HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a noua)

29 februarie 2016*

„Concurență — Înțelegeri — Servicii de expediere internațională de mărfuri pe cale aeriană — Decizie prin care se constată o încălcare a articolului 101 TFUE — Stabilirea prețurilor — Supratаxe și mecanisme de tarificare ce produc efecte asupra prețului final — Elemente de probă conținute într-o cerere de imunitate — Protecția confidențialității comunicărilor dintre avocați și clienți — Norme deontologice referitoare la obligația de loialitate și la interdicția dublei reprezentări — Obligații fiduciare — Afectarea comerțului dintre statele membre — Imputabilitatea comportamentului ilicit — Alegerea societăților — Amenzi — Proporționalitate — Gravitatea încălcării — Circumstanțe atenuante — Egalitate de tratament — Cooperare — Tranzacție — Orientările din 2006 privind calcularea cuantumului amenzilor”

În cauza T-265/12,

Schenker Ltd, cu sediul în Feltham (Regatul Unit), reprezentată de F. Montag, de B. Kacholdt, de F. Hoseinian, avocați, de D. Colgan și de T. Morgan, solicitors,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată inițial de A. Dawes și de N. von Lingen, ulterior de A. Dawes și de G. Meessen, în calitate de agenți, asistați de B. Kennelly și de H. Mussa, barristers,

pârâtă,

având ca obiect o cerere de anulare a Deciziei C(2012) 1959 final a Comisiei din 28 martie 2012 privind o procedură inițiată în temeiul articolului 101 [TFUE] și al articolului 53 din Acordul privind SEE (cazul COMP/39462 – Expediere de mărfuri), în măsura în care privește pe reclamantă, precum și o cerere de reformare a amenzii care i-a fost impusă prin intermediul acesteia,

TRIBUNALUL (Camera a noua),

compus din domnii G. Berardis, președinte, O. Czúcz (raportor) și A. Popescu, judecători,

grefier: doamna C. Kristensen, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 24 septembrie 2014,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: engleza.

Hotărâre

Istoricul cauzei și decizia atacată

1 Prin Decizia C(2012) 1959 final din 28 martie 2012 privind o procedură inițiată în temeiul articolului 101 [TFUE] și al articolului 53 din Acordul privind SEE (cazul COMP/39462 – Expediere de mărfuri) (denumită în continuare „decizia atacată”), Comisia Europeană a constatat că unele societăți active în sectorul serviciilor de expediere internațională de mărfuri pe cale aeriană au participat, în perioade cuprinse între anii 2002 și 2007, la diverse acorduri și practici concertate în sectorul serviciilor de expediere internațională de mărfuri pe cale aeriană, care au determinat patru încălcări distincte ale articolului 101 alineatul (1) TFUE și ale articolului 53 din Acordul privind Spațiul Economic European (SEE).

2 Reclamanta, Schenker Ltd, este deținută de Deutsche Banh AG (denumită în continuare „DB”), o societate pe acțiuni de drept german deținută integral de Republica Federală Germania. DB este societatea-mamă de bază a unui grup de societăți (denumit în continuare „grupul DB”), care furnizează în întreaga lume servicii în domeniul mobilității și al logisticii. Sub marca DB Schenker și în special prin intermediul grupului de societăți Schenker, care cuprinde mai multe entități, printre care și reclamanta, grupul DB furnizează îndeosebi servicii de expediere de mărfuri pe cale aeriană. [*confidențial*] [1] The Brink's Company (denumită în continuare „Brink's”) i-a vândut DB un grup de societăți condus de Bax Global Inc., din care făcea parte printre altele Bax Global Ltd (UK). Ulterior transferării serviciilor sale reclamantei, Bax Global (UK) și-a încetat activitățile și a încetat să existe.

3 Prezenta cauză privește doar una dintre cele patru încălcări menționate la punctul 1 de mai sus, și anume înțelegerea referitoare la noul sistem de export (denumit în continuare „NES”). Ea nu privește înțelegerea referitoare la factorul de ajustare valutară (denumit în continuare „CAF”), nici înțelegerea referitoare la sistemul de manifest avansat (denumit în continuare „AMS”) și nici înțelegerea referitoare la suprataxa pentru sezoanele de vârf (denumită în continuare „PSS”). În măsura în care, în decizia atacată, Comisia a sancționat alte societăți din grupul DB pentru participarea acestora la înțelegerile referitoare la CAF, la AMS și la PSS, aceste societăți au formulat o acțiune distinctă, care face obiectul cauzei T-267/12.

4 Înțelegerile menționate la punctul 3 de mai sus privesc piața serviciilor de expediere internațională de mărfuri pe cale aeriană. Potrivit descrierii acestui sector, efectuată de Comisie în considerentele (3)-(71) ale deciziei atacate, serviciile de expediere de mărfuri pot fi definite drept organizarea transportului de bunuri (care pot include și activități precum verificarea vamală, depozitarea sau servicii de asistență la sol) în numele clienților, în funcție de necesitățile acestora. Serviciile de expediere de mărfuri sunt segmentate în servicii de expediere internă de mărfuri și servicii de expediere internațională de mărfuri și în servicii de expediere de mărfuri pe cale aeriană, pe cale terestră și pe cale maritimă [considerentul (3) al deciziei atacate].

5 Descrierea realizată de Comisie în considerentele (92)-(114) ale deciziei atacate în ceea ce privește înțelegerea referitoare la NES poate fi rezumată după cum urmează: NES este un sistem de verificare vamală prealabilă pentru exporturile din Regatul Unit către țări din afara SEE, introdus de autoritățile britanice în 2002. În cursul unei reuniuni, un grup de agenți de expediție a convenit introducerea unei suprataxe pentru declarațiile NES, nivelurile suprataxei și calendarul introducerii acesteia. În urma acestei reuniuni, între agenții de expediție a avut loc un schimb de mai multe e-mailuri în scopul monitorizării punerii în aplicare a înțelegerii. Contactele de natură anticoncurențială au durat de la 1 octombrie 2002 până la 10 martie 2003.

1 — Date confidențiale ocultate.

6 Discuțiile privind înțelegerea referitoare la AMS și monitorizarea punerii în aplicare a acesteia s-au desfășurat în special în cadrul asociației Freight Forward International (denumită Freight Forward Europe înainte de 1 ianuarie 2004, denumită în continuare „asociația FFI”).

7 Din considerentul (72) al deciziei atacate reiese că Comisia și-a început investigația ca urmare a unei cereri de imunitate introduse de Deutsche Post AG (denumită în continuare „DP”) în temeiul Comunicării Comisiei privind imunitatea la amenzi și reducerea cuantumului amenzilor în cauzele referitoare la înțelegeri (JO 2006, C 298, p. 17, Ediție specială, 08/vol. 5, p. 3, denumită în continuare „Comunicarea din 2006 privind cooperarea”). DP și-a completat cererea de imunitate cu declarații și cu mijloace de probă scrise. Prin scrisoarea din 24 septembrie 2007, Comisia a acordat DP imunitate condiționată pentru o înțelegere prezumată între furnizorii privați de servicii de expediere internațională de mărfuri, referitoare la stabilirea sau repercutarea unor taxe și suprataxe diverse.

8 Comisia a efectuat inspecții inopinate în intervalul 10-12 octombrie 2007.

9 [*confidențial*] DB și filialele sale au introdus o cerere de imunitate sau, în subsidiar, o cerere de reducere a cuantumului amenzii pe baza clemenței [considerentul (76) al deciziei atacate].

10 La 5 februarie 2010, Comisia a adresat reclamantei o comunicare privind obiecțiunile, la care aceasta a răspuns [considerentele (87) și (89) ale deciziei atacate].

11 În intervalul 6-9 iulie 2010, Comisia a organizat o audiere, la care reclamanta a participat [considerentul (89) al deciziei atacate].

12 În decizia atacată, având în vedere probele de care dispunea, Comisia a considerat că, în calitate de succesor economic al Bax Global (UK), reclamanta răspundea pentru participarea acesteia din urmă la înțelegerea referitoare la NES.

13 La articolul 1 alineatul (1) litera (a) din decizia atacată, Comisia a constatat că, în ceea ce privește înțelegerea referitoare la NES, în calitate de succesor economic al Bax Global (UK), reclamanta a încălcat articolul 101 TFUE și articolul 53 din Acordul privind SEE prin participarea, de la 1 octombrie 2002 până la 10 martie 2003, la o încălcare unică și continuă în sectorul serviciilor de expediere de mărfuri pe cale aeriană pe teritoriul Regatului Unit, care a constat în stabilirea prețurilor sau a altor condiții comerciale. Articolul 2 alineatul (1) litera (a) din decizia atacată prevede că, pentru această încălcare, reclamantei i se aplică o amendă în cuantum de 3 673 000 de euro. Reclamanta nu a primit o reducere a cuantumului amenzii în temeiul cooperării sale cu Comisia.

14 Din considerentul (856) al deciziei atacate reiese că cuantumul amenzii aplicate a fost calculat în temeiul Orientărilor privind calcularea amenzilor aplicate în temeiul articolului 23 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 1/2003 (JO 2006, C 210, p. 2, Ediție specială, 08/vol. 4, p. 264, denumite în continuare „Orientările din 2006”).

Procedura în fața Tribunalului și concluziile părților

15 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 12 iunie 2012, reclamanta a introdus prezenta acțiune.

16 Pe baza propunerii judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a noua) a decis deschiderea procedurii orale și, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 64 din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991, a adresat părților întrebări scrise, invitându-le să răspundă la acestea. Părțile au dat curs acestei solicitări în termenul stabilit.

17 Prin scrisoarea din 5 septembrie 2014, reclamanta a depus observații cu privire la raportul de ședință.

18 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 24 septembrie 2014.

19 Reclamanta solicită Tribunalului:

— anularea articolului 1 alineatul (1) litera (a) din decizia atacată;

— anularea în totalitate sau, cu titlu subsidiar, reducerea cuantumului amenzii stabilite la articolul 2 alineatul (1) litera (a) din decizia atacată;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

20 Comisia solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

21 În susținerea acțiunii, reclamanta invocă șapte motive.

22 Primul motiv este întemeiat, pe de o parte, pe o încălcare a articolelor 4 și 7 și a articolului 27 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele [101 TFUE] și [102 TFUE] (JO 2003, L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167, rectificare în Ediție specială, 08/vol. 4, p. 269), a dreptului la apărare, precum și a dreptului la un proces echitabil și, pe de altă parte, pe o încălcare a principiului bunei administrări. În esență, reclamanta susține că informațiile și elementele de probă cuprinse în cererea de imunitate a DP erau inadmisibile.

23 Prin intermediul celui de al doilea motiv, reclamanta arată că Comisia nu avea competența să adopte o decizie privind înțelegerea referitoare la NES, întrucât această înțelegere a fost exceptată de la aplicarea dreptului concurenței al Uniunii Europene în temeiul articolului 1 din Regulamentul nr. 141 al Consiliului privind exceptarea sectorului transporturilor de la aplicarea Regulamentului nr. 17 al Consiliului (JO 1962, 124, p. 2751).

24 În cadrul celui de al treilea motiv, reclamanta susține că, întrucât a constatat că înțelegerea referitoare la NES era susceptibilă să fi adus atingere în mod substanțial comerțului dintre statele membre, Comisia a încălcat articolul 101 alineatul (1) TFUE, articolele 4 și 7 din Regulamentul nr. 1/2003 și principiul bunei administrări și nu a respectat Orientările privind conceptul de efect asupra comerțului din articolele [101 TFUE] și [102 TFUE] (JO 2004, C 101, p. 81, Ediție specială, 08/vol. 4, p. 149, denumite în continuare „Orientările din 2004”).

25 Al patrulea motiv privește o încălcare a articolului 101 alineatul (1) TFUE, a articolului 296 TFUE și a articolului 41 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, a articolelor 4 și 7 și a articolului 23 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, precum și a principiilor răspunderii personale și bunei administrări, în sensul că răspunderea pentru comportamentul Bax Global (UK) a fost stabilită numai în sarcina reclamantei.

26 Prin intermediul celui de al cincilea motiv, pe de o parte, reclamanta susține că, întrucât a stabilit cuantumul amenzii pe baza cifrei de afaceri care a depășit cuantumul teoretic maxim care ar fi putut să fie generat de înțelegerea referitoare la NES, Comisia a încălcat articolul 23 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 1/2003, principiul proporționalității, principiul adecvării pedepsei în funcție de

încălcare, principiul *nulla poena sine culpa* și principiul bunei administrări, nu a respectat Orientările din 2006 și a săvârșit erori de apreciere. Pe de altă parte, reclamanta susține că Comisia a încălcat articolul 27 alineatele (1) și (2) din Regulamentul nr. 1/2003 și dreptul la apărare.

27 Prin intermediul celui de al șaselea motiv, reclamanta arată că, la evaluarea cererilor de imunitate și de reducere a cuantumului amenzii, Comisia a încălcat articolul 23 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, precum și principiul egalității de tratament, nu a respectat Comunicarea din 2006 privind cooperarea și a săvârșit o eroare de apreciere.

28 Al șaptelea motiv este întemeiat pe încălcarea de către Comisie a articolului 23 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003 și a principiului egalității de tratament și pe faptul că aceasta a săvârșit o eroare de apreciere refuzând să inițieze discuții în scopul încheierii unei tranzacții, în conformitate cu Comunicarea Comisiei privind desfășurarea procedurilor de tranzacție în vederea adoptării de decizii în temeiul articolelor 7 și 23 din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului în cazurile privind cartelurile (JO 2008, C 167, p. 1, denumită în continuare „Comunicarea Comisiei privind procedurile de tranzacție”).

29 În înscrisurile sale, reclamanta precizează că primul-al patrulea motiv sunt invocate în susținerea cererii de anulare a articolului 1 alineatul (1) litera (a) din decizia atacată și vizează, „în consecință”, și anularea articolului 2 alineatul (1) litera (a) din decizia atacată. Al cincilea-al șaptelea motiv și, cu titlu subsidiar, al patrulea motiv sunt invocate în susținerea cererii de anulare a articolului 2 alineatul (1) litera (a) din decizia atacată.

30 Reclamanta solicită deopotrivă Tribunalului ca acesta să își exercite competența de fond, al cincilea-al șaptelea motiv fiind invocate în mod expres în susținerea acestei cereri. Pe de altă parte, în cadrul celui de al patrulea motiv, reclamanta solicită reducerea de către Tribunal, în exercitarea competenței sale de fond, a cuantumului amenzii.

31 În acest context, trebuie amintit că controlul de legalitate a deciziilor adoptate de Comisie este completat de competența de fond care este recunoscută instanței Uniunii prin articolul 31 din Regulamentul nr. 1/2003, conform articolului 261 TFUE.

32 Această competență autorizează instanța, dincolo de simplul control al legalității sancțiunii, să substituie aprecierea Comisiei cu propria apreciere și, în consecință, să anuleze, să reducă sau să majoreze cuantumul amenzii sau al penalității cu titlu cominatoriu aplicate. Atunci când considerațiile pe care Comisia s-a întemeiat pentru a stabili cuantumul amenzii sau al penalității cu titlu cominatoriu aplicate sunt viciate de o nelegalitate, însă cuantumul final al acesteia trebuie să fie considerat adecvat, competența de fond abilitează instanța să mențină cuantumul amenzii.

33 Prin urmare, îi revine Tribunalului, în cadrul competenței sale de fond, sarcina de a aprecia, la data la care adoptă decizia, dacă reclamantei i s-a aplicat o amendă al cărei cuantum reflectă în mod corect gravitatea și durata încălcării în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 septembrie 2012, Shell Petroleum și alții/Comisia, T-343/06, Rep., EU:T:2012:478, punctul 117 și jurisprudența citată).

34 Trebuie subliniat însă că exercitarea competenței de fond nu echivalează cu un control din oficiu și trebuie amintit că procedura în fața instanțelor Uniunii este o procedură în contradictoriu (Hotărârea din 8 decembrie 2011, KME Germany și alții/Comisia, C-389/10 P, Rep., EU:C:2011:816, punctul 131).

1. *Cu privire la primul motiv, întemeiat, pe de o parte, pe o încălcare a articolelor 4 și 7, precum și a articolului 27 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, a dreptului la apărare și a dreptului la un proces echitabil și, pe de altă parte, pe o încălcare a principiului bunei administrări*

35 Prezentul motiv privește concluzia Comisiei, cuprinsă în considerentul (658) al deciziei atacate, potrivit căreia aceasta avea dreptul să utilizeze informațiile și elementele de probă conținute în cererea de imunitate a DP.

36 Primul motiv cuprinde două aspecte. În primul rând, reclamanta susține că, prin utilizarea informațiilor și a elementelor de probă conținute în cererea de imunitate a DP, Comisia a încălcat articolele 4 și 7, precum și articolul 27 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil. În al doilea rând, reclamanta susține că, întrucât nu a ținut seama în mod corect de argumentele pe care le-a invocat pe parcursul procedurii administrative, Comisia a încălcat principiul bunei administrări.

Cu privire la primul aspect, întemeiat pe o încălcare a articolelor 4 și 7, precum și a articolului 27 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, a dreptului la apărare și a dreptului la un proces echitabil

37 Reclamanta susține că, prin utilizarea informațiilor și a elementelor de probă conținute în cererea de imunitate a DP, Comisia a încălcat articolele 4 și 7, precum și articolul 27 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil, recunoscute în dreptul Uniunii și consacrate la articolul 47 și la articolul 48 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale, precum și la articolul 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950.

38 În opinia reclamantei, în speță, Comisia nu ar fi avut dreptul să utilizeze informațiile și elementele de probă conținute în cererea de imunitate a DP, ar fi trebuit să înceteze investigația sau cel puțin ar fi trebuit să înlăture din dosar aceste informații și elemente de probă. În primul rând, cabinetul de avocați C., care a asistat DP în privința redactării și a depunerii cererii respective, ar fi încălcat secretul profesional, precum și interdicția dublei reprezentări sau principiul loialității față de foștii clienți. Potrivit reclamantei, acest cabinet de avocați ar fi jucat un rol dublu. Pe de o parte, ar fi fost consilier juridic al asociației FFI și al membrilor acesteia, printre care și reclamanta. Pe de altă parte, în același timp sau cel puțin la scurt timp după ce a încetat această relație, deși era încă supus obligațiilor legale rezultate din funcția de consilier juridic al asociației FFI și al membrilor săi, cabinetul respectiv ar fi asistat DP, cel puțin începând cu 27 iulie 2006, în ceea ce privește colectarea, reunirea, analizarea și prezentarea unor informații care indicau eventuale încălcări ale normelor de concurență ale Uniunii la mai multe autorități de concurență, printre care și Comisia. În al doilea rând, DP și-ar fi încălcat obligațiile fiduciare în calitate de președinte și secretar al asociației FFI. Motivul pentru care această întreprindere ar fi optat să fie asistată de cabinetul de avocați C. ar fi fost, fără nicio îndoială, acela că ar fi dorit să beneficieze de relațiile speciale dintre acest cabinet și asociația FFI și de informațiile confidențiale pe care le-ar fi deținut în acest mod. Întrucât exista o legătură strânsă între comportamentele referitoare la AMS, în care erau implicați membrii asociației FFI, pe de o parte, și referitoare la NES, pe de altă parte, cu atât mai mult Comisia nu ar fi avut dreptul să utilizeze informațiile și elementele de probă conținute în cererea de imunitate a DP în privința înțelegerii referitoare la NES.

39 Comisia contestă aceste argumente. În special, aceasta susține că, întrucât reclamanta invocă în replică faptul că dreptul Uniunii prevede o interdicție, în sarcina avocatului, de a utiliza cunoștințele și informațiile colectate de la clientul său în defavoarea acestuia din urmă, este vorba despre un motiv nou care trebuie considerat inadmisibil.

40 În această privință, trebuie amintit că principiul care prevalează în dreptul Uniunii este cel al liberei administrări a probelor (Hotărârea din 8 iulie 2004, Dalmine/Comisia, T-50/00, Rec., EU:T:2004:220, punctul 72).

41 În principiu, nicio dispoziție și niciun principiu general de drept al Uniunii nu interzic Comisiei să invoce împotriva unei întreprinderi declarațiile altor întreprinderi incriminate. Astfel, într-o situație contrară, sarcina probei cu privire la comportamente contrare articolelor 101 TFUE și 102 TFUEE, ce revine Comisiei, ar fi imposibil de îndeplinit și ar fi incompatibilă cu misiunea de supraveghere a bunei aplicări a acestor dispoziții, care îi este atribuită Comisiei prin Tratatului FUE (Hotărârea din 8 iulie 2004, JFE Engineering și alții/Comisia, T-67/00, T-68/00, T-71/00 și T-78/00, Rec., EU:T:2004:221, punctul 192).

42 Competențele de care dispune Comisia în cursul fazelor prealabile de investigație și de obținere a unor informații trebuie să se concilieze însă cu respectarea drepturilor fundamentale și cu principiile generale de drept al Uniunii, care se aplică în toate procedurile de aplicare a normelor de concurență ale Uniunii.

43 În lumina acestei jurisprudențe și a acestor principii trebuie examinate criticile întemeiate, în primul rând, pe o încălcare a secretului profesional, în al doilea rând, pe interdicția dublei reprezentări, precum și pe principiul loialității și, în al treilea rând, pe obligațiile fiduciare ale DP.

Cu privire la critica întemeiată pe o încălcare a secretului profesional

44 Reclamanta susține că, întrucât cabinetul de avocați C. a încălcat secretul profesional, informațiile și elementele de probă conținute în cererea de imunitate a DP sunt inadmisibile și nu ar fi trebuit să fie utilizate de Comisie.

45 În acest context, trebuie amintit că, la nivelul dreptului Uniunii, confidențialitatea comunicărilor dintre avocați și clienți face obiectul unei protecții (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 mai 1982, AM & S Europe/Comisia, 155/79, Rec., EU:C:1982:157, punctele 18-28).

46 Astfel, în ceea ce privește măsurile de investigare ale Comisiei referitoare la comunicările dintre avocați și clienți, dintr-o jurisprudență consacrată reiese că protecția confidențialității acestora se opune luării la cunoștință de către Comisie a conținutului lor. Pe de altă parte, în ipoteza în care Comisia le-ar fi luat la cunoștință, protecția confidențialității lor se opune ca decizia Comisiei prin care se aplică o amendă pentru o încălcare a dreptului concurenței al Uniunii să fie întemeiată pe aceste comunicări (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 septembrie 2007, Akzo Nobel Chemicals și Akcros Chemicals/Comisia, T-125/03 și T-253/03, Rep., EU:T:2007:287, punctele 86-88 și jurisprudența citată).

47 Reclamanta susține că, în speță, protecția confidențialității comunicărilor dintre avocați și clienți se opunea și utilizării de către Comisie a informațiilor și a elementelor de probă conținute în cererea de imunitate a DP. Întrucât confidențialitatea comunicărilor dintre avocați și clienți trebuie să le permită acestora din urmă să comunice informații avocaților lor cu toată încrederea, fără a avea temeri despre o divulgare ulterioară a comunicărilor lor care ar putea să le cauzeze un prejudiciu, aceste comunicări ar trebui să fie protejate nu numai în raport cu măsurile de investigare ale Comisiei, ci și în raport cu o divulgare efectuată de un avocat cu încălcarea secretului profesional.

48 În această privință, este suficient să se arate că din considerentul (658) al deciziei atacate reiese că toate informațiile și elementele de probă pe care DP le-a prezentat în cererea sa de imunitate se aflau la dispoziția tuturor membrilor asociației FFI. Prin urmare, potrivit constatărilor Comisiei, informațiile și elementele de probă conținute în cererea de imunitate a DP se aflau la dispoziția acesteia, independent de o încălcare, săvârșită de cabinetul de avocați C., a secretului profesional.

49 Reclamanta nu invocă niciun argument susceptibil să repună în discuție această constatare. Astfel, trebuie să se observe că, în pofida faptului că întreprinderea căreia îi aparține era membră a asociației FFI și că, așadar, era plasată în mod adecvat pentru a controla temeinicia acestei constatări a Comisiei, reclamanta nu identifică niciun element în cererea de imunitate a DP care să fi fost divulgat de cabinetul de avocați C. cu încălcarea secretului profesional, ci se limitează să invoce că motivul pentru care DP a optat să fie asistată de cabinetul de avocați C. în ceea ce privește pregătirea cererii sale de imunitate nu ar fi putut să fie altul decât acela de „a beneficia de circumstanțe privilegiate” referitoare la legătura anterioară dintre acest cabinet și asociația FFI și membrii acesteia.

50 În consecință, trebuie respinsă critica întemeiată pe o încălcare a secretului profesional, fără a fi necesară pronunțarea asupra chestiunii dacă protecția confidențialității comunicărilor dintre avocați și clienți se opune utilizării de către Comisie a unor documente care i-au fost prezentate de o întreprindere după ce acestea au fost divulgate întreprinderii respective de un avocat, cu încălcarea secretului profesional.

Cu privire la critica întemeiată pe interdicția dublei reprezentări și a principiului loialității

51 Reclamanta susține că elementele de probă conținute în cererea de imunitate a DP ar fi inadmisibile din cauză că, întrucât a asistat DP în ceea ce privește pregătirea și depunerea cererii sale de imunitate, cabinetul de avocați C. a încălcat interdicția dublei reprezentări și principiul loialității, prevăzute de Carta principiilor fundamentale ale avocatului din Uniunea Europeană și de Codul deontologic al avocaților din Uniunea Europeană, adoptate de Consiliul Barourilor Europene.

52 În această privință, în primul rând, trebuie să se arate că în dreptul Uniunii nu există dispoziții care să prevadă că Comisia nu are dreptul să utilizeze informații și elemente de probă care i-au fost prezentate de o întreprindere în cadrul unei cereri de imunitate, în cazul în care avocatul care a asistat această întreprindere a încălcat interdicția unei duble reprezentări sau obligația de loialitate față de foștii săi clienți.

53 În al doilea rând, având în vedere faptul că drepturile fundamentale și principiile generale ale dreptului Uniunii trebuie să fie respectate de Comisie și pe parcursul fazelor prealabile de investigare și de obținere a informațiilor (a se vedea punctul 42 de mai sus), trebuie să se analizeze dacă Comisia putea în mod întemeiat să utilizeze informațiile și elementele de probă conținute în cererea de imunitate a DP.

54 În acest context, cu titlu introductiv, trebuie să se arate că interdicția unei duble reprezentări și obligația de loialitate invocate de reclamantă au în vedere nu numai garantarea independenței și a loialității avocaților, ci și evitarea plasării acestora într-o situație în care, din cauza unui conflict între interesele diferitor clienți ai lor, ar exista riscul să fie determinați să încalce secretul profesional.

55 Or, chiar dacă se presupune, pe de o parte, că regulile deontologice invocate de reclamantă trebuie să fie considerate ca fiind expresia unor principii generale comune ce necesită luarea în considerare în cadrul procedurii desfășurate la Comisie și, pe de altă parte, că comportamentul cabinetului de avocați C. nu s-a conformat acestor reguli, se impune constatarea că, în împrejurările cauzei, Comisia nu ar fi săvârșit o eroare concluzionând că avea dreptul să utilizeze informațiile și elementele de probă conținute în cererea de imunitate a DP.

56 Astfel, după cum s-a arătat la punctele 48 și 49 de mai sus, în împrejurările cauzei, Comisia avea dreptul să considere că informațiile și elementele de probă conținute în cererea menționată proveneau de la DP și, așadar, nu erau rezultatul unei încălcări a secretului profesional săvârșite de cabinetul de avocați C. Pe de altă parte, nu există o obligație a întreprinderii de a recurge la asistența sau la reprezentarea de către un avocat în ceea ce privește pregătirea și depunerea unei cereri de imunitate. Având în vedere aceste împrejurări, chiar în dubla ipoteză menționată la punctul 55 de mai sus,

Comisia putea în mod întemeiat să utilizeze informațiile și elementele de probă conținute în cererea de imunitate a DP. În acest context, trebuie să se arate de asemenea că o încălcare de către avocații cabinetului C. a regulilor deontologice naționale care le sunt aplicabile ar putea fi sancționată în temeiul dreptului național.

57 Prin urmare, trebuie respinsă critica întemeiată pe o încălcare a interdicției dublei reprezentări și a principiului loialității, fără a fi necesară pronunțarea asupra chestiunii dacă acestea constau în expresia principiilor generale comune ordinilor juridice ale statelor membre care trebuie luate în considerare în cadrul procedurii desfășurate la Comisie și dacă comportamentul cabinetului de avocați C. se conforma acestor principii.

Cu privire la critica întemeiată pe o încălcare a obligațiilor fiduciare ale DP

58 Reclamanta susține că cererea de imunitate a DP ar fi inadmisibilă din cauză că DP a încălcat obligațiile sale fiduciare rezultate din poziția acesteia de președinte și secretar al asociației FFI.

59 În primul rând, întrucât prin intermediul acestei critici reclamanta ar avea în vedere însăși decizia DP de a coopera cu Comisia, ea ar trebui să fie respinsă. În această privință, mai întâi, trebuie amintit că competențele de care Comisia dispune pe parcursul fazelor prealabile de investigare și de obținere a informațiilor nu se află la dispoziția întreprinderilor. Această concluzie este valabilă și în privința Comunicării din 2006 privind cooperarea, având în vedere faptul că, prin intermediul acestei comunicări, Comisia urmărește să determine întreprinderile să dezvăluie existența unor înțelegeri ilicite și să coopereze în cadrul investigației sale, prin denunțarea comportamentului întreprinderilor care au participat la acestea.

60 În al doilea rând, întrucât prezenta critică privește numai decizia DP de a fi asistată în mod specific de cabinetul de avocați C., aceasta ar trebui de asemenea respinsă. Chiar dacă se presupune că, optând să recurgă la asistența cabinetului de avocați C., DP a încălcat obligațiile sale fiduciare, având în vedere interesele în discuție din prezenta cauză, această împrejurare nu s-ar opune utilizării de către Comisie a informațiilor și a elementelor de probă conținute în cererea sa de imunitate (a se vedea punctul 56 de mai sus). În acest context, trebuie să se amintească de asemenea că, în ipoteza în care obligațiile fiduciare invocate de reclamantă nu ar trebui să fie considerare, în sine, interzise și nule de drept în temeiul articolului 101 alineatul (2) TFUE, încălcarea obligațiilor invocate de reclamantă ar putea, în orice caz, să fie sancționată în temeiul dreptului național.

61 Prin urmare, trebuie respinsă și a treia critică, întemeiată pe o încălcare a obligațiilor fiduciare ale DP.

62 În consecință, primul aspect trebuie să fie respins în totalitate, fără a fi necesară pronunțarea asupra criticii de inadmisibilitate formulate de Comisie.

Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe o încălcare a principiului bunei administrări

63 Reclamanta susține că Comisia a încălcat principiul bunei administrări, întrucât nu a ținut seama în mod corect de argumentele pe care le-a prezentat în cursul procedurii administrative și care au privit încălcarea secretului profesional, interdicția unei duble reprezentări, obligațiile de loialitate și obligațiile fiduciare.

64 Comisia contestă aceste argumente.

65 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, în cadrul unei proceduri care vizează aplicarea unei amenzi unor întreprinderi pentru o încălcare a articolului 101 TFUE, Comisia nu se poate limita să examineze elementele de probă prezentate de întreprinderi, ci trebuie, pentru o bună administrare, să contribuie cu propriile mijloace la stabilirea faptelor și a circumstanțelor relevante (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 iulie 1966, Consten și Grundig/Comisia, 56/64 și 58/64, Rec., EU:C:1966:41, p. 501).

66 În speță, Comisia a ținut seama de argumentele referitoare la o încălcare a secretului profesional. Astfel, după cum s-a arătat la punctele 48 și 49 de mai sus, Comisia a examinat originea informațiilor și a elementelor de probă conținute în cererea de imunitate a DP și a constatat că ele se aflau la dispoziția acesteia din urmă independent de o încălcare a secretului profesional de către cabinetul de avocați C. Reclamanta nu prezintă niciun argument susceptibil să demonstreze că aceste considerații ale Comisiei erau viciate de o eroare.

67 Pe de altă parte, în ceea ce privește argumentele referitoare la încălcări ale interdicției dublei reprezentări, ale obligației de loialitate și ale obligațiilor fiduciare ale DP, este suficient să se amintească, făcându-se trimitere la punctele 51-61 de mai sus, că, în împrejurările cauzei, asemenea încălcări, chiar dacă se presupune că sunt demonstrate, nu ar fi putut să împiedice Comisia să utilizeze informațiile. Prin urmare, Comisia nu avea obligația să examineze și aceste argumente.

68 Având în vedere considerațiile de mai sus, se impune respingerea și a celui de al doilea aspect al primului motiv și, așadar, a primului motiv în totalitate, fără a fi necesar să se răspundă la chestiunea dacă încălcările invocate de reclamantă, care priveau înțelegerea referitoare la AMS, erau susceptibile să afecteze legalitatea deciziei atacate în ceea ce privește înțelegerea referitoare la NES.

2. *Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 1 din Regulamentul nr. 141*

69 Prezentul motiv vizează concluzia Comisiei cuprinsă în considerentele (644)-(648) ale deciziei atacate, potrivit căreia avea dreptul să se întemeieze pe Regulamentul nr. 1/2003 pentru a sancționa reclamanta pentru participarea Bax Global (UK) la înțelegerea referitoare la NES. În opinia Comisiei, această înțelegere nu era exceptată din domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 17 al Consiliului din 6 februarie 1962, Primul regulament de punere în aplicare a articolelor [101 TFUE] și [102 TFUE] (JO 1962, 13, p. 204, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 3), în temeiul exceptării transportului prevăzute la articolul 1 din Regulamentul nr. 141. În acest context, Comisia s-a întemeiat în special pe considerația potrivit căreia participanții la înțelegerea referitoare la NES și-au coordonat comportamentul în vederea reducerii elementelor de incertitudine în legătură cu diversele elemente de preț în sectorul expedierii de mărfuri și, prin urmare, aceste prețuri pentru serviciile de expediere de mărfuri sunt cele care au fost vizate de înțelegerea respectivă, iar nu prețurile pentru serviciile de transport. Chiar dacă agenții de expediție au avut raporturi contractuale cu operatorii de transport aerian, acestea ar fi constituit baza pentru furnizarea de servicii de transport aerian, iar nu pentru furnizarea de servicii de expediere de mărfuri, vizate de înțelegerea referitoare la NES.

70 Reclamanta apreciază că aceste considerații ale Comisiei sunt eronate. În temeiul articolului 1 din Regulamentul nr. 141, Comisia nu ar fi avut competența să adopte o decizie privind înțelegerea referitoare la NES.

71 În acest context, trebuie amintit că Regulamentul nr. 1/2003, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 411/2004 al Consiliului din 26 februarie 2004 de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 3975/87 și de modificare a Regulamentelor (CEE) nr. 3976/87 și (CE) nr. 1/2003 în legătură cu transportul aerian dintre Comunitate și țările terțe (JO L 68, p. 1, Ediție specială, 07/vol. 12, p. 225), pe baza căruia Comisia și-a întemeiat decizia atacată, se aplică transportului aerian.

72 Cu toate acestea, în temeiul reglementării în vigoare înainte ca Regulamentul nr. 1/2003 să fie aplicabil, deci înainte de 1 mai 2004, înțelegerile referitoare la transportul aerian dintre Comunitate și țările terțe erau exceptate din domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 17. Astfel, potrivit articolului 1 din Regulamentul nr. 141, Regulamentul nr. 17 nu se aplica înțelegerilor în sectorul transportului aerian care aveau ca obiect sau ca efect stabilirea prețurilor și a condițiilor de transport, limitarea sau controlul ofertei de transport sau alocarea piețelor de transport. Desigur, la articolul 1 din Regulamentul (CEE) nr. 3975/87 al Consiliului din 14 decembrie 1987 de stabilire a procedurii de aplicare a regulilor de concurență întreprinderilor din sectorul transportului aerian (JO L 374, p. 1), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CEE) nr. 2410/92 al Consiliului din 23 iulie 1992 (JO L 240, p. 18), a prevăzut eliminarea acestei exceptări în cazul transporturilor aeriene dintre aeroporturile Comunității, însă nu și în cazul transporturilor aeriene dintre Comunitate și țările terțe.

73 În esență, reclamanta susține, așadar, că, întrucât participarea Bax Global (UK) la înțelegerea referitoare la NES a avut loc înainte de 1 mai 2004, aceasta era exceptată din domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 17, în temeiul articolului 1 din Regulamentul nr. 141. În opinia reclamantei, serviciile de expediere de mărfuri și serviciile de depozitare NES fac parte din procesul de transport și constituie, prin urmare, servicii de transport, în sensul articolului menționat. În orice caz, serviciile de expediere de mărfuri în ansamblu și în mod specific serviciile referitoare la NES ar privi în mod direct transportul aerian. Comisia nu ar fi avut deci dreptul să o sancționeze în temeiul Regulamentului nr. 1/2003.

74 Trebuie să se analizeze mai întâi argumentele reclamantei referitoare la interpretarea articolului 1 din Regulamentul nr. 141, înainte de a fi analizate argumentele acesteia referitoare la concluzia Comisiei potrivit căreia înțelegerea referitoare la NES nu viza serviciile de transport, ci serviciile de expediere de mărfuri.

Cu privire la interpretarea articolului 1 din Regulamentul nr. 141

75 Reclamanta susține că articolul 1 din Regulamentul nr. 141 vizează excluderea unui domeniu de activitate din sectorul transporturilor, și anume toate activitățile care fac parte din procesul de transport, noțiunea sectorului industrial putând fi mai largă decât cea a pieței relevante. Cu ocazia analizei activităților exceptate în temeiul acestui articol, ar trebui să fie luată în considerare natura activității economice a întreprinderilor. În acest context, nu ar putea fi efectuată nicio diferențiere în ceea ce privește nivelurile diferite de activitate ale unei întreprinderi. Astfel, în cazul Bax Global (UK), Comisia nu ar fi trebuit să facă o diferențiere între obținerea unei zone de încărcare la operatorii de transport și ofertarea acestei zone către agenții de expediție. Pe de altă parte, reclamanta susține că articolul 1 din Regulamentul nr. 141 trebuie să se aplice în cazul serviciilor care sunt legate de transport, pentru motivul că acest articol se referă la „condițiile de transport” și că preambulul regulamentului menționat se referă la acorduri, la decizii și la practici concertate care privesc în mod direct prestarea serviciilor de transport.

76 Comisia contestă aceste argumente.

77 În această privință, cu titlu introductiv, trebuie amintit că, pentru a fi exceptat din domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 17 în temeiul articolului 1 din Regulamentul nr. 141, comportamentul unei întreprinderi trebuie să fi avut ca obiect sau ca efect restrângerea concurenței pe o piață de transport. Potrivit celui de al treilea considerent al regulamentului menționat, trebuie exceptate de articolul menționat doar comportamentele care privesc în mod direct prestarea unor servicii de transport.

78 Pe de altă parte, trebuie amintit că din jurisprudență reiese că un comportament al unei întreprinderi care nu privește transportul aerian propriu-zis, ci o piață situată în amonte sau în aval de aceasta, nu poate fi considerat că privește în mod direct prestarea de servicii de transport și, prin urmare, nu este exceptat de articolul 1 din Regulamentul nr. 141 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 decembrie 2003, British Airways/Comisia, T-219/99, Rec., EU:T:2003:343, punctele 171 și 172).

79 Având în vedere considerațiile de mai sus, interpretarea articolului 1 din Regulamentul nr. 141 prezentată de reclamantă nu poate fi urmată.

80 Astfel, interpretarea articolului 1 din Regulamentul nr. 141 potrivit căreia această dispoziție nu se limitează să excepteze înțelegerile referitoare la serviciile de transport aerian, ci exceptează un ansamblu de activități în cadrul sectorului transportului aerian, nu este conformă nici cu textul acestei dispoziții, nici cu al treilea considerent al regulamentului respectiv, nici cu jurisprudența sus-menționată, din care reiese că înțelegerea trebuie să privească în mod direct prestarea de servicii de transport aerian.

81 În continuare, contrar celor susținute de reclamantă, articolul 1 din Regulamentul nr. 141 nu exceptează toate activitățile unei întreprinderi pentru unicul motiv că o parte a activităților sale privește serviciile de transport aerian. Prin urmare, chiar dacă o întreprindere solicită servicii de transport pe o piață în amonte, activitățile sale pe o piață în aval care nu privesc în mod direct serviciile de transport nu sunt exceptate în temeiul articolului menționat.

82 Pe de altă parte, trebuie respinsă interpretarea susținută de reclamantă potrivit căreia articolul 1 din Regulamentul nr. 141 exceptează toate serviciile care au o legătură directă cu serviciile de transport. Astfel, după cum reiese din considerațiile cuprinse la punctul 80 de mai sus, această dispoziție se limitează să excepteze înțelegerile care privesc direct serviciile de transport, însă nu exceptează înțelegerile care privesc servicii având o legătură directă cu serviciile de transport.

83 În plus, întrucât, în susținerea interpretării articolului 1 din Regulamentul nr. 141 pe care o propune, reclamanta arată că se face trimitere la „condițiile de transport”, este suficient să se constate că această formulare se limitează să clarifice că nu numai înțelegerile care privesc prețurile pentru serviciile de transport sunt exceptate, ci și înțelegerile prin care se stabilesc condițiile de tranzacționare în sensul articolului 101 alineatul (1) litera (a) TFUE. Totuși, contrar susținerilor reclamantei, de aici nu se poate deduce că serviciile care nu sunt servicii de transport, ci au o legătură directă cu acestea, ar fi deopotrivă exceptate de la aplicarea Regulamentului nr. 17.

Cu privire la serviciile vizate de înțelegerea referitoare la NES

84 Reclamanta contestă și considerația Comisiei potrivit căreia înțelegerea referitoare la NES privea serviciile de expediere de mărfuri în calitate de lot de servicii.

85 În această privință, în special în considerentele (3)-(6), (64)-(66), (614), (867)-(872) și (877)-(879) ale deciziei atacate, Comisia a arătat că, din punct de vedere economic, agenții de expediție transformau serviciile de transport și alți factori de producție în servicii de expediere de mărfuri ce răspundeau unei cereri specifice a clienților lor. Această cerere nu ar fi îndeplinită prin intermediul serviciilor individuale din care sunt constituite serviciile de expediere de mărfuri. Agenții de expediție ar oferi clienților lor un lot de servicii care le-ar permite expedierea facilă a mărfurilor fără a fi necesar ca clienții să se ocupe de detaliile de organizare a transportului. Aceste servicii ar cuprinde serviciile de transport aerian, însă ar putea să cuprindă totodată servicii de depozitare, de manipulare a încărcăturii, de logistică sau de transport terestru și demersuri vamale și fiscale. În ipoteza în care agenții de expediție ar fi obligați să achiziționeze ei înșiși serviciile individuale necesare pentru a garanta ajungerea mărfii la destinația corectă, pe de o parte, aceștia ar avea sarcina să coordoneze diferitele operațiuni pe riscul lor și, pe de altă parte, nu ar putea să profite de economiile de scară pe

care ar putea să le atingă prin consolidarea mărfurilor diferitor clienți ai acestora. În schimb, agenții de expediție ar finanța în avans sau ar cumpăra servicii ale unor terți care ar fi necesare pentru furnizarea serviciilor cu ridicata de expediere de mărfuri și ar fi în măsură, regrupând prin consolidare mărfurile propriilor clienți într-o încărcătură având o greutate și o dimensiune optime, să exploateze economiile de scară și să utilizeze într-un mod mai eficient aceste capacități, pe care un client al lor nu ar fi putut să le facă dacă ar fi încercat să cumpere direct servicii de transport aerian sau servicii anexe de la un operator de transport aerian, de la o societate de handling la sol sau de depozitare. Pentru clienții agenților de expediție, serviciile de expediere de mărfuri ar avea, așadar, o valoare mai mare decât valoarea factorilor lor de producție priviți în mod individual.

86 Pe de altă parte, în special în considerentele (129), (130), (572), (645), (868), (869) și (872) ale deciziei atacate, Comisia a constatat că, deși, prin înțelegerea referitoare la NES, agenții de expediție au convenit numai cu privire la suprataxa NES, această înțelegere privea serviciile de expediere de mărfuri. În primul rând, în acest context, Comisia s-a întemeiat pe considerația potrivit căreia suprataxa NES făcea parte din prețul total pe care clienții trebuiau să îl plătească pentru furnizarea serviciilor de expediere de mărfuri. În al doilea rând, Comisia a arătat că agenții de expediție care au participat la înțelegerea referitoare la NES, nefiind simpli furnizori se servicii de depozitare NES, nu au considerat terții care nu erau agenți de expediție ce propuneau servicii individuale de depozitare NES drept concurenți reali sau potențiali și nu au încercat să implice asemenea furnizori în înțelegerea referitoare la NES. În al treilea rând, Comisia a reținut că din elementele de probă de care dispunea reieșea că decizia unui agent de expediție de a nu repercuta asupra clienților săi factorii de risc și de costuri sub forma unei suprataxe era susceptibilă să îi confere un avantaj concurențial pe piața serviciilor de expediere de mărfuri în calitate de lot de servicii. Întrucât piața serviciilor de expediere de mărfuri este caracterizată de profituri scăzute, o ușoară creștere a prețurilor sau impunerea ori neimpunerea unei suprataxe ar putea avea un rol decisiv pentru pierderea sau nu de către agenții de expediție a clienților lor, pentru menținerea sau nu a bazei lor de clienți sau pentru câștigarea ori nu de noi oportunități comerciale în dezavantajul concurenților lor.

87 În opinia reclamantei, aceste considerații sunt eronate.

88 În primul rând, reclamanta arată că Comisia a ignorat faptul că serviciile de transport erau incluse în serviciile de expediere de mărfuri și că, din punctul de vedere al clienților agenților de expediție, serviciile de transport erau foarte importante, întrucât organizarea transportului ca atare, fără transportul propriu-zis, nu îndeplinea cererea acestora. Obligația contractuală a agenților de expediție de mărfuri față de clienții lor ar depăși simpla organizare a transportului de mărfuri de la locul de origine până la destinație. Din punctul acestora de vedere, produsul sau serviciul în discuție ar fi o zonă de încărcare, indiferent dacă este propusă de un transportator sau de un agent de expediție.

89 Comisia contestă aceste argumente.

90 Această critică trebuie respinsă.

91 În această privință, trebuie să se arate că, în decizia atacată, Comisia nu a contestat faptul că, din punctul de vedere al clienților agenților de expediție, serviciile de transport constituiau un element important al serviciilor de expediere de mărfuri. Comisia s-a limitat să constate că, deși serviciile de expediere de mărfuri încorporau serviciile de transport, ele trebuiau să fie diferențiate de acestea. Pe de altă parte, întrucât reclamanta susține că, din punctul de vedere al clienților agenților de expediție, serviciile pe care agenții de expediție le oferă sunt zone de încărcare, trebuie să se constate că este vorba despre un simplu postulat și că reclamanta nu prezintă niciun argument prin care să demonstreze că aceste considerații ale Comisiei, expuse la punctul 85 de mai sus, potrivit cărora serviciile de expediere de mărfuri și serviciile de transport trebuie diferențiate, ar fi viciate de erori.

92 În al doilea rând, reclamanta susține, pe de o parte, că Comisia nu a ținut seama în mod suficient de faptul că închiria frecvent avioane în întregime, ceea ce i-ar permite să determine destinația și orarul serviciilor de transport, și că suporta riscul economic aferent exploatării capacității de încărcare disponibile. Pe de altă parte, înșiși agenții de expediție ar efectua frecvent servicii de transport, fie parțial, fie integral. Astfel, chiar dacă transporturile ar fi caracterizate „Transport aerian de mărfuri", pentru distanțe scurte, reclamanta ar efectua frecvent în nume propriu asemenea transporturi terestre cu ajutorul flotei de camioane de care dispune.

93 Comisia contestă aceste argumente.

94 Această critică trebuie de asemenea să fie respinsă.

95 În această privință, trebuie să se constate că împrejurarea, invocată de reclamantă, potrivit căreia închiriază avioane în întregime și suportă riscul economic aferent exploatării capacității de încărcare disponibile nu permite să se considere că întreaga sa activitate privește serviciile de transport. Desigur, în măsura în care agenții de expediție achiziționează servicii de transport aerian de la operatorii de transport, activitatea acestora privește piața transportului aerian. Cu toate acestea, după cum s-a arătat la punctul 81 de mai sus, nu este suficient ca reclamanta să solicite servicii pe piața serviciilor de transport aerian pentru ca întreaga sa activitate să fie exceptată în temeiul articolului 1 din Regulamentul nr. 141. Or, potrivit constatărilor Comisiei expuse la punctele 85 și 86 de mai sus, înțelegerea referitoare la NES nu viza piața serviciilor de transport, ci piața serviciilor de expediere de mărfuri, pe care agenții de expediție oferă clienților lor servicii de expediere de mărfuri și care este situată în aval de piața serviciilor de transport. În orice caz, reclamanta nu repune în discuție constatarea Comisiei din considerentul (6) al deciziei atacate, potrivit căreia majoritatea agenților de expediție nu efectuează ei înșiși servicii de transport aerian.

96 Pe de altă parte, faptul că, în cadrul furnizării serviciilor de expediere de mărfuri, reclamanta asigură ea în nume propriu unele sau toate serviciile de transport terestru nu schimbă cu nimic faptul că serviciile vizate de înțelegerea referitoare la NES nu erau servicii de transport, ci servicii de expediere de mărfuri în calitate de lot de servicii.

97 În al treilea rând, potrivit reclamantei, companiile aeriene negociază direct contracte de transport aerian cu clienți importanți, iar operatorii de transport pot închiria ei în nume propriu avioane de la furnizori. Prin urmare, agenții de expediție s-ar afla în realitate în concurență directă cu companiile aeriene.

98 Comisia contestă aceste argumente.

99 În această privință, trebuie să se arate că aceste argumente nu pot să repună în discuție considerația Comisiei potrivit căreia serviciile de expediere de mărfuri trebuie să fie diferențiate de serviciile de transport, deoarece, în calitate de lot de servicii, acestea răspund unei cereri specifice a clienților din perspectiva cărora, din punct de vedere economic, serviciile de expediere de mărfuri nu sunt substituibile cu serviciile individuale din care sunt alcătuite. Astfel, faptul că anumiți clienți importanți ai operatorilor de transport negociază direct contracte de transport aerian cu operatorii de transport nu este susceptibil să demonstreze că, în privința majorității clienților agenților de expediție, pentru motivele expuse la punctul 85 de mai sus, din punct de vedere economic, serviciile individuale din care sunt alcătuite serviciile de expediere de mărfuri nu sunt substituibile cu serviciile de expediere de mărfuri.

100 Pe de altă parte, reclamanta nu prezintă motivul pentru care împrejurarea că operatorii de transport închiriază avioane în vederea exploatării pentru a furniza servicii de transport aerian ar putea să repună în discuție constatarea Comisiei potrivit căreia serviciile vizate de înțelegerea referitoare la NES erau serviciile de expediere de mărfuri, care trebuie să fie diferențiate de serviciile de transport.

101 Așadar, această critică trebuie respinsă.

102 În al patrulea rând, reclamanta susține că Comisia nu a luat în considerare faptul că mărfurile nu ar putea fi transportate în lipsa declarației NES. Aceasta ar fi aplicat un criteriu eronat pentru a stabili dacă exista o legătură directă între serviciile de expediere de mărfuri (în ansamblu sau doar cele care privesc NES), pe de o parte, și transportul aerian, pe de altă parte. Întrucât declarația NES este o condiție prealabilă unei activități de transport, lipsa depunerii documentelor NES ar compromite existența transportului aerian cu plecare din Regatul Unit. O legătură cu transportul aerian ar exista și în cazul serviciilor de expediere de mărfuri în ansamblu.

103 Comisia contestă aceste argumente.

104 În această privință, trebuie să se constate că, în considerentul (647) al deciziei atacate, Comisia a recunoscut că respectarea procedurii NES constituia o condiție legală pentru transportul cu plecare din Regatul Unit și că nerespectarea acestei proceduri ar putea să repună în discuție transportul aerian de mărfuri. Așadar, Comisia a ținut seama de importanța serviciilor de depozitare NES pentru serviciile de transport.

105 Pe de altă parte, trebuie să se arate că argumentele invocate de reclamantă, întemeiate pe o legătură între procedura NES și serviciile de transport și pe o legătură între serviciile de transport și serviciile de expediere de mărfuri, nu sunt susceptibile să repună în discuție temeinicia considerațiilor Comisiei. Astfel, înțelegerea referitoare la NES viza serviciile de expediere de mărfuri, iar articolul 1 din Regulamentul nr. 141 exceptează numai înțelegerile care vizează direct serviciile de transport (a se vedea punctul 82 de mai sus), nu și înțelegerile care vizează servicii ce prezintă o legătură directă cu serviciile de transport. Prin urmare, legăturile dintre procedura NES și serviciile de transport aerian cu plecare din Regatul Unit și legăturile dintre serviciile de transport și serviciile de expediere de mărfuri nu pot să repună în discuție concluzia Comisiei potrivit căreia înțelegerea referitoare la NES nu era exceptată.

106 Prin urmare, această critică trebuie respinsă, fără a fi necesar să se analizeze dacă sunt pertinente considerațiile suplimentare ale Comisiei, cuprinse în considerentul (647) al deciziei atacate, potrivit cărora lipsa unor servicii de expediere de mărfuri sau neîndeplinirea procedurii NES nu ar compromite existența serviciilor de transport aerian ca atare, pe de o parte, iar serviciul referitor la procedura NES ar putea să fie furnizat prin intermediul unor prestatori diferiți de companiile aeriene sau al agenților de expediție, pe de altă parte.

107 În al cincilea rând, reclamanta invocă faptul că regulile Asociației Internaționale de Transport Aerian (IATA) se aplică nu numai raporturilor dintre operatorii de transport și agenții de expediție, ci și celor dintre agenții de expediție și clienții lor.

108 Comisia contestă aceste argumente.

109 În această privință, este suficient să se arate că domeniul de aplicare al regulilor IATA nu poate să repună în discuție considerația Comisiei potrivit căreia exista o cerere specifică pentru serviciile de expediere de mărfuri, în calitate de lot de servicii în privința cărora, pentru motivele arătate la punctul 85 de mai sus, din punct de vedere economic, serviciile individuale din care sunt alcătuite nu pot fi substituite.

110 Prin urmare, niciunul dintre argumentele invocate de reclamantă nu este susceptibil să demonstreze că Comisia a interpretat sau a aplicat în mod greșit articolul 1 din Regulamentul nr. 141.

111 În consecință, al doilea motiv trebuie respins în totalitate.

3. *Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe o lipsă a afectării sensibile a comerțului dintre statele membre*

112 Prezentul motiv are în vedere considerațiile Comisiei cuprinse la punctul 5.2.1.3 din decizia atacată, potrivit cărora înțelegerea referitoare la NES era susceptibilă să fi afectat în mod sensibil fluxurile de schimburi comerciale dintre statele membre.

113 Reclamanta apreciază că aceste considerații nu sunt conforme cu articolul 101 alineatul (1) TFUE și cu articolele 4 și 7 din Regulamentul nr. 1/2003 și că Comisia nu a respectat nici principiul bunei administrări, nici Orientările din 2004.

114 Argumentele pe care reclamanta le invocă în cadrul prezentului motiv pot fi împărțite în două aspecte. În primul rând, reclamanta susține că, în mod contrar constatărilor Comisiei, înțelegerea referitoare la NES nu viza serviciile de expediere de mărfuri, ci numai serviciile de depozitare NES. În al doilea rând, reclamanta susține că constatarea Comisiei potrivit căreia înțelegerea respectivă era susceptibilă să afecteze în mod sensibil comerțul dintre statele membre era eronată, întrucât efectele acestei înțelegeri au fost limitate la Regatul Unit și chiar numai la anumite părți ale acestui stat membru.

Cu privire la primul aspect, referitor la serviciile vizate de înțelegerea referitoare la NES

115 Reclamanta contestă considerația Comisiei, cuprinsă în considerentul (614) al deciziei atacate, potrivit căreia înțelegerea referitoare la NES viza serviciile de expediere de mărfuri. Reclamanta apreciază că această considerație este eronată. Înțelegerea referitoare la NES ar fi vizat numai serviciile de depozitare NES. Agenții de expediție ar fi convenit numai în legătură cu valorile suprataxei NES, iar prestarea de servicii de depozitare NES ar fi independentă de întregul context al expedierii de mărfuri. Ar fi vorba despre o activitate distinctă, care privește o reglementare specifică a Regatului Unit și, așadar, despre o piață a serviciilor distinctă în sensul dreptului concurenței.

116 În primul rând, reclamanta susține că Comisia nu a furnizat suficiente probe pentru a demonstra că înțelegerea referitoare la NES afecta toate serviciile de expediere de mărfuri. Comisia s-ar fi limitat să arate că suprataxa NES era inclusă în prețul total plătit de clienți pentru prestarea serviciilor de expediere de mărfuri. Or, ar exista terți independenți, ce nu sunt agenți de expediție, care ar oferi servicii de depozitare NES. Contrar constatărilor Comisiei, împrejurarea că acești terți nu au fost menționați în discuțiile dintre agenții de expediție nu ar fi pertinentă.

117 Comisia contestă aceste argumente.

118 Această critică trebuie respinsă.

119 În această privință, trebuie să se arate că, contrar susținerilor reclamantei, Comisia nu s-a limitat să arate că suprataxa NES era inclusă în prețul total plătit de clienți pentru prestarea serviciilor de expediere de mărfuri.

120 Astfel, pe de o parte, considerațiile Comisiei pe care și-a întemeiat concluzia potrivit căreia serviciile de expediere de mărfuri în calitate de lot de servicii constituiau o piață care trebuia să fie diferențiată de piețele pentru serviciile individuale din care erau constituite au fost expuse deja la punctul 85 de mai sus.

121 Pe de altă parte, după cum s-a arătat deja la punctul 86 de mai sus, concluzia Comisiei potrivit căreia înțelegerea referitoare la NES viza serviciile de expediere de mărfuri nu era întemeiată numai pe considerația potrivit căreia suprataxa NES făcea parte din prețul total pe care clienții trebuiau să îl plătească pentru furnizarea serviciilor de expediere de mărfuri. Astfel, după cum Comisia a constatat, *primo*, toate întreprinderile care au participat la înțelegerea referitoare la NES erau agenți de expediție

și niciuna dintre ele nu era un simplu furnizor de servicii de depozitare NES, *secundo*, aceste întreprinderi nu au considerat asemenea furnizori drept concurenți reali sau potențiali, *tertio*, ele nu au încercat să îi implice în înțelegerea referitoare la NES și, *quarto*, decizia unui agent de expediție de a nu repercuta asupra clienților săi factorii de risc și de costuri sub forma unei suprataxe putea să îi confere un avantaj concurențial pe piața serviciilor de expediere de mărfuri.

122 Prin urmare, înțelegerea referitoare la NES nu avea în vedere să restrângă concurența privind serviciile de depozitare NES în calitate de servicii individuale, ci pe cea privind serviciile de expediere de mărfuri în calitate de lot de servicii.

123 Pe de altă parte, desigur, faptul că unii terți care nu sunt agenți de expediție oferă servicii de depozitare NES și împrejurarea invocată de reclamantă potrivit căreia până la 40 %, chiar 50 %, din declarațiile vamale în Europa sunt depuse direct de agentul de încărcare sau prin intermediul agențiilor vamale, chiar dacă se presupune a fi dovedită, pot să demonstreze că exista o cerere pentru serviciile individuale de depozitare NES. Ele nu sunt însă susceptibile să demonstreze că înțelegerea în discuție viza aceste servicii individuale.

124 În al doilea rând, reclamanta susține că motivarea deciziei atacate este incoerentă. Pe de o parte, în considerentul (441) al deciziei atacate, în cadrul descrierii încălcării, Comisia s-ar fi referit numai la comportamentul legat direct de suprataxa NES și nu ar fi invocat nicio probă care să demonstreze că înțelegerea referitoare la NES ar fi privit alte subiecte, de exemplu prețurile de transport sau alte servicii accesorii. Pe de altă parte, în considerentul (872) al deciziei atacate, Comisia ar fi susținut că înțelegerea referitoare la NES nu ar viza piața serviciilor de depozitare NES, ci serviciile de expediere de mărfuri.

125 Comisia contestă aceste argumente.

126 Această critică trebuie respinsă.

127 Contrar celor arătate de reclamantă, aceste considerații ale Comisiei nu sunt contradictorii. Astfel, potrivit constatărilor Comisiei rezumate la punctele 85 și 86 de mai sus, chiar dacă înțelegerea referitoare la NES privea numai suprataxa NES, aceasta viza restrângerea concurenței dintre agenții de expediție în ceea ce privește serviciile de expediere de mărfuri.

128 În al treilea rând, reclamanta arată că motivul pentru care agenții de expediție indică pe facturile lor serviciile accesorii ca fiind servicii de depozitare NES în raport cu serviciile de expediere de mărfuri este de natură pur administrativă, fapt recunoscut chiar de Comisie. Aceasta ar permite să factureze respectivele servicii în cadrul unei facturi globale.

129 Comisia contestă aceste argumente.

130 Această critică trebuie de asemenea să fie respinsă.

131 În această privință, trebuie amintit că împrejurarea că agenții de expediție au facturat clienților lor serviciile de depozitare NES nu repune nicidecum în discuție considerația Comisiei potrivit căreia există o cerere specifică pentru serviciile de expediere de mărfuri în calitate de lot de servicii, deoarece permit câștigarea de timp și de bani. Dimpotrivă, argumentul reclamantei potrivit căruia aceasta permite trimiterea unei facturi globale clienților lor coroborează considerațiile menționate.

132 Pe de altă parte, trebuie să se constate că, contrar celor arătate de reclamantă, în considerentul (868) al deciziei atacate, Comisia nu a constatat că împrejurarea că agenții de expediție facturau clienților lor servicii de depozitare NES era de natură pur administrativă și era lipsită de importanță. În acest

considerent, Comisia a constatat doar că faptul că, pe facturile lor, agenții de expediție menționau separat suprataxa NES, în loc să o includă în prețul final a serviciilor de expediere de mărfuri, constituia un aspect pur formal, fără importanță economică sau juridică.

133 În al patrulea rând, reclamanta susține că din articolul 1 alineatul (1) al deciziei atacate reiese că înțelegerea referitoare la NES viza furnizarea de servicii de depozitare NES.

134 Comisia contestă aceste argumente.

135 În această privință, este suficient să se constate că rezultă în mod clar din textul acestui alineat că înțelegerea referitoare la NES viza „sectorul serviciilor de expediere de mărfuri pe cale aeriană”.

136 Prin urmare, niciunul dintre argumentele invocate de reclamantă nu este susceptibil să demonstreze că considerația Comisiei potrivit căreia înțelegerea referitoare la NES viza să restrângă concurența în ceea ce privește serviciile de expediere de mărfuri este viciată de erori.

137 Prin urmare, prezentul aspect trebuie respins.

Cu privire la al doilea aspect, referitor la afectarea comerțului dintre statele membre

138 Reclamanta contestă și concluzia Comisiei potrivit căreia înțelegerea referitoare la NES era susceptibilă să afecteze în mod sensibil fluxurile schimburilor comerciale dintre statele membre.

139 La punctul 5.2.1.3 din decizia atacată, în considerentele (590)-(599) și (602)-(615), Comisia a arătat că comerțul dintre statele membre ar fi putut să fie afectat de înțelegerea referitoare la NES, pe de o parte, în mod direct, în privința furnizării serviciilor de expediere de mărfuri, și, pe de altă parte, indirect, în privința mărfurilor expediate.

140 Reclamanta apreciază că aceste considerații sunt viciate de erori. Nici efectele pe care înțelegerea referitoare la NES ar fi putut să le aibă asupra serviciilor de expediere de mărfuri, nici cele pe care ar fi putut să le aibă asupra transportului de mărfuri nu ar fi fost susceptibile să afecteze în mod sensibil comerțul dintre statele membre. Comisia s-ar fi întemeiat pe argumente generale, nu ar fi furnizat suficiente probe, nu ar fi respectat Orientările din 2004 și nu ar fi desfășurat o investigație adecvată.

141 În această privință, cu titlu introductiv, trebuie amintit că articolul 101 alineatul (1) TFUE și articolul 53 din Acordul privind SEE vizează numai acordurile care pot afecta comerțul dintre statele membre. Astfel cum reiese din jurisprudență, pentru a putea să afecteze comerțul dintre statele membre, un acord trebuie, pe baza unui ansamblu de elemente obiective de drept sau de fapt, să permită să se prevadă, cu un grad de probabilitate suficient, că poate exercita o influență directă sau indirectă, actuală sau potențială asupra fluxurilor de schimburi comerciale dintre statele membre (Hotărârea din 13 iulie 2006, Manfredi și alții, C-295/04-C-298/04, Rec., EU:C:2006:461, punctul 42).

142 Trebuie să se amintească de asemenea că un acord nu intră în sfera interdicției prevăzute la articolul 101 TFUE atunci când afectează piața doar în mod nesemnificativ (a se vedea Hotărârea din 21 ianuarie 1999, Bagnasco și alții, C-215/96 și C-216/96, Rec., EU:C:1999:12, punctul 34 și jurisprudența citată).

143 Caracterul transfrontalier al serviciilor de expediere de mărfuri nu se confundă cu chestiunea caracterului sensibil al afectării comerțului dintre statele membre. Astfel, dacă orice tranzacție transfrontalieră ar fi automat susceptibilă să afecteze în mod sensibil comerțul dintre statele membre, noțiunea de caracter sensibil, care este totuși o condiție de aplicare a articolului 101 alineatul (1) TFUE, stabilită de jurisprudență, ar fi golită de orice fel de conținut (Hotărârea din 16 iunie 2011, Ziegler/Comisia, T-199/08, Rep., EU:T:2011:285, punctele 52 și 53).

144 Având în vedere faptul că noțiunea de comerț în sensul articolului 101 TFUE nu este limitată la schimburile comerciale transfrontaliere tradiționale cu produse, ci le include și pe cele cu servicii, trebuie analizate argumentele reclamantei prin care urmărește să conteste considerațiile Comisiei întemeiate pe efectele înțelegerii referitoare la NES asupra comerțului cu servicii de expediere de mărfuri, înainte de a analiza argumentele prin care urmărește să conteste considerațiile Comisiei întemeiate pe efectele înțelegerii respective asupra fluxurilor de schimburi comerciale. Apoi trebuie analizat argumentul întemeiat pe o încălcare a principiului bunei administrări și pe o nerespectare a punctului (77) din Orientările din 2004.

Cu privire la afectarea comerțului cu servicii de expediere de mărfuri

145 Reclamanta contestă considerația Comisiei potrivit căreia înțelegerea referitoare la NES era susceptibilă să aibă efecte sensibile asupra pieței serviciilor de expediere de mărfuri.

146 În considerentele (598), (607), (608), (610), (613) și (614) ale deciziei atacate, Comisia a arătat că, în pofida faptului că înțelegerea referitoare la NES s-a raportat doar la reglementarea unui stat membru, aceasta putea să afecteze comerțul dintre statele membre, în special în privința serviciilor de expediere de mărfuri. Pe de o parte, serviciile de expediere de mărfuri vizate de înțelegerea referitoare la NES ar fi solicitate nu numai de clienți situați în Regatul Unit, ci și de clienți stabiliți în afara Regatului Unit, în alte țări ale SEE sau de agențiile locale ale acestora. Pe de altă parte, sectorul serviciilor de expediere de mărfuri ar fi caracterizat printr-un comerț substanțial între statele membre, atât între țările Uniunii, cât și între țările Asociației Europene a Liberului Schimb (AELS). Agenții de expediție s-ar afla într-un raport de concurență în toate sau în aproape toate țările care aparțin SEE și clienții lor ar fi stabiliți în SEE. Ar fi evident că comportamentul unor întreprinderi globale pe piața engleză ar fi putut avea repercusiuni asupra structurii concurențiale a pieței interne, deoarece scăderea beneficiilor lor în Regatul Unit ar fi putut să afecteze practicile lor comerciale în alte state membre. Pe de altă parte, Comisia a arătat că efectele înțelegerii referitoare la NES asupra serviciilor de expediere de mărfuri fuseseră sensibile întrucât erau reunite condițiile prezumției prevăzute la punctul (53) din Orientările din 2004. În primul rând, înțelegerea referitoare la NES ar fi, prin însăși natura sa, o înțelegere care este susceptibilă să aducă atingere comerțului dintre statele membre, în sensul acestui punct. În al doilea rând, cifra de afaceri realizată de părți cu produsele vizate de înțelegerea referitoare la NES ar depăși 40 de milioane de euro, iar cota lor de piață ar depăși pragul de 5 %.

147 Reclamanta apreciază că aceste considerații sunt eronate. Considerațiile Comisiei ar fi fost de ordin pur speculativ. Contrar considerațiilor Comisiei, înțelegerea referitoare la NES nu ar fi vizat comerțul în mai multe state membre și nu ar fi avut drept finalitate principală reglementarea concurenței în interiorul SEE. Toate efectele suprataxei NES ar fi fost limitate la Regatul Unit și chiar numai la anumite părți ale acestuia.

148 Într-un mod mai specific, reclamanta contestă, în primul rând, considerațiile Comisiei întemeiate pe efectele asupra clienților agenților de expediție și asupra comportamentului agenților de expediție în alte state membre și, în al doilea rând, considerațiile acesteia referitoare la caracterul sensibil al afectării comerțului.

– Cu privire la efectele asupra clienților agenților de expediție și asupra comportamentului agenților de expediție din alte state membre

149 În primul rând, reclamanta arată că considerația Comisiei din considerentul (610) al deciziei atacate, potrivit căreia scăderea beneficiilor agenților de expediție în Regatul Unit putea să aibă repercusiuni asupra comportamentului lor în alte state membre, este de ordin pur speculativ. Comisia nu ar fi furnizat nicio probă susceptibilă să demonstreze că suprataxa NES, care, în practică, ar fi aplicabilă numai mărfurilor din Regatul Unit, ar fi putut să aibă un anumit efect asupra activităților

întreprinderilor care acționează în alte state membre, cu atât mai mult dacă s-ar fi ținut seama de importanța comercială scăzută a acesteia. În împrejurările cauzei, faptul că întreprinderile care au participat la acord erau membri ai unor grupuri având naționalități diferite nu ar fi pertinent.

150 Comisia contestă aceste argumente.

151 În această privință, trebuie amintit că articolul 101 alineatul (1) TFUE se aplică numai acordurilor care pot afecta comerțul dintre statele membre. Prin urmare, Comisia nu are obligația să demonstreze efectele reale ale unui acord, este suficient să probeze că aceste acorduri sunt de natură să aibă un asemenea efect. Prin urmare, Comisia se poate limita să demonstreze că există un grad de probabilitate suficient ca acordul să poată exercita o influență directă sau indirectă, actuală sau potențială asupra fluxurilor de schimburi comerciale dintre statele membre (Hotărârea din 17 iulie 1997, Ferriere Nord/Comisia, C-219/95 P, Rec., EU:C:1997:375, punctul 20).

152 Or, Comisia nu a săvârșit nicio eroare considerând că, în împrejurările cauzei, era suficient de probabil ca înțelegerea referitoare la NES să fi putut exercita o influență asupra comportamentului agenților de expediție în alte state membre decât Regatul Unit.

153 Astfel, în acest context, *primo*, trebuie amintit că, contrar celor arătate de reclamantă, înțelegerea referitoare la NES viza serviciile de expediere de mărfuri (a se vedea punctele 115-136 de mai sus).

154 *Secundo*, trebuie să se arate că, potrivit constatărilor Comisiei din decizia atacată, care nu au fost contestate de reclamantă, agenții de expediție care au participat la înțelegerea referitoare la NES își oferă serviciile de expediere de mărfuri și în alte state membre decât Regatul Unit și se află într-un raport de concurență în aceste state membre în ceea ce privește aceste servicii de expediere de mărfuri.

155 *Tertio*, în împrejurările cauzei, nu se poate exclude că, în lipsa înțelegerii referitoare la NES, concurența dintre agenții de expediție în privința costurilor rezultate din NES ar fi putut avea un impact asupra beneficiilor agenților de expediție din Regatul Unit și ar fi putut determina câștigarea și pierderea unor cote de piață în această țară. Desigur, în acest context, reclamanta susține că suprataxa NES avea o importanță comercială scăzută. Acest argument însă nu poate să repună în discuție considerația Comisiei potrivit căreia, având în vedere împrejurarea că piața serviciilor de expediere de mărfuri este caracterizată de beneficii reduse, importanța comercială a suprataxei NES nu putea fi considerată ca fiind nesemnificativă. Astfel, această considerație a Comisiei este coroborată, pe de o parte, de constatarea sa, din considerentul (907) al deciziei atacate, potrivit căreia clienții agenților de expediție s-au opus plății suprataxei NES și, pe de altă parte, de elementele de probă menționate în considerentul (869) al deciziei atacate, care evidențiază temerile anumitor agenți de expediție care au participat la înțelegerea referitoare la NES că o concurență în privința costurilor rezultate din NES ar fi fost susceptibilă să deterioreze beneficiile și să determine câștigarea sau pierderea unor cote de piață. Trebuie să se constate că reclamanta nu prezintă niciun argument care ar putea să repună în discuție aceste constatări.

156 *Quarto*, având în vedere aceste împrejurări, pare suficient de probabil că înțelegerea referitoare la NES să fi fost de natură să aibă repercusiuni asupra comportamentului agenților de expediție în alte state membre, în care se aflau de asemenea într-un raport de concurență, și să deterioreze structura concurenței în Uniune în această privință.

157 În consecință, trebuie să se concluzioneze că niciunul dintre argumentele invocate de reclamantă nu poate să repună în discuție considerația Comisiei întemeiată pe repercusiunile înțelegerii referitoare la NES asupra comportamentului agenților de expediție în alte state membre decât Regatul Unit.

158 În al doilea rând, reclamanta susține că constatarea Comisiei, din considerentul (607) al deciziei atacate, potrivit căreia serviciile afectate de înțelegerea referitoare la NES erau solicitate nu numai de clienți situați în Regatul Unit, ci și de întreprinderi situate în alte state membre ale SEE este viciată de erori. Comerțul transfrontalier cu servicii de depozitare NES nu ar fi facil, întrucât aceste servicii prezintă interes doar în Regatul Unit și nu generează solicitări în afara acestui stat membru. În orice caz, Comisia nu ar fi furnizat probe suficiente în legătură cu acest subiect.

159 În acest context, trebuie amintit că, contrar celor susținute de reclamantă, înțelegerea referitoare la NES nu a vizat serviciile de depozitare NES, ci serviciile de expediere de mărfuri (a se vedea punctele 115-136 de mai sus).

160 Pe de altă parte, în ceea ce privește îndoielile reclamantei privind constatările Comisiei potrivit cărora clienții situați în alte state membre decât Regatul Unit solicitau servicii de expediere de mărfuri care ar fi putut să fie afectate de înțelegerea referitoare la NES, trebuie amintită posibilitatea Comisiei de a se limita să demonstreze că există un grad de probabilitate suficient ca acordul să poată exercita o influență directă sau indirectă, actuală sau potențială asupra fluxurilor de schimburi comerciale dintre statele membre (a se vedea punctul 151 de mai sus).

161 Or, astfel cum însăși reclamanta arată în această privință, Comisia s-a întemeiat pe o declarație a [*confidențial*], potrivit căreia [*confidențial*].

162 Contrar celor susținute de reclamantă, credibilitatea acestei declarații nu este susceptibilă să fie repusă în discuție prin afirmația acesteia potrivit căreia, în majoritatea cazurilor în care mărfuri aflate în alt stat membru tranzitau Regatul Unit, nu ar fi fost necesare servicii de depozitare NES. Astfel, chiar dacă se presupune că această afirmație este adevărată, trebuie să se constate că nu vizează situația în care un client situat într-un alt stat membru decât Regatul Unit solicită servicii de expediere de mărfuri pentru o marfă aflată deja în Regatul Unit.

163 Prin urmare, trebuie să se constate că niciunul dintre argumentele invocate de reclamantă nu poate să repună în discuție considerația Comisiei întemeiată pe efectele înțelegerii referitoare la NES asupra serviciilor de expediere de mărfuri solicitate de clienți situați într-un alt stat membru decât Regatul Unit.

164 În al treilea rând, reclamanta susține că natura și întinderea înțelegerii referitoare la NES demonstrează că aceasta era restrânsă la Regatul Unit și că nu a avut ca obiectiv producerea unor efecte asupra comerțului dintre statele membre. Înțelegerea referitoare la NES ar fi fost fapta săvârșită de personalul de transport aerian de mărfuri al unor întreprinderi diverse situate în regiunea aeroportului Londra-Heathrow. Comisia nu ar fi demonstrat că persoanele în cauză aveau atribuțiile necesare pentru a angaja organizațiile lor din Regatul Unit în totalitate. Membrul Bax Global (UK) care a participat la această înțelegere, domnul B., nu ar fi avut niciun rol în stabilirea prețurilor. Bax ar fi aplicat o politică ce a dat prioritate autonomiei, astfel încât directorii sucursalelor Bax Global (UK) ar fi dispus în general de o marjă de manevră importantă în privința prețurilor, fiecare sucursală constituind o unitate comercială distinctă. Cuantumul suprataxei NES aplicată unui client specific al Bax Global (UK) ar fi fost, așadar, stabilit de directorul sucursalei respective ca urmare a negocierilor dintre sucursala responsabilă cu expedierea și clientul respectiv.

165 Comisia contestă aceste argumente.

166 În această privință, trebuie să se constate că reclamanta nu contestă constatările Comisiei din considerentele (94)-(114) ale deciziei atacate, potrivit cărora domnul B. a participat, în calitate de reprezentant al BAX Global (UK), la o reuniune și la contacte ulterioare în cursul cărora a convenit cu reprezentanții altor agenți de expediție asupra introducerii unei suprataxe referitoare la NES, asupra cotelor, asupra calendarului de aplicare și asupra monitorizării aplicării acesteia.

167 În plus, în ceea ce privește argumentul întemeiat pe faptul că domnul B. nu ar fi avut niciun rol în stabilirea prețurilor, este suficient să se arate că reclamanta nu contestă constatările Comisiei din considerentul (122) al deciziei atacate, în care Comisia a arătat în detaliu și întemeindu-se pe elemente de probă că, în cadrul Bax Global (UK), domnul B. avea atribuții în materia stabilirii prețurilor, că existența înțelegerii referitoare la NES era cunoscută în cadrul acestei societăți și că membrii consiliului director fuseseră informați de domnul B. despre existența înțelegerii referitoare la NES, iar aceștia nu i s-ar fi opus. În acest context, trebuie amintit de asemenea că un mandat formal nu este necesar pentru ca participarea unui salariat al unei întreprinderi să fie imputabilă întreprinderii (Hotărârea din 16 noiembrie 2011, Álvarez/Comisia, T-78/06, EU:T:2011:673, punctul 39).

168 Pe de altă parte, întrucât reclamanta arată că întinderea înțelegerii referitoare la NES era restrânsă la Regatul Unit sau chiar la o parte din teritoriul acestui stat membru, este suficient să se arate că, în temeiul considerațiilor expuse la punctele 149-163 de mai sus, acest argument nu repune în discuție considerația Comisiei potrivit căreia înțelegerea referitoare la NES era de natură să aibă efecte în alte state membre.

169 Prin urmare, trebuie să se rețină că niciunul dintre argumentele prezentate de reclamantă nu permite să se demonstreze că considerațiile Comisiei potrivit cărora înțelegerea referitoare la NES era de natură să aibă efecte asupra comportamentului agenților de expediție în alte state membre și asupra clienților agenților de expediție sunt viciate de erori.

– Cu privire la caracterul sensibil al afectării comerțului

170 Reclamanta contestă și constatarea Comisiei potrivit căreia înțelegerea referitoare la NES era de natură să afecteze în mod sensibil comerțul dintre statele membre.

171 În această privință, în decizia atacată, Comisia a arătat că, în speță, erau îndeplinite condițiile prezumției pozitive prevăzute la punctul (53) din Orientările din 2004. Comisia a arătat că înțelegerea referitoare la NES, prin însăși natura sa, putea afecta comerțul dintre statele membre. Pe de altă parte, în considerentul (614) al deciziei atacate, Comisia a constatat că cifra de afaceri pe care părțile în cauză au realizat-o prin intermediul comerțului vizat era sensibil mai ridicată decât cele 40 de milioane de euro necesare. În considerentele (613) și (899) ale deciziei atacate, Comisia a apreciat că nu numai poziția individuală relativ puternică a întreprinderilor în cauză pe piețele Regatului Unit și SEE, ci și cota lor de piață cumulată în Regatul Unit și în SEE militau în favoarea unei afectări a comerțului.

172 Reclamanta apreciază că aceste considerații sunt viciate de erori. Pe de o parte, Comisia ar fi aplicat în mod eronat prezumția prevăzută la punctul (53) din Orientările din 2004. Pe de altă parte, în împrejurările cauzei, această prezumție ar fi fost răsturnată.

173 Comisia contestă aceste argumente.

174 În această privință, cu titlu introductiv, trebuie amintit că punctul (53) din Orientările din 2004, a căror legalitate și pertinență nu sunt contestate în cadrul prezentei acțiuni, are următorul cuprins:

„De asemenea, Comisia consideră că, în cazurile în care un acord este prin natura sa susceptibil să aducă atingere comerțului dintre statele membre, de exemplu, pentru că se referă la importuri și exporturi sau implică mai multe state membre, există o prezumție relativă pozitivă potrivit căreia efectele asupra comerțului sunt semnificative în cazul în care cifra de afaceri a părților pentru produsele la care se referă acordul […] depășește 40 de milioane de euro. În cazurile în care un acord poate, prin natura sa, să aducă atingere comerțului dintre statele membre, se poate prezuma că efectele sale sunt semnificative atunci când cota de piață a părților depășește pragul de 5 % stabilit la punctul anterior. Cu toate acestea, această prezumție nu se aplică în cazurile în care acordul se referă doar la o parte a unui stat membru [a se vedea punctul (90) de mai jos].”

175 În continuare, trebuie respins argumentul reclamantei întemeiat pe faptul că înțelegerea referitoare la NES nu era un acord care, prin însăși natura sa, putea să afecteze comerțul dintre statele membre. În acest context, în primul rând, trebuie să se arate că aplicarea prezumției prevăzute la punctul (53) din Orientările din 2004 nu prevede obligatoriu ca înțelegerea să vizeze mai multe state membre. Astfel, după cum reiese din utilizarea cuvintelor „de exemplu", este vorba numai despre un exemplu în privința acordurilor vizate de acest punct. În al doilea rând, trebuie să se facă trimitere la punctele 149-168 de mai sus, în care s-a arătat că considerația Comisiei potrivit căreia, în pofida faptului că privea cheltuielile rezultate din reglementarea Regatului Unit referitoare la NES, înțelegerea referitoare la NES putea să afecteze piața serviciilor de expediere de mărfuri în mai multe state membre nu este viciată de erori.

176 Pe de altă parte, întrucât reclamanta contestă analiza Comisiei potrivit căreia pragurile prevăzute la punctul (53) din Orientările din 2006 erau depășite, trebuie să se constate că aceasta se limitează să susțină că Comisia nu ar fi trebuit să utilizeze cifrele de afaceri realizate cu serviciile de expediere de mărfuri, ci doar pe cele realizate cu serviciile de depozitare NES. În această privință, este suficient să se amintească, pe de o parte, că, în temeiul punctului (53) din Orientările din 2004, trebuie luată în considerare cifra de afaceri realizată de părți cu serviciile vizate de înțelegere și, pe de altă parte, că, pe baza considerațiilor expuse la punctele 115-137 de mai sus, trebuie să se rețină că înțelegerea referitoare al NES viza serviciile de expediere de mărfuri.

177 În plus, întrucât reclamanta invocă neluarea în considerare de către Comisie a faptului că prezumția prevăzută la punctul (53) din Orientările din 2004 putea fi răsturnată și că, în împrejurările cauzei, aceasta fusese răsturnată, este suficient să se arate că, în acest context, reclamanta nu invocă niciun argument care să nu fi fost deja examinat și respins la punctele 115-176 de mai sus.

178 Prin urmare, niciun argument invocat de reclamantă nu este susceptibil să repună în discuție concluzia Comisiei potrivit căreia înțelegerea referitoare la NES putea să afecteze în mod sensibil comerțul dintre statele membre în ceea ce privește serviciile de expediere de mărfuri.

Cu privire la afectarea fluxului de mărfuri

179 Reclamanta susține că și considerațiile Comisiei întemeiate pe o afectare a fluxului de mărfuri sunt viciate de erori. Înțelegerea referitoare la NES nu ar fi determinat o deteriorare a configurației schimburilor comerciale nici în ceea ce privește mărfurile provenite din Regatul Unit, nici în ceea ce privește mărfurile provenite din alte țări. Pe de o parte, suprataxa NES ar fi fost aplicată numai mărfurilor provenite din Regatul Unit, posibilitățile de aplicare a suprataxei NES expedierilor care nu proveneau din Regatul Unit fiind practic nule. Pe de altă parte, fluxul mărfurilor aflate în Regatul Unit nu ar fi fost susceptibil să fie deteriorat prin suprataxa NES. Prin urmare, înțelegerea referitoare la NES nu ar fi fost de natură să afecteze comerțul dintre statele membre sau cel puțin nu în mod sensibil.

180 Aceste argumente trebuie să fie respinse ca inoperante. Astfel, chiar dacă se presupune că înțelegerea referitoare la NES nu a afectat în mod sensibil fluxul mărfurilor dintre statele membre, această împrejurare nu poate repune în discuție concluzia Comisiei potrivit căreia, ca urmare a efectelor sale asupra serviciilor de expediere de mărfuri, înțelegerea respectivă era de natură să fi afectat în mod sensibil comerțul dintre statele membre.

Cu privire la încălcarea principiului bunei administrări și la nerespectarea punctului (77) din Orientările din 2004

181 Întrucât reclamanta susține că Comisia a încălcat principiul bunei administrări și punctul (77) din Orientările din 2004, potrivit căruia, atunci când o înțelegere vizează teritoriul unui singur stat membru, poate fi necesară o cercetare mai detaliată a capacității acesteia de a aduce atingere comerțului dintre statele membre, fără realizarea unei investigații suplimentare, este suficient să se

arate că din considerațiile de mai sus reiese că, pe baza informațiilor pe care le deținea, Comisia a putut să ajungă în mod întemeiat la concluzia potrivit căreia înțelegerea referitoare la NES putea afecta comerțul dintre statele membre, fără să fi fost nevoită să recurgă la o investigație suplimentară.

182 Prin urmare, trebuie să se concluzioneze că niciunul dintre argumentele invocate de reclamantă nu este susceptibil să repună în discuție temeinicia considerației Comisiei potrivit căreia înțelegerea referitoare la NES era de natură să afecteze în mod sensibil fluxurile schimburilor comerciale dintre statele membre.

183 În consecință, al treilea motiv trebuie respins în totalitate.

4. *Cu privire la al patrulea motiv, referitor la decizia Comisiei prin care a stabilit răspunderea doar în sarcina reclamantei*

184 Prin intermediul prezentului motiv, reclamanta contestă decizia Comisiei prin care a stabilit doar în sarcina sa răspunderea pentru comportamentul Bax Global (UK). Acest motiv cuprinde trei aspecte. Prin intermediul primului aspect, întemeiat în special pe o încălcare a articolului 101 alineatul (1) TFUE și a principiului răspunderii personale, reclamanta susține că nu există un temei juridic pentru a stabili în sarcina sa răspunderea pentru comportamentul Bax Global (UK). Prin intermediul celui de al doilea motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 41 din Carta drepturilor fundamentale și a principiului bunei administrări, reclamanta impută Comisiei că a omis să investigheze dacă Brink's, fosta societate-mamă a Bax Global (UK), ar fi fost în egală măsură sau ar fi trebuit să fie singura răspunzătoare pentru comportamentul acesteia din urmă. Prin intermediul celui de al treilea aspect, întemeiat pe o încălcare a articolului 296 TFUE, reclamanta impută Comisiei că nu a motivat suficient decizia atacată în această privință.

Cu privire la primul aspect, întemeiat în special pe încălcarea articolului 101 alineatul (1) TFUE și a principiului răspunderii personale

185 Prezentul aspect vizează decizia Comisiei de a stabili doar în sarcina reclamantei răspunderea pentru participarea Bax Global (UK) la înțelegerea referitoare la NES.

186 În considerentele (664) și (754) ale deciziei atacate, Comisia a arătat că Bax Global (UK) a participat la înțelegerea referitoare la NES între 1 octombrie 2002 și 10 martie 2003, că, înainte de adoptarea deciziei atacate, toate activitățile acesteia au fost transferate către una dintre societățile afiliate, și anume reclamanta, că Bax Global (UK) a încetat să existe și că, așadar, nu putea fi destinatara deciziei atacate, că reclamanta era succesorul său economic și că, prin urmare, în sarcina acesteia din urmă se putea stabili răspunderea pentru comportamentul Bax Global (UK).

187 Reclamanta consideră că, procedând astfel, Comisia a încălcat principiul răspunderii personale, articolul 101 alineatul (1) TFUE și articolele 4 și 7, precum și articolul 23 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003. În speță, nu ar fi existat un temei juridic pentru a se stabili în sarcina sa răspunderea pentru participarea Bax Global (UK) la înțelegerea referitoare la NES. Contrar constatărilor Comisiei, achiziționarea și absorbția Bax Global (UK) nu ar fi avut ca efect transferarea către reclamantă a răspunderii pentru comportamentul întreprinderii căreia Bax Global (UK) i-a aparținut între luna octombrie 2002 și luna martie 2003 și care se aflase sub controlul Brink's. Întrucât Brink's exista în continuare la data adoptării deciziei atacate, Comisia ar fi trebuit să stabilească în sarcina sa răspunderea pentru comportamentul Bax Global (UK), în locul reclamantei. Transferarea răspunderii către o nouă persoană juridică ar fi supusă condiției ca aceasta să constituie împreună cu persoana juridică inițială una și aceeași întreprindere în scopul aplicării normelor de concurență ale Uniunii, situație care nu ar fi existat în speță.

188 Comisia contestă aceste argumente.

189 În această privință, trebuie să se amintească mai întâi că, potrivit principiului răspunderii personale, atunci când o societate încalcă normele de concurență, ea trebuie să răspundă pentru această încălcare.

190 Totuși, astfel cum Comisia a reținut în mod întemeiat în considerentul (664) al deciziei atacate, principiul răspunderii personale nu se opune ca, în anumite situații, succesorul economic al unei societăți să fie considerat răspunzător pentru comportamentul acelei societăți.

191 Astfel, pe de o parte, din jurisprudență reiese că succesorul economic al unei entități juridice care este răspunzătoare pentru o încălcare a dreptului concurenței al Uniunii poate fi considerat răspunzător atunci când entitatea respectivă a încetat să existe la momentul adoptării deciziei Comisiei (a se vedea în acest sens Hotărârea din 24 septembrie 2009, Erste Group Bank și alții/Comisia, C-125/07 P, C-133/07 P și C-137/07 P, Rep., EU:C:2009:576, punctele 77-83, și Hotărârea din 5 decembrie 2013, SNIA/Comisia, C-448/11 P, EU:C:2013:801, punctul 23).

192 Pe de altă parte, atunci când o societate răspunzătoare pentru o încălcare a dreptului concurenței transferă activitatea economică pe piața relevantă unei alte societăți într-un moment în care cele două societăți fac parte din aceeași întreprindere, în sarcina societății căreia i-a fost transferată activitatea poate fi stabilită răspunderea din cauza legăturilor structurale care existau la acel moment între cele două societăți (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 ianuarie 2004, Aalborg Portland și alții/Comisia, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P și C-219/00 P, Rec., EU:C:2004:6, punctele 354-360, și Hotărârea din 31 martie 2009, ArcelorMittal Luxembourg și alții/Comisia, T-405/06, Rep., EU:T:2009:90, punctele 106-119).

193 În cele două situații menționate mai sus, stabilirea răspunderii în sarcina succesorului economic este justificată în scopul punerii în aplicare eficace a normelor de concurență. Astfel, în cazul în care Comisia nu ar dispune de o asemenea facultate, întreprinderilor le-ar fi ușor să poată evita sancțiunile prin intermediul unor restructurări, al unor cesiuni sau al altor modificări juridice sau organizatorice. Obiectivul de a reprima comportamentele contrare normelor de concurență și de a preveni repetarea acestora prin intermediul unor sancțiuni disuasive ar fi în acest fel compromis.

194 Întrucât Comisia a stabilit că, înainte de adoptarea deciziei atacate, toate activitățile Bax Global (UK) fuseseră transferate reclamantei, care la acel moment era o societate afiliată, și că, tot înainte de adoptarea deciziei atacate, Bax Global (UK) a încetat să existe (a se vedea punctul 186 de mai sus), Comisia avea dreptul să stabilească în sarcina reclamantei răspunderea pentru încălcarea săvârșită de Bax Global (UK) în temeiul jurisprudenței și al principiilor menționate la punctele 191 și 192 de mai sus.

195 Niciunul dintre argumentele invocate de reclamantă nu este susceptibil să repună în discuție această concluzie.

196 În primul rând, reclamanta susține că din cuprinsul punctelor 61-64 din Hotărârea din 30 septembrie 2009, Hoechst/Comisia (T-161/05, Rep., EU:T:2009:366), reiese că doar Brink's, în calitate de fostă societate-mamă a Bax Global (UK), îi revine răspunderea pentru încălcare.

197 În această privință, trebuie să se arate că, întrucât Bax Global (UK) a participat la înțelegerea referitoare la NES (a se vedea punctul 186 de mai sus), se poate stabili în sarcina sa răspunderea pentru încălcare.

198 Pe de altă parte, în ceea ce privește o eventuală răspundere a Brink's, în calitate de societate-mamă a Bax Global (UK), trebuie amintit că, contrar celor susținute de reclamantă, facultatea Comisiei de a stabili răspunderea în sarcina reclamantei, în calitate de succesor economic al Bax Global (UK), nu este limitată de facultatea sa eventuală de a stabili răspunderea și în sarcina fostei societăți-mamă, Brink's (a se vedea în acest sens Hotărârea Erste Group Bank și alții/Comisia, punctul 191 de mai sus, EU:C:2009:576, punctul 82).

199 În plus, trebuie să se arate că punctul 61 din Hotărârea Hoechst/Comisia, punctul 196 de mai sus (EU:T:2009:366), nu se opune nicidecum acestor concluzii. Desigur, la acel punct, Tribunalul a reținut că persoana juridică aflată la conducerea întreprinderii în cauză la momentul la care a fost săvârșită încălcarea trebuia să răspundă pentru aceasta, chiar dacă, la momentul adoptării deciziei de constatare a încălcării, desfășurarea activității întreprinderii fusese plasată sub răspunderea unei alte societăți. Or, reiese din contextul punctului menționat că, în cadrul acestuia, Tribunalul s-a limitat să clarifice faptul că unei societăți-mamă care, la momentul săvârșirii unei încălcări, controla filiala implicată direct în aceasta și făcea parte, așadar, din aceeași întreprindere i se putea stabili în sarcina sa răspunderea pentru această încălcare chiar dacă la momentul adoptării deciziei Comisiei cele două societăți nu mai făceau parte din aceeași întreprindere.

200 Prin urmare, această critică trebuie respinsă.

201 În al doilea rând, reclamanta susține că din cuprinsul punctului 109 din Hotărârea ArcelorMittal Luxembourg și alții/Comisia, punctul 192 de mai sus (EU:T:2009:90), reiese că, în cazul transferului total sau parțial al activităților economice de la o entitate juridică la alta, răspunderea pentru încălcarea săvârșită de operatorul inițial în cadrul activităților în discuție poate fi imputată noului operator numai dacă acesta constituia împreună cu operatorul inițial aceeași entitate economică în scopul aplicării normelor de concurență.

202 În această privință, trebuie amintit că exemplul avut în vedere de Hotărârea ArcelorMittal Luxembourg și alții/Comisia, punctul 192 de mai sus (EU:T:2009:90), și anume cel menționat la punctul 192 de mai sus, nu este singurul caz în care se poate stabili răspunderea în sarcina unui succesor economic. Astfel, după cum s-a arătat la punctele 190-193 de mai sus, atunci când o societate care a săvârșit o încălcare a normelor de concurență a încetat să existe la momentul adoptării deciziei atacate, Comisia avea dreptul să stabilească răspunderea în sarcina succesorului său economic, independent de chestiunea dacă aceste două entități juridice făceau parte din aceeași întreprindere. În speță, Bax Global (UK) încetase să existe la momentul adoptării deciziei atacate. Prin urmare, Comisia avea dreptul să stabilească în sarcina reclamantei răspunderea, în calitate de succesor economic al acesteia.

203 Pe de altă parte și în orice caz, în ceea ce privește aplicarea Hotărârii ArcelorMittal Luxembourg și alții/Comisia, punctul 192 de mai sus (EU:T:2009:90), trebuie arătat că, la momentul în care activitățile Bax Global (UK) au fost transferate reclamantei, cele două societăți aparțineau grupului DB. Prin urmare, din cauza legăturilor structurale care existau între ele la momentul transferului activității economice a Bax Global (UK) către reclamantă, Comisia avea dreptul să stabilească în sarcina acesteia din urmă răspunderea pentru comportamentul Bax Global (UK).

204 Așadar, acest argument trebuie respins.

205 În al treilea rând, reclamanta susține că noțiunile de întreprindere și de răspundere în sensul articolului 101 TFUE, precum și chestiunea transferului răspunderii între întreprinderi diferite sunt noțiuni juridice și că, prin urmare, Comisia nu dispunea de nicio putere discreționară în privința lor.

206 În ceea ce privește acest argument, trebuie să se arate mai întâi că din decizia atacată nu reiese că Comisia a considerat că dispune de o putere discreționară în privința noțiunii de întreprindere în sensul dreptului concurenței al Uniunii sau în privința unui transfer al răspunderii. Astfel, în considerentul (754) al deciziei atacate, Comisia s-a limitat să aplice jurisprudența și principiile menționate la punctele 190-193 de mai sus, potrivit cărora, într-un exemplu ca cel din speță, avea dreptul să stabilească răspunderea în sarcina succesorului economic al societății care a participat direct la încălcare.

207 În ceea ce privește considerentele (791) și (782) ale deciziei atacate, în care Comisia a menționat că nu sancționa fostele societăți-mamă ale filialelor care au participat la înțelegerea referitoare la NES, trebuie să se constate că, în acest context, Comisia s-a limitat să recurgă la marja de apreciere de care dispunea

pentru a stabili entitățile juridice în privința cărora adopta o sancțiune, astfel cum recunoaște însăși reclamanta. În schimb, în acest context, Comisia nu s-a pronunțat asupra chestiunii dacă, în speță, fostele societăți-mamă ar fi putut să fie considerate că făceau parte dintr-o întreprindere care a săvârșit o încălcare a articolului 101 TFUE sau asupra chestiunilor privind transferul răspunderii.

208 Întrucât nu este întemeiat niciunul dintre argumentele prin care se urmărește să se demonstreze că, în speță, nu exista un temei juridic pentru sancționarea reclamantei, primul aspect trebuie respins.

Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe o încălcare a articolului 41 din Carta drepturilor fundamentale și a principiului bunei administrări, și cu privire la al treilea aspect, întemeiat pe o încălcare a obligației de motivare

209 În cadrul prezentelor aspecte, în primul rând, reclamanta arată că, întrucât s-a abținut să analizeze în mod diligent și aprofundat dacă putea să stabilească în sarcina Brink's răspunderea pentru comportamentul Bax Global (UK) și în ce măsură era necesar și echitabil să aplice sancțiuni reclamantei pentru a garanta aplicarea adecvată a normelor de concurență ale Uniunii, Comisia a încălcat articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale și principiul bunei administrări. În al doilea rând, reclamanta arată că Comisia s-a limitat să își comunice opțiunea de a nu stabili răspunderea în sarcina Brink's, deși, în temeiul articolului 296 TFUE, ar fi trebuit să își motiveze decizia de a nu considera Brink's, fosta societate-mamă a Bax Global (UK), ca fiind societate răspunzătoare în mod individual sau în solidar. În consecință, s-ar impune anularea deciziei atacate sau cel puțin imputarea în sarcina reclamantei doar a cotei-părți din amenda pe care ar fi trebuit în final să o suporte dacă ar fi avut posibilitatea să se întoarcă împotriva Brink's în calitate de debitor solidar.

210 Comisia contestă aceste argumente.

Cu privire la încălcarea articolului 41 din Carta drepturilor fundamentale și a principiului bunei administrări.

211 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, potrivit articolului 23 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 1/2003, Comisia poate aplica, prin decizie, amenzi întreprinderilor atunci când, în mod intenționat sau din neglijență, acestea încalcă articolul 101 TFUE. Această dispoziție se referă numai la posibilitatea de sancționare a întreprinderilor, însă nu determină entitățile juridice cărora le poate fi aplicată amenda. Comisia dispune, așadar, de o marjă de apreciere privind alegerea entităților juridice cărora le aplică o sancțiune pentru încălcarea dreptului concurenței al Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea Erste Group Bank și alții/Comisia, punctul 191 de mai sus, EU:C:2009:576, punctul 82).

212 În exercitarea acestei alegeri, Comisia nu are însă libertate deplină. Ea trebuie să respecte, printre altele,principiile generale din dreptul Uniunii și drepturile fundamentale garantate la nivelul Uniunii (a se vedea în acest sens Concluziile avocatului general Kokott prezentate în cauza Alliance One International și Standard Commercial Tobacco/Comisia și Comisia/Alliance One International și alții, C-628/10 P și C-14/11 P, Rep., EU:C:2012:11, punctul 48).

213 Astfel, atunci când, în cursul investigației sale, Comisia decide să nu aplice o amendă unei anumite categorii de entități juridice care ar putea să fi făcut parte din întreprinderea care a săvârșit încălcarea, trebuie să respecte, printre altele, principiul egalității de tratament.

214 Rezultă că nu numai că criteriile pe care Comisia le stabilește pentru a diferenția entitățile juridice cărora le aplică o amendă de cele cu privire la care decide să nu aplice o amendă nu trebuie să fie arbitrare, ci și că trebuie să fie aplicate în mod omogen.

215 În lumina acestor principii și a acestei jurisprudențe trebuie să se analizeze dacă, în speță, Comisia a depășit limitele marjei sale de apreciere.

216 În primul rând, în ceea ce privește argumentele reclamantei prin intermediul cărora urmărește să conteste criteriile care au fost aplicate de Comisie, trebuie să se arate că, în speță, aceasta din urmă a decis să stabilească răspunderea nu numai în sarcina filialelor care au participat la înțelegerea referitoare la NES, ci și în sarcina societăților-mamă ale filialelor respective care, la momentul adoptării deciziei atacate, făceau parte din aceeași întreprindere în sensul articolului 101 TFUE, în măsura în care participarea la înțelegerea respectivă le putea fi deopotrivă imputată. În schimb, astfel cum reiese din considerentele (791) și (782) ale deciziei atacate, Comisia a decis să nu aplice amenzi fostelor societăți-mamă ale filialelor menționate, independent de chestiunea dacă ar fi putut să se stabilească în sarcina lor răspunderea pentru înțelegerea referitoare la NES.

217 O asemenea metodă este acoperită de marja de apreciere de care dispune Comisia. Astfel, în cadrul acesteia, Comisia poate ține seama de faptul că o metodă prin care se urmărește sancționarea tuturor entităților juridice în sarcina cărora se poate stabili răspunderea pentru încălcare ar putea să îngreuneze în mod considerabil investigațiile sale (a se vedea în acest sens Hotărârea Erste Group Bank și alții/Comisia, punctul 191 de mai sus, EU:C:2009:576, punctul 82).

218 Reiese din decizia atacată că, în speță, chiar dacă sunt excluse fostele societăți-mamă ale filialelor care au participat la înțelegerile referitoare la AMS, la NES, la CAF și la PSS, numărul de entități juridice care au participat la procedura Comisiei s-a ridicat la 47. Având în vedere importanța acestui număr, decizia Comisiei de a nu aplica sancțiuni și fostelor societăți-mamă ale filialelor menționate nu poate fi considerată arbitrară.

219 În acest context, trebuie amintit și faptul că, la punctele 155-167 din Hotărârea din 11 iulie 2013, Team Relocations și alții/Comisia (C-444/11 P, EU:C:2013:464), Curtea a avut deja ocazia să se pronunțe în sensul că Comisia nu a depășit limitele marjei sale de apreciere atunci când a decis să aplice sancțiuni numai societăților implicate direct în încălcare, precum și societăților-mamă actuale cărora li se putea stabili răspunderea pentru comportamentul lor, iar nu fostelor societăți-mamă ale acestora.

220 În al doilea rând, în ceea ce privește modul în care Comisia a aplicat criteriile pe care le-a stabilit, este suficient să se constate că reclamanta nu invocă niciun argument prin care să demonstreze că acestea nu au fost aplicate în mod omogen.

221 Prin urmare, trebuie să se concluzioneze că, întrucât a decis să nu sancționeze Brink's, fosta societate-mamă a Bax Global (UK) care a participat direct la înțelegerea referitoare la NES, chiar dacă s-ar fi putut eventual stabili răspunderea în sarcina Brink's, Comisia nu a depășit limitele marjei de apreciere de care dispunea în temeiul articolului 23 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 1/2003.

222 Niciunul dintre argumentele invocate de reclamantă nu este susceptibil să repună în discuție această concluzie.

223 *Primo*, contrar celor susținute de reclamantă, din Hotărârea din 18 iulie 2013, Dow Chemical și alții/Comisia (C-499/11 P, Rep., EU:C:2013:482), nu se poate deduce că, în speță, Comisia avea obligația să examineze dacă putea stabili răspunderea în sarcina Brink's în calitate de fostă societate-mamă a Bax Global (UK). Astfel, chiar dacă din cuprinsul punctului 47 din hotărârea menționată ar trebui să se deducă, în esență, că principiul a fost acela potrivit căruia Comisia aplică o amendă tuturor entităților juridice care fac parte din întreprinderea care a săvârșit o încălcare, acest punct ar trebui interpretat cu luarea în considerare a contextului în care se înscrie. Într-adevăr, în această cauză, o societate-mamă în sarcina căreia Comisia a stabilit răspunderea pentru comportamentul uneia dintre filialele sale a invocat faptul că, având în vedere marja de apreciere de care dispunea Comisia, aceasta din urmă ar fi trebuit să își justifice metoda de a stabili răspunderea în

sarcina sa. Curtea s-a întemeiat în contextul răspunsului la acest argument pe principiul potrivit căruia, în calitate de societate care a aparținut întreprinderii care încălcase articolul 101 TFUE, societatea-mamă trebuia să fie sancționată. Totuși, din această hotărâre nu se poate deduce că Comisia este împiedicată să adopte o metodă care constă în faptul că aplică sancțiuni doar anumitor categorii de entități juridice atunci când această metodă nu este arbitrară și îi permite să își utilizeze resursele în mod adecvat. Astfel, la punctul 47 din Hotărârea Dow Chemical și alții/Comisia, citată anterior (EU:C:2013:482), Curtea a recunoscut explicit posibilitatea Comisiei de a se abține să sancționeze o societate-mamă, în măsura în care o asemenea decizie era întemeiată pe motive obiective.

224 *Secundo*, reclamanta arată că o sancționare în comun cu Brink's i-ar fi conferit avantaje economice, deoarece i-ar fi facilitat îndreptarea subsecventă împotriva acesteia în ceea ce privește plata cotei-părți a acesteia din amendă.

225 În această privință, este suficient să se constate că, presupunând că reclamanta și Brink's ar fi putut să fie obligate în solidar la plata amenzii și că o asemenea sancțiune ar fi conferit reclamantei un avantaj, aceste împrejurări nu ar putea să demonstreze că Comisia a depășit limitele marjei de apreciere de care dispune. Astfel, Comisia asigură respectarea dreptului concurenței al Uniunii în interesul Uniunii și dispune doar de resurse limitate pentru realizarea acestui obiectiv. Prin urmare, chiar dacă o metodă care constă în faptul de nu sancționa toate entitățile juridice cărora li s-ar putea aplica eventual o amendă poate avea ca efect plasarea entităților juridice cărora li se aplică o amendă într-o poziție mai puțin favorabilă, aceasta nu se opune aplicării de către Comisie a unei asemenea metode atunci când este întemeiată pe motive obiective și îi permite să își utilizeze resursele într-un mod mai eficace.

226 Rezultă că, contrar celor susținute de reclamantă, în speță, Comisia nu a săvârșit nicio eroare prin faptul că a decis să nu aplice amenzi Brink's, în calitate de fostă societate-mamă a Bax Global (UK).

227 În consecință, al doilea aspect, întemeiat pe o încălcare a articolului 41 din Carta drepturilor fundamentale și a principiului bunei administrări, trebuie respins.

Cu privire la încălcarea obligației de motivare

228 Reclamanta susține de asemenea că Comisia a încălcat obligația de motivare, în sensul articolului 296 al doilea paragraf TFUE.

229 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că motivarea impusă de această dispoziție trebuie să fie adaptată naturii actului în cauză și să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul instituției care a emis actul, astfel încât să dea posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de justificările măsurii luate, iar instanței competente să își exercite controlul (Hotărârea din 29 septembrie 2011, Elf Aquitaine/Comisia, C-521/09 P, Rep., EU:C:2011:620, punctul 147).

230 Astfel, în cadrul deciziilor individuale, dintr-o jurisprudență constantă reiese că obligația de a motiva o decizie individuală are ca scop, în afară de a permite un control jurisdicțional, să furnizeze persoanei interesate indicații suficiente pentru a ști dacă decizia prezintă eventuale vicii care să permită să i se conteste validitatea (a se vedea Hotărârea Elf Aquitaine/Comisia, punctul 229 de mai sus, EU:C:2011:620, punctul 148 și jurisprudența citată).

231 Potrivit tot unei jurisprudențe constante, cerința motivării trebuie apreciată în funcție de împrejurările cauzei, în special de conținutul actului, de natura motivelor invocate și de interesul de a primi explicații propriu destinatarului actului sau altor persoane vizate în mod direct și individual de acesta. Nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente, având în vedere că problema dacă motivarea unui act respectă condițiile impuse de articolul 296 TFUE trebuie să fie

apreciată nu numai prin prisma modului de redactare, ci și în raport cu contextul său, precum și cu ansamblul normelor juridice care reglementează materia respectivă (a se vedea Hotărârea Elf Aquitaine/Comisia, punctul 229 de mai sus, EU:C:2011:620, punctul 150 și jurisprudența citată).

232 În lumina acestei jurisprudențe trebuie să se analizeze dacă decizia atacată este suficient motivată.

233 În această privință, trebuie să se constate că, în considerentul (754) al deciziei atacate, Comisia a arătat că avea dreptul să stabilească în sarcina reclamantei răspunderea pentru încălcare, în calitate de succesor economic al Bax Global (UK). În plus, în considerentele (791) și (782) ale deciziei atacate, Comisia a arătat că decisese să nu sancționeze fostele societăți-mamă. Reiese în mod clar din decizia atacată că această considerație se aplica Brink's în calitate de fostă societate-mamă a Bax Global (UK). Pe de altă parte, reiese suficient de clar din considerentul (791) al deciziei atacate și din contextul acestuia că Comisia a apreciat că această metodă urmărea să evite ca investigația să fie îngreunată în mod excesiv. Astfel, pe de o parte, din decizia atacată reiese că numărul de entități juridice care au participat la procedura la Comisie se ridica la 47 și că o metodă care constă în a sancționa și fostele societăți-mamă ar fi avut ca efect creșterea acestui număr, deja important. Pe de altă parte, în nota de subsol 802, aferentă considerentului (791) al deciziei atacate, Comisia face trimitere la punctul 335 din Hotărârea din 14 decembrie 2006, Raiffeisen Zentralbank Österreich și alții/Comisia (T-259/02-T-264/02 și T-271/02, Rec., EU:T:2006:396), în care Tribunalul a constatat că investigațiile Comisiei ar fi în mod considerabil îngreunate de necesitatea de a verifica, în fiecare caz de succesiune în controlul unei întreprinderi, în ce măsură acțiunile ilicite ale acesteia pot fi imputate fostei societăți-mamă.

234 Prin urmare, trebuie să se concluzioneze că informațiile cuprinse în decizia atacată erau suficiente pentru a permite, pe de o parte, reclamantei să cunoască motivele pentru care Comisia a decis să o sancționeze și să nu sancționeze Brink's și, pe de altă parte, Tribunalului să își exercite controlul.

235 În consecință, se impune respingerea și a celui de al treilea aspect al celui de al patrulea motiv și, prin urmare, a acestuia din urmă în totalitate, nu numai în ceea ce privește cererea de anulare a deciziei atacate, ci și în ceea ce privește cererea ca Tribunalul să își exercite competența de fond.

5. *Cu privire la al cincilea motiv, referitor la erori în calculul cuantumului amenzii, precum și la o încălcare a articolului 27 alineatele (1) și (2) din Regulamentul nr. 1/2003 și a dreptului la apărare*

236 Prezentul motiv cuprinde două aspecte, dintre care primul este întemeiat pe unele erori în calculul cuantumului amenzii, iar al doilea, pe o încălcare a articolului 27 alineatele (1) și (2) din Regulamentul nr. 1/2003, precum și a dreptului la apărare.

Cu privire la primul aspect, referitor la erori în calculul cuantumului amenzii

237 Prezentul aspect vizează partea din decizia atacată în care Comisia a calculat cuantumul amenzii pe care a aplicat-o reclamantei.

238 În acest context, Comisia s-a întemeiat pe metoda generală prevăzută în Orientările din 2006. În special, Comisia a considerat că, pentru a stabili cuantumul de bază al amenzii, era necesar, pe de o parte, în temeiul punctului 13 din Orientările din 2006, să fie utilizată valoarea vânzărilor pe care reclamanta le realizase cu serviciile de expediere de mărfuri în privința clienților din SEE pe ruta comercială vizată de înțelegerea referitoare la NES și, pe de altă parte, să se aplice un coeficient de gravitate de 15 %. Comisia a considerat de asemenea că reclamanta nu putea să se prevaleze de nicio circumstanță atenuantă.

239 Reclamanta susține că, procedând astfel, Comisia i-a aplicat o amendă care depășește întinderea și gravitatea înțelegerii referitoare la NES. În acest context, reclamanta formulează patru critici. În primul rând, susține că Comisia nu a utilizat valoarea vânzărilor adecvată. În al doilea rând, aceasta contestă coeficientul de gravitate aplicat de Comisie. În al treilea rând, reclamanta susține că Comisia a omis să ia în considerare o circumstanță atenuantă, și anume existența unei înțelegeri ilicite privind serviciile de transport. În al patrulea rând, susține că Comisia a încălcat principiul egalității de tratament.

Cu privire la critica referitoare la valoarea vânzărilor

240 Prezenta critică privește considerațiile Comisiei cuprinse în considerentele (857)-(890) ale deciziei atacate, potrivit cărora, în temeiul punctului 13 din Orientările din 2006, în vederea calculării cuantumului amenzii, trebuia utilizată valoarea vânzărilor pe care reclamanta le realizase cu serviciile de expediere de mărfuri în privința clienților din SEE pe ruta comercială vizată de înțelegerea referitoare la NES.

241 Reclamanta apreciază că aceste considerații sunt viciate de erori. Comisia nu ar fi respectat Orientările din 2006 și ar fi încălcat articolul 23 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 1/2003, principiul proporționalității, principiul adecvării pedepsei în funcție de încălcare și principiul *nulla poena sine culpa*. Comisia ar fi săvârșit de asemenea erori de apreciere.

242 În esență, reclamanta susține că, prin utilizarea valorii vânzărilor pe care le realizase cu serviciile de expediere de mărfuri în privința clienților din SEE pe ruta comercială vizată de înțelegerea referitoare la NES, Comisia i-a aplicat o amendă care depășește întinderea și gravitatea încălcării constatate în decizia atacată. În opinia reclamantei, Comisia nu ar fi trebuit să utilizeze valoarea vânzărilor realizate cu serviciile de expediere de mărfuri, ci ar fi trebuit să se asigure că valoarea vânzărilor utilizată reflecta prejudiciul economic cauzat de înțelegerea referitoare la NES, în loc să se întemeieze pe obiective de descurajare generală, și ar fi trebuit să adapteze această valoare cu luarea în considerare a existenței unei înțelegeri în amonte pe piața serviciilor de transport.

243 Comisia contestă aceste argumente.

244 În această privință, trebuie să se arate că, potrivit articolului 49 alineatul (3) din Carta drepturilor fundamentale, pedepsele nu trebuie să fie disproporționate față de infracțiunea săvârșită și că, în temeiul articolului 23 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003, pentru stabilirea cuantumului amenzii, trebuie luate în considerare gravitatea și durata încălcării.

245 La rândul lor, principiul proporționalității și principiul adecvării pedepsei în funcție de încălcare impun ca amenzile să nu fie disproporționate în raport cu scopurile urmărite, respectiv în raport cu respectarea dreptului concurenței al Uniunii, iar cuantumul amenzii aplicate unei întreprinderi în temeiul unei încălcări în materia concurenței să fie proporțional cu încălcarea, apreciată în ansamblu, ținând seama în special de gravitatea acesteia. Principiul proporționalității implică în special că cuantumul amenzii trebuie să fie stabilit de Comisie proporțional cu elementele luate în considerare pentru a aprecia gravitatea încălcării și că, în această privință, Comisia trebuie să aplice aceste elemente în mod coerent și cu o justificare obiectivă (Hotărârea din 27 septembrie 2006, Jungbunzlauer/Comisia, T-43/02, Rec., EU:T:2006:270, punctele 226-228).

246 Pe de altă parte, trebuie amintit că, în cadrul aprecierii gravității unei încălcări a dreptului concurenței al Uniunii, Comisia trebuie să țină seama de un număr mare de elemente, al căror caracter și a căror importanță variază în funcție de tipul de încălcare și de circumstanțele sale specifice. Printre aceste elemente pot să figureze, după caz, volumul și valoarea mărfurilor care fac obiectul încălcării, precum și dimensiunea și puterea economică a întreprinderii și, în consecință, influența pe care aceasta a putut să o exercite pe piață (Hotărârea din 7 iunie 1983, Musique diffusion française și alții/Comisia,

100/80-103/80, Rec., EU:C:1983:158, punctul 121, Hotărârea din 3 septembrie 2009, Prym și Prym Consumer/Comisia, C-534/07 P, Rep., EU:C:2009:505, punctul 96, și Hotărârea KME Germany și alții/Comisia, punctul 34 de mai sus, EU:C:2011:816, punctele 58 și 59).

247 În ceea ce privește în mod mai specific volumul și valoarea mărfurilor care fac obiectul încălcării, Tribunalul a constatat deja că, deși este de necontestat că cifra de afaceri a unei întreprinderi sau a unei piețe, ca factor de evaluare a gravității încălcării, este în mod inevitabil vagă și imperfectă, în pofida naturii sale aproximative, aceasta este considerată în acest moment, atât de către legiuitorul Uniunii, cât și de către Comisie și de către Curte, un criteriu adecvat, în dreptul concurenței, de apreciere a dimensiunii și a puterii economice ale întreprinderilor în cauză (Hotărârea din 6 mai 2009, KME Germany și alții/Comisia, T-127/04, Rep., EU:T:2009:142, punctul 93).

248 Astfel, partea din cifra de afaceri globală ce provine din vânzarea produselor sau a serviciilor care fac obiectul încălcării este cea mai în măsură să reflecte importanța economică a acestei încălcări.

249 Aceste principii sunt reflectate în Orientările din 2006, care prevăd o metodă generală pentru calcularea cuantumului amenzilor. Într-adevăr, potrivit punctului 6 din Orientările din 2006, „combinarea valorii vânzărilor care au legătură cu încălcarea [și] cu durata acesteia este considerată o valoare de înlocuire adecvată pentru a reflecta importanța economică a încălcării, precum și ponderea relativă a fiecărei întreprinderi participante la încălcare”.

250 Astfel, Orientările din 2006 prevăd că, într-o primă etapă, Comisia determină cuantumul de bază al amenzii. În cadrul acestei etape, în temeiul punctului 13 din Orientările din 2006, Comisia identifică valoarea vânzărilor de bunuri sau servicii, realizate de întreprindere, care au legătură directă sau indirectă cu încălcarea, în sectorul geografic relevant din teritoriul SEE, în cursul unui an determinat. Pe de altă parte, Comisia aplică la această valoare un coeficient de gravitate sub forma unui procent determinat în funcție de gravitatea încălcării și înmulțește acest rezultat cu numărul de ani de participare a întreprinderii la încălcare. În cazul unor acorduri orizontale de stabilire a prețurilor, de împărțire a piețelor și de limitare a producției, Comisia include un cuantum suplimentar. Într-o a doua etapă, Comisia ține seama de circumstanțele agravante sau atenuante.

251 Prin adoptarea Orientărilor din 2006, Comisia și-a autolimitat exercitarea puterii sale de apreciere. În lipsa prezentării unor justificări, Comisia nu poate să se îndepărteze de normele prevăzute în aceste orientări fără să riște să fie sancționată, eventual, pentru încălcarea unor principii generale de drept precum egalitatea de tratament sau protecția încrederii legitime (Hotărârea din 28 iunie 2005, Dansk Rørindustri și alții/Comisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P și C-213/02 P, EU:C:2005:408, punctul 211).

252 Cu toate acestea, punctul 37 din Orientările din 2006 permite Comisiei să se îndepărteze de metoda generală prevăzută de acestea pentru a ține seama de particularitățile unei cauze date sau pentru a atinge un nivel disuasiv suficient.

253 Argumentele reclamantei trebuie analizate în lumina acestor principii și a acestei jurisprudențe.

– Cu privire la vânzările realizate în legătură cu încălcarea referitoare la NES

254 Reclamanta susține că înțelegerea referitoare la NES a privit numai suprataxa NES și că, prin urmare, Comisia ar fi trebuit să utilizeze doar valoarea vânzărilor realizate cu serviciile de depozitare NES. Pe de altă parte, Comisia nu ar fi trebuit să includă în valoarea vânzărilor costurile unor servicii de transport facturate de operatorii de transport. Agenții de expediție ar organiza transportul de mărfuri, însă operatorii de transport le-ar factura serviciile pe care le prestează, inclusiv taxe precum cele

suplimentare pentru carburant și pentru securitate. Prin urmare, taxele și suprataxele colectate de operatorii de transport, în privința cărora agenții de expediție nu ar avea niciun control, nu ar putea fi considerate ca fiind acoperite de înțelegerea referitoare la NES.

255 Comisia contestă aceste argumente.

256 În această privință, în primul rând, trebuie amintit că, potrivit punctului 13 din Orientările din 2006, Comisia identifică valoarea vânzărilor de bunuri sau servicii care au legătură directă sau indirectă cu încălcarea. După cum s-a arătat la punctele 84-101 și 115-137 de mai sus, înțelegerea referitoare la NES a vizat serviciile de expediere de mărfuri în calitate de lot de servicii. Prin urmare, Comisia nu și-a depășit limitele pe care și le-a impus la punctul 13 din Orientările din 2006 prin utilizarea valorii vânzărilor pe care reclamanta le-a realizat cu serviciile de expediere de mărfuri în calitate de lot de servicii, iar nu doar a valorii vânzărilor realizate cu serviciile de depozitare NES.

257 În al doilea rând, trebuie să se arate că niciuna dintre împrejurările invocate de reclamantă nu obliga Comisia să se îndepărteze de metoda generală prevăzută la punctul 13 din Orientările din 2006 în temeiul punctului 37 din aceste orientări.

258 Reclamanta susține că Bax Global (UK) a acționat ca simplu intermediar, intervenind ca „agent de recuperare” pentru anumite cheltuieli.

259 În această privință, trebuie să se constate că, în special în considerentele (65), (878) și (879) ale deciziei atacate, Comisia a recunoscut că agenții de expediție se aflau într-o poziție de intermediari între operatorul de transport și expeditor și puteau să adopte o multitudine de modele de întreprindere.

260 Cu toate acestea, trebuie să se constate că, în ipoteza în care un agent de expediție nu transferă costul de transport către clienții săi, ci venitul său se limitează la un comision perceput din partea operatorului de transport, nu se ridică nicio problemă, în cifra sa de afaceri fiind reflectată doar valoarea comisionului.

261 În ceea ce privește ipoteza în care un agent de expediție transferă către clienții săi costul transportului pe care el însuși a trebuit sau va trebui să îl plătească terților, trebuie amintit că, astfel cum reiese din constatările Comisiei rezumate la punctul 85 de mai sus, din perspectivă economică, rolul agentului de expediție nu se limitează la cel de simplu intermediar. Astfel, acesta transformă serviciile achiziționate de la terți și alți factori de producție în servicii integrate de expediere de mărfuri care permit clienților săi să câștige timp și bani și răspund, așadar, unei cereri specifice, care nu ar fi satisfăcută prin servicii individuale din care sunt alcătuite serviciile de expediere de mărfuri. Având în vedere aceste considerații, într-o asemenea ipoteză, Comisia are dreptul să utilizeze valoarea vânzărilor realizate de agentul de expediție, în sensul punctului 13 din Orientările din 2006.

262 Pe de altă parte, contrar susținerilor reclamantei, Comisia nu avea obligația să deducă valoarea serviciilor de transport.

263 Astfel, după cum s-a arătat mai sus, aceste servicii trebuie să fie considerate factori de producție pentru serviciile de expediere de mărfuri. Or, în toate sectoarele industriale există costuri inerente produsului final pe care producătorul nu le poate gestiona, care constituie însă un element esențial al ansamblului activităților sale. Așadar, nu este necesară deducerea costurilor factorilor de producție, care sunt inerente prețurilor produselor și serviciilor vândute, nici chiar în cazul în care costul factorilor de producție constituie o parte importantă a valorii vânzărilor (a se vedea în acest sens Hotărârea KME Germany și alții/Comisia, punctul 34 de mai sus, EU:C:2011:816, punctele 58-65, și Hotărârea KME Germany și alții/Comisia, punctul 247 de mai sus, EU:T:2009:142, punctul 91). Desigur, această jurisprudență privește o cauză în care Orientările din 2006 nu erau încă aplicabile. Totuși, aceasta are vocația să li se aplice. Astfel, considerațiile pe care s-a întemeiat privesc în general utilizarea cifrelor de afaceri în cadrul calculului cuantumului amenzilor și menționează că este vorba despre un criteriu

obiectiv care prezintă o legătură strânsă cu încălcarea în discuție (a se vedea în acest sens Concluziile avocatului general Wathelet prezentate în cauza Guardian Industries și Guardian Europe/Comisia, C-580/12 P, Rep., EU:C:2014:272, punctul 59).

264 Prin urmare, contrar celor susținute de reclamantă, natura serviciilor de expediere de mărfuri și a înțelegerii referitoare la NES nu se opunea utilizării de către Comisie a întregii cifre de afaceri pe care a realizat-o cu aceste servicii pe ruta comercială vizată, fără a deduce din aceasta costurile pentru serviciile de transport sau pentru alte servicii, care au fost efectuate de terți, însă care fac parte din lotul de servicii din care sunt compuse aceste servicii de expediere de mărfuri.

– Cu privire la aplicarea suprataxei NES

265 Reclamanta susține că Comisia nu ar fi trebuit să ia în considerare serviciile de expediere de mărfuri care nu fuseseră supuse suprataxei NES. În cazul neaplicării acestei suprataxe, cifra de afaceri generată de încărcare nu ar putea fi considerată că a fost afectată de comportamentul referitor la NES.

266 Comisia contestă aceste argumente.

267 În această privință, trebuie amintit că, în temeiul punctului 13 din Orientările din 2006, Comisia utilizează valoarea vânzărilor care au legătură cu încălcarea, fără ca punerea în aplicare a încălcării să fie luată în considerare. Din cuprinsul acestui punct nu reiese, așadar, că, în vederea calculării valorii vânzărilor, poate fi luată în considerare doar valoarea vânzărilor rezultate din tranzacțiile afectate în mod real de înțelegerile ilicite (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 iunie 2011, Putters International/Comisia, T-211/08, Rep., EU:T:2011:289, punctul 58).

268 Totuși, în acest context, trebuie să se amintească deopotrivă că, potrivit jurisprudenței, noțiunea de valoare a vânzărilor prevăzută la punctul 13 din Orientările din 2006 nu se poate extinde până la înglobarea vânzărilor realizate de întreprinderea în cauză care nu intră, direct sau indirect, în sfera înțelegerii imputate (Hotărârea Team Relocations și alții/Comisia, punctul 219 de mai sus, EU:C:2013:464, punctele 73-78).

269 Or, trebuie să se constate că reclamanta se limitează să arate că Comisia nu ar fi trebuit să ia în considerare serviciile de expediere de mărfuri în privința cărora nu a fost aplicată suprataxa NES, însă nu prezintă niciun argument care să permită să se demonstreze că serviciile de expediere de mărfuri pe care Comisia le-a luat în considerare, și anume cifrele de afaceri pe ruta comercială vizată de înțelegerea referitoare la NES, nu intrau în sfera înțelegerii menționate.

270 Pe de altă parte, în împrejurările cauzei, Comisia nu avea obligația să se îndepărteze de metoda generală prevăzută la punctul 13 din Orientările din 2006, în temeiul punctului 37 din acestea. Astfel, instanțele Uniunii nu au impus niciodată Comisiei obligația de a stabili în fiecare caz care erau vânzările individuale care au fost afectate de înțelegere (Hotărârea Putters International/Comisia, punctul 267 de mai sus, EU:T:2011:289, punctul 60). Dimpotrivă, astfel cum reiese din jurisprudența Curții, o limitare a valorii vânzărilor la vânzările pentru care s-a stabilit că au fost afectate în mod real de o înțelegere săvârșită de o anumită întreprindere ar avea ca efect minimizarea artificială a importanței economice a încălcării respective, din moment ce simplul fapt că s-au identificat un număr limitat de probe directe cu privire la vânzările afectate în mod real de înțelegere ar conduce la aplicarea în final a unei amenzi fără o legătură reală cu domeniul de aplicare al înțelegerii în discuție. O astfel de recompensă pentru păstrarea caracterului secret ar aduce de asemenea atingere obiectivului de urmărire și de sancționare eficientă a încălcărilor articolului 101 TFUE și, în consecință, nu poate fi admisă (Hotărârea Team Relocations și alții/Comisia, punctul 219 de mai sus, EU:C:2013:464, punctele 76 și 77).

271 Prin urmare, trebuie respins argumentul întemeiat pe aplicarea suprataxei NES.

– Cu privire la existența unei înțelegeri referitoare la serviciile de transport aerian

272 Reclamanta susține că Comisia a încălcat principiul adecvării pedepsei în funcție de încălcare, principiul proporționalității și principiul *nulla poena sine culpa*, întrucât a omis să țină seama de împrejurarea că prețurile pentru serviciile de transport fuseseră majorate artificial printr-o înțelegere care viza aceste servicii. În consecință, Comisia ar fi sancționat de două ori efectele uneia și aceleiași încălcări, pe de o parte, în privința operatorilor de transport care au săvârșit-o și, pe de altă parte, în privința celor care se aflau în situația de a fi clienții lor. Reclamanta susține de asemenea că observația Comisiei, cuprinsă în considerentul (884) al deciziei atacate, potrivit căreia reclamanta poate iniția o procedură la instanțele civile naționale împotriva operatorilor de transport nu este relevantă.

273 Comisia contestă aceste argumente.

274 În această privință, cu titlu introductiv, trebuie arătat că Orientările din 2006 nu conțin o regulă care să prevadă explicit că existența unei înțelegeri în amonte trebuie să fie luată în considerare în cadrul calculului cuantumului amenzilor.

275 Așadar, trebuie să se analizeze dacă existența unei înțelegeri referitoare la o piață în amonte față de piața vizată de încălcarea din cauza căreia se aplică o amendă constituie o împrejurare care obligă Comisia să se îndepărteze de metoda generală prevăzută la punctul 13 din Orientările din 2006.

276 În acest context, trebuie amintit că utilizarea criteriului valorii vânzărilor ca punct de plecare al calculului cuantumului amenzilor își are justificarea în special în faptul că partea din cifra de afaceri globală care provine din vânzarea produselor sau a serviciilor care fac obiectul încălcării este mai în măsură să reflecte importanța economică a acestei încălcări (a se vedea punctele 247 și 248 de mai sus) și că este vorba despre un criteriu obiectiv care este ușor de aplicat.

277 Or, împrejurarea că piața serviciilor de transport aerian era vizată de o înțelegere nu este susceptibilă să invalideze considerația Comisiei potrivit căreia valoarea vânzărilor realizate de reclamantă pe piața serviciilor de expediere de mărfuri, pe ruta comercială vizată de înțelegerea referitoare la NES, este efectiv în măsură să reflecte importanța economică a participării sale la această încălcare. Astfel, în primul rând, este vorba despre o cifră de afaceri generată de reclamantă în condițiile concrete ale pieței. În al doilea rând, există o legătură obiectivă între înțelegerea referitoare la NES și această cifră de afaceri ce reflectă ponderea relativă a participării reclamantei.

278 Pe de altă parte, trebuie să se arate că o abordare potrivit căreia existența unei înțelegeri ilicite care privește o piață în amonte ar obliga Comisia să recurgă la o adaptare a valorii vânzărilor realizate în legătură cu o încălcare care privește o piață în aval ar avea ca efect introducerea unui factor de incertitudine deja din stadiul primei etape a calculului cuantumului amenzilor. Astfel, în primul rând, valoarea deducerilor care trebuie efectuate ar fi în general dificil de determinat. În al doilea rând, în vederea respectării principiului egalității de tratament, ar trebui să se recurgă la deduceri nu numai în ipoteza în care o înțelegere ilicită ar viza o piață în amonte, ci, într-un mod mai general, în toate ipotezele în care factorii care trebuie considerați contrari dreptului Uniunii ar fi susceptibili să aibă un efect direct sau indirect asupra prețurilor produselor sau serviciilor în discuție. În al treilea rând, o asemenea metodă ar avea ca efect faptul că baza de calcul a cuantumului unei amenzi ar risca să fie contestată după adoptarea deciziei atacate, în situații în care factorii care pot avea un efect direct sau indirect asupra prețurilor factorilor de producție ar fi descoperiți după această dată. Metoda susținută de reclamantă putea deci să deschidă calea unor controverse interminabile și de nerezolvat, inclusiv unor acuzații privind discriminarea.

279 În ceea ce privește argumentul întemeiat pe o încălcare a principiului *nulla poena sine culpa*, este suficient să se arate că, întrucât cuantumul amenzii aplicate reclamantei a fost calculat pe baza unor prețuri de vânzare pe care le-a facturat în nume propriu clienților, Comisia nu a sancționat-o pentru o încălcare săvârșită de un terț, ci luând în considerare veniturile pe care ea însăși le-a generat și pentru care trebuie să răspundă. Așadar, și acest argument trebuie respins.

280 Având în vedere aceste considerații, trebuie să se concluzioneze că existența unei înțelegeri privind o piață situată în amonte față de piața vizată de încălcarea din cauza căreia este aplicată amenda nu poate fi considerată o împrejurare care să poată obliga Comisia să se îndepărteze de metoda generală prevăzută la punctul 13 din Orientările din 2006.

281 Prin urmare, trebuie respins argumentul întemeiat pe existența unei înțelegeri privind piața serviciilor de transport, fără a fi necesară pronunțarea asupra chestiunii dacă observația Comisiei, cuprinsă în considerentul (884) al deciziei atacate, potrivit căreia reclamanta poate iniția o procedură împotriva operatorilor de transport la instanțele civile naționale este pertinentă în contextul de față. Astfel, chiar dacă această observație ar fi eronată, ea nu ar repune în discuție celelalte considerații ale Comisiei, a căror temeinicie a fost examinată mai sus.

– Cu privire la luarea în considerare a prejudiciului economic cauzat

282 Reclamanta susține că Comisia nu a luat în considerare în mod suficient prejudiciul economic cauzat de înțelegerea referitoare la NES. Potrivit Orientărilor din 2006, amenzile ar avea în mod specific o legătură cu prejudiciul economic prezumat, extrapolat pe baza valorii vânzărilor care au legătură cu încălcarea. Comisia ar trebui, așadar, să se asigure că cifra de afaceri utilizată reflectă prejudiciul economic. În stadiul stabilirii cifrei de afaceri referitoare la încălcarea dovedită, nu ar trebui să se țină seama de un efect disuasiv general, un asemenea efect putând fi luat în considerare numai într-un stadiu ulterior al calculului cuantumului amenzii. În speță, împrejurările că cifra de afaceri teoretică maximă care are legătură cu sistemul NES ar reprezenta doar o parte neglijabilă din cuantumul amenzii aplicate și doar o parte chiar mai mică din cifra de afaceri utilizată de Comisie ar demonstra că metoda Comisiei ar fi contrară Orientărilor din 2006.

283 Comisia contestă aceste argumente.

284 În această privință, trebuie să se arate, în primul rând, că, contrar celor susținute de reclamantă, nici punctul 13, nici un alt punct din Orientările din 2006 nu prevede că valoarea vânzărilor trebuie să fie adaptată prejudiciului economic cauzat de încălcare.

285 În al doilea rând, împrejurările invocate de reclamantă nu obligau Comisia să se îndepărteze de metoda generală prevăzută la punctul 13 din Orientările din 2006, în temeiul punctului 37 din acestea.

286 Desigur, este adevărat că, în cadrul calculului cuantumului amenzilor, nu trebuie atribuită valorii vânzărilor o importanță disproporționată (Hotărârea KME Germany și alții/Comisia, punctul 34 de mai sus, EU:C:2011:816, punctul 60). Totuși, în această privință, este suficient să se amintească faptul că valoarea vânzărilor nu este decât un criteriu printre mai multe criterii care este luat în considerare de metoda generală prevăzută de Orientările din 2006. Astfel, dacă se presupune că împrejurările invocate de reclamantă, cum sunt prejudiciul cauzat sau beneficiul realizat, sunt pertinente pentru calculul cuantumului amenzilor, potrivit metodologiei menționate, ele ar putea fi luate în considerare în cadrul etapelor sale ulterioare, precum aprecierea coeficientului de gravitate a încălcării, a existenței unor circumstanțe atenuante sau agravante sau chiar a capacității de plată a întreprinderilor în cauză. Prin urmare, chiar dacă se presupune că, în speță, Comisia a avut obligația să țină seama de împrejurările invocate de reclamantă în unele etape ulterioare ale stabilirii cuantumului amenzii, aceasta nu ar fi avut obligația, pentru acest motiv, să se îndepărteze de punctul 13 din Orientările din 2006, în temeiul punctului 37 din acestea.

287 În ceea ce privește legătura dintre cuantumul amenzilor și cuantumul suprataxelor aplicate, trebuie să se arate că, desigur, amenzile trebuie să fie stabilite la un nivel suficient de ridicat pentru ca întreprinderile să fie descurajate să participe la o încălcare, în pofida beneficiilor pe care le-ar putea obține din aceasta. În schimb, cuantumul unei amenzi nu poate fi considerat inadecvat doar pentru că nu reflectă prejudiciul economic care a fost sau care ar putea eventual să fie cauzat de înțelegerea respectivă.

288 În acest context, trebuie respins și argumentul reclamantei întemeiat pe faptul că, în stadiul stabilirii valorii vânzărilor, Comisia s-a întemeiat pe un obiectiv general de descurajare, deși nu ar fi avut dreptul să țină seama de un asemenea obiectiv în acest stadiu de calcul al cuantumului amenzilor.

289 În această privință, trebuie să se arate că, prin utilizarea valorii vânzărilor realizate de reclamantă cu serviciile de expediere de mărfuri către clienți din SEE pe ruta comercială vizată de înțelegerea referitoare la NES, Comisia s-a limitat să aplice metoda generală prevăzută la punctul 13 din Orientările din 2006 și, așadar, nu s-a abătut de la această metodă invocând un obiectiv general de descurajare.

290 Pe de altă parte, în ipoteza în care, prin argumentele pe care le invocă, reclamanta ar dori să susțină că, întrucât valoarea vânzărilor nu reflectă prejudiciul economic cauzat sub forma suprataxelor colectate, Comisia ar avea obligația să îl adapteze pentru a evita ca obiectivul general de descurajare să fie luat în considerare deja în acest stadiu al calculului cuantumului amenzilor, acestea ar trebui să fie deopotrivă respinse.

291 În acest context, trebuie arătat că valoarea vânzărilor este utilizată ca o valoare de înlocuire pentru importanța economică a încălcării nu numai deoarece este cea mai în măsură să reflecte importanța economică a acestei încălcări, precum și ponderea relativă a fiecărei întreprinderi participante la încălcare, ci și deoarece este vorba despre un criteriu obiectiv ușor de aplicat. Această din urmă calitate a valorii vânzărilor face acțiunea Comisiei mai previzibilă pentru întreprinderi și le permite să evalueze importanța cuantumului unei amenzi la care se expun atunci când decid să participe la o înțelegere ilicită. Utilizarea criteriului valorii vânzărilor, în cuprinsul punctului 13 din Orientările din 2006, urmează, așadar, în special un obiectiv de descurajare generală. Or, contrar celor sugerate de reclamantă, nimic nu se opune faptului ca, în cadrul misiunii de supraveghere a respectării dreptului concurenței al Uniunii pe care i-o conferă tratatul (Hotărârea Musique Diffusion française și alții/Comisia, punctul 246 de mai sus, EU:C:1983:158, punctul 105, și Hotărârea Dansk Rørindustri și alții/Comisia, punctul 251 de mai sus, EU:C:2005:408, punctul 170), Comisia să urmeze un obiectiv de prevenire generală atunci când determină metoda generală pentru calculul cuantumului amenzilor.

292 Prin urmare, argumentele întemeiate pe faptul că Comisia nu a luat în considerare în mod suficient prejudiciul economic cauzat de înțelegerea referitoare la NES trebuie deopotrivă să fie respinse.

– Cu privire la factorii de concurență afectați

293 Reclamanta susține și că, din cauza faptului că Comisia a utilizat valoarea vânzărilor realizate cu serviciile de expediere de mărfuri, aceasta a sancționat-o ca și cum înțelegerea referitoare la NES ar fi urmărit să stabilească prețul final al serviciilor de expediere sau să acopere toți factorii de concurență existenți în sectorul serviciilor de expediere de mărfuri.

294 Comisia contestă acest argument.

295 În această privință, trebuie amintit că, astfel cum s-a arătat la punctele 267-270 de mai sus, Comisia avea dreptul să utilizeze ca punct de plecare pentru calculul cuantumului amenzii vânzările care intrau în sfera înțelegerii respective, independent de gravitatea acestei încălcări.

296 Pe de altă parte, trebuie amintit că, potrivit metodei generale prevăzute de Orientările din 2006, natura încălcării este luată în considerare într-un stadiu ulterior, cu ocazia stabilirii coeficientului de gravitate, care, în temeiul punctului 20 din orientările menționate, este evaluată de la caz la caz pentru fiecare tip de încălcare, ținându-se seama de toate circumstanțele relevante în cazul respectiv.

297 Având în vedere aceste considerații, din împrejurarea că Comisia a utilizat valoarea vânzărilor realizate cu serviciile de expediere de mărfuri afectate de înțelegerea referitoare la NES ca punct de plecare pentru calculul cuantumului amenzii aplicate reclamantei nu se poate deduce că aceasta a tratat-o ca fiind o înțelegere care a vizat stabilirea prețului final al serviciilor de expediere de mărfuri sau acoperirea tuturor factorilor de concurență.

298 Prin urmare, acest argument trebuie respins.

– Cu privire la erorile de apreciere

299 În măsura în care reclamanta invocă săvârșirea de către Comisie a unor erori de apreciere, aceasta se limitează să facă trimitere la argumentele care au fost deja examinate și respinse mai sus. Prin urmare, trebuie respins și acest argument.

300 În consecință, trebuie să se concluzioneze că niciunul dintre argumentele invocate de reclamantă nu este susceptibil să demonstreze că, prin utilizarea valorii vânzărilor realizate cu serviciile de expediere de mărfuri care au legătură cu înțelegerea referitoare la NES, Comisia nu a respectat Orientările din 2006, a încălcat articolul 23 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 1/2003, principiul proporționalității, principiul adecvării pedepsei în funcție de încălcare sau principiul *nulla poena sine culpa* ori a săvârșit erori de apreciere.

301 Rezultă că se impune respingerea în totalitate a criticii referitoare la utilizarea de către Comisie a valorii vânzărilor realizate de reclamantă cu serviciile de expediere de mărfuri către clienți din SEE pe ruta comercială vizată de înțelegerea referitoare la NES.

Cu privire la critica referitoare la coeficientul de gravitate

302 În replică, reclamanta contestă concluzia Comisiei, cuprinsă în considerentul (945) al deciziei atacate, potrivit căreia, în cazul înțelegerii referitoare la NES, era adecvat un coeficient de gravitate de 15 %.

303 În considerentele (891)-(947) ale deciziei atacate, Comisia a expus motivele pentru era adecvat acest coeficient de gravitate. În acest context, Comisia a menționat printre altele că înțelegerea referitoare la NES a avut ca obiect stabilirea în mod direct sau indirect a prețurilor sau a altor condiții de tranzacționare. În această privință, Comisia a arătat că întreprinderile conveniseră cu privire la introducerea unei suprataxe referitoare la NES, cu privire la nivelul acesteia și cu privire la calendarul introducerii ei. Comisia a reținut de asemenea că această înțelegere fusese pusă în aplicare parțial și că punerea sa în aplicare făcuse obiectul unei monitorizări.

304 În opinia reclamantei, coeficientul de gravitate de 15 % reținut de Comisie nu reflectă în mod corect gravitatea înțelegerii referitoare la NES.

305 Comisia contestă aceste argumente.

306 În această privință, în primul rând, trebuie arătat că reclamanta nu invocă niciun argument care să repună în mod specific în discuție considerațiile Comisiei referitoare la coeficientul de gravitate menționate în considerentele (891)-(947) ale deciziei atacate.

307 În al doilea rând, trebuie să se constate că, chiar dacă argumentele reclamantei referitoare la utilizarea valorii vânzărilor ar fi luate în considerare și în calitate de argumente referitoare la coeficientul de gravitate, acestea nu ar fi susceptibile să demonstreze o eroare în considerațiile Comisiei referitoare la acest coeficient.

308 Astfel, trebuie să se arate că înțelegerea referitoare la NES constituie o înțelegere orizontală care privește un element al prețului serviciilor de expediere de mărfuri și, așadar, trebuie considerată o restrângere gravă a concurenței.

309 În continuare, trebuie amintit că din cuprinsul punctului 23 din Orientările din 2006 reiese că, în cazul acordurilor orizontale de stabilire a prețurilor, proporția vânzărilor luată în considerare de Comisie va fi reținută, în general, în partea superioară a intervalului, până la un maxim de 30 %.

310 Pe de altă parte, având în vedere natura serviciilor vizate, împrejurarea că înțelegerea referitoare la NES a privit numai supratxa NES nu permite să se considere că un coeficient de gravitate de 15 % nu ar fi adecvat. Astfel, după cum Comisia a arătat în considerentul (869) al deciziei atacate și după cum se atestă prin elementele de probă menționate în acest considerent, acțiunea concertată privind repercusiunea factorilor de cost prin intermediul aplicării unei supratxe era susceptibilă să aibă un impact deloc neglijabil asupra comportamentului agenților de expediție și asupra structurii pieței (a se vedea punctele 155 și 156).

311 Pentru aceleași motive, trebuie respins argumentul întemeiat pe faptul că cifra de afaceri teoretică maximă care are legătură cu sistemul NES ar reprezenta doar o parte neglijabilă din cuantumul amenzii aplicate și o parte chiar mai mică din cifra de afaceri utilizată de Comisie.

312 În sfârșit, în ceea ce privește punerea în aplicare a înțelegerii, trebuie să se constate că reclamanta nu contestă considerațiile Comisiei, cuprinse în considerentul (907) al deciziei atacate, potrivit cărora, pe de o parte, nivelul de punere în aplicare a înțelegerii referitoare la NES nu putea fi atribuit voinței întreprinderilor de a înceta această înțelegere, ci unor situații externe funcționării acesteia, precum reticențele afișate ale clienților, și, pe de altă parte, niciuna dintre părți nu a demonstrat suficient că a evitat să pună în aplicare înțelegerea respectivă prin adoptarea unui comportament concurențial pe piață.

313 Având în vedere aceste considerații, stabilirea unui coeficient de gravitate de 15 % nu poate fi considerată inadecvată.

314 Prin urmare, trebuie respinsă și critica referitoare la coeficientul de gravitate de 15 % stabilit de Comisie, fără a fi necesară pronunțarea asupra chestiunii dacă această critică este admisibilă, în pofida faptului că reclamanta, pe de o parte, a invocat caracterul inadecvat al acestui coeficient doar în stadiul replicii și, pe de altă parte, nu a identificat considerațiile Comisiei referitoare la coeficientul de gravitate pe care dorea să le conteste.

Cu privire la critica referitoare la existența unei circumstanțe atenuante

315 Reclamanta susține că Comisia ar fi trebuit să țină seama, în calitate de circumstanță atenuantă, de existența unei înțelegeri în amonte și de efectul acesteia asupra prețurilor serviciilor de transport. În plus, Comisia ar fi trebuit să efectueze o investigație în această privință și ar fi încălcat, așadar, și principiul bunei administrări.

316 Comisia contestă aceste argumente.

317 În această privință, trebuie amintit că punctul 29 din Orientările din 2006 prevede o listă neexhaustivă de circumstanțe atenuante care pot determina, în anumite condiții, o reducere a cuantumului de bază al amenzii.

318 Astfel, atunci când o încălcare a fost săvârșită de mai multe întreprinderi, trebuie examinată gravitatea relativă a participării la încălcare a fiecăreia dintre acestea pentru a stabili dacă există, în ceea ce le privește, circumstanțe agravante sau atenuante (Hotărârea din 25 octombrie 2011, Aragonesas Industrias y Energía/Comisia, T-348/08, Rep., EU:T:2011:621, punctul 277).

319 Or, trebuie să se arate că nu este posibilă asocierea existenței unei înțelegeri care vizează o piață în amonte cu una dintre circumstanțele atenuante menționate expres la punctul 29 din Orientările din 2006.

320 În plus, chiar dacă lista prevăzută la punctul 29 din Orientările din 2006 nu este exhaustivă, trebuie să se constate că existența unei înțelegeri referitoare la piața serviciilor de transport este un factor extern care nu este susceptibil să reducă gravitatea relativă a participării reclamantei la înțelegerea referitoare la NES.

321 Pe de altă parte, întrucât argumentul invocat de reclamantă ar trebui interpretat în sensul că vizează legătura de cauzalitate dintre suprataxele pe care agenții de expediție le aplicau clienților lor și cele aplicate de operatorii de transport, este suficient să se constate că un asemenea argument nu ar putea să justifice o înțelegere ilicită între agenții de expediție prin care se urmărește eliminarea concurenței în privința costurilor rezultate din serviciile de depozitare NES prin transferarea acestor suprataxe asupra clienților lor.

322 Prin urmare, în speță, existența unei înțelegeri referitoare la serviciile de transport nu poate fi considerată circumstanță atenuantă.

323 În acest context, trebuie să se amintească de asemenea că Tribunalul a avut deja ocazia să analizeze și să respingă un argument comparabil (Hotărârea din 14 mai 2014, Reagens/Comisia, T-30/10, EU:T:2014:253, punctul 289).

324 Având în vedere aceste considerații, trebuie respinsă critica întemeiată pe faptul că Comisia a omis să țină seama de o circumstanță atenuantă și a încălcat principiul bunei administrări.

Cu privire la critica întemeiată pe o încălcare a principiului egalității de tratament

325 Reclamanta susține că Comisia a încălcat principiul egalității de tratament întrucât în prezenta cauză a urmat o metodologie diferită de cea urmată în cazul COMP/39258 – Transport aerian de mărfuri (în continuare, „cauza privind transportul aerian de mărfuri”). În această din urmă cauză, Comisia ar fi stabilit cuantumul amenzilor aplicate operatorilor de transport numai pe baza cifrelor de afaceri generate de suprataxele de carburant și de securitate.

326 În această privință, în primul rând, trebuie amintit că principiul egalității de tratament constituie un principiu general de drept pe care Comisia trebuie să îl respecte în cadrul unei proceduri angajate în temeiul articolului 101 TFUE și care se opune ca situații comparabile să fie tratate în mod diferit și ca situații diferite să fie tratate în același mod, cu excepția cazului în care un astfel de tratament este justificat în mod obiectiv (Hotărârea din 29 iunie 2012, GDF Suez/Comisia, T-370/09, Rep., EU:T:2012:333, punctul 386).

327 În al doilea rând, în ceea ce privește chestiunea dacă Comisia a tratat o situație comparabilă în mod diferit, mai întâi trebuie amintit că practica decizională anterioară a Comisiei nu servește drept cadru juridic cu privire la amenzile în materie de concurență și că deciziile referitoare la alte cauze nu au

decât un caracter indicativ în ceea ce privește existența unor eventuale discriminări, întrucât circumstanțele din cauze diferite nu sunt identice (Hotărârea din 21 septembrie 2006, JCB Service/Comisia, C-167/04 P, Rec., EU:C:2006:594, punctele 201 și 205).

328 Această concluzie se aplică și în prezenta cauză, în care elementul în discuție, și anume stabilirea valorii vânzărilor utilizate ca punct de plecare pentru calculul cuantumului amenzilor, face obiectul unei reguli explicite la punctul 13 din Orientările din 2006. Astfel, într-o asemenea situație, o critică întemeiată pe o încălcare a principiului egalității de tratament trebuie analizată în lumina precizărilor făcute la punctul menționat, pe care Comisia l-a adoptat pentru a consolida coerența poziției sale de la o cauză la alta. Or, din considerațiile de mai sus reiese că, pe de o parte, Comisia a respectat metodologia generală prevăzută la punctul respectiv și, pe de altă parte, în împrejurările cauzei, nu avea obligația să se îndepărteze de aceasta.

329 Prin urmare, chiar în ipoteza în care afirmația reclamantei potrivit căreia Comisia a urmat o metodologie diferită în cauza privind transportul aerian de mărfuri ar fi adevărată, aceasta nu ar fi susceptibilă să demonstreze că, în prezenta cauză, Comisia a încălcat principiul egalității de tratament. Astfel, în această ipoteză, fie, contrar situației din speță, în cauza privind transportul aerian de mărfuri existau particularități care justificau îndepărtarea Comisiei de metoda generală prevăzută la punctul 13 din Orientările din 2006, fie Comisia nu le-a respectat în cauza respectivă. Or, în ambele ipoteze, reclamanta nu ar avea dreptul să solicite să fie tratată în același mod în prezenta cauză ca în cauza privind transportul aerian de mărfuri.

330 În consecință, trebuie respinsă și critica întemeiată pe o încălcare a principiului egalității de tratament.

Concluzie

331 Prin urmare, întrucât prin intermediul prezentului aspect se solicită anularea amenzii aplicate la articolul 2 alineatul (1) litera (a) din decizia atacată, acesta trebuie respins.

332 Acest aspect trebuie respins și întrucât este invocat în susținerea cererii prin care Tribunalului i se solicită să își exercite competența de fond.

333 Astfel, examinarea prezentului aspect nu numai că nu a evidențiat erori, dar nu a evidențiat nici elemente inadecvate în calculul cuantumului amenzilor.

334 În special, având în vedere considerațiile cuprinse la punctele 240-264 și 272-301 de mai sus, trebuie să se arate că nici metoda avută în vedere de reclamantă, care constă în luarea în considerare doar a cifrelor de afaceri realizate cu serviciile de depozitare NES, nici metoda potrivit căreia costurile serviciilor de transport ar fi deduse din valoarea vânzărilor utilizată, nici metoda potrivit căreia această valoare a vânzărilor ar fi adaptată ca urmare a existenței unei înțelegeri referitoare la serviciile de transport nu pot fi considerate adecvate, asemenea metode nefiind susceptibile să reflecte în mod adecvat importanța economică a participării reclamantei la înțelegerea referitoare la NES, care a privit serviciile de expediere de mărfuri în calitate de lot de servicii.

335 În acest context, trebuie să se arate de asemenea că, deși nu se poate exclude că existența unor beneficii reduse poate fi un indiciu al capacității financiare scăzute a unei întreprinderi, în pofida dimensiunii mari a cifrei sale de afaceri, în speță nu a fost invocat niciun argument care să permită să se demonstreze că amenzile aplicate ar fi excesive, având în vedere capacitatea financiară a reclamantei.

336 Pe de altă parte, pentru motivele arătate la punctele 265-271 de mai sus, nu poate fi considerată adecvată nici metoda potrivit căreia pot fi luate în considerare numai vânzările în privința cărora suprataxa NES a fost facturată în mod real.

337 Prin urmare, primul aspect al celui de al cincilea motiv trebuie respins.

Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe o încălcare a articolului 27 din Regulamentul nr. 1/2003 și a dreptului la apărare

338 Prezentul aspect privește motivarea cuprinsă în considerentele (887) și (888) ale deciziei atacate, în care Comisia a expus motivele pentru care nu era necesară acordarea accesului reclamantei la dosarul cauzei privind transportul aerian de mărfuri. În acest context, mai întâi, Comisia a arătat că reclamanta nu era implicată în această din urmă cauză și că, prin urmare, nu putea să aibă acces la dosar în temeiul Comunicării privind regulile de acces la dosarul acesteia în cauzele în temeiul articolelor [101 TFUE] și [102 TFUE], al articolelor 53, 54 și 57 din Acordul privind SEE și al Regulamentului (CE) nr. 139/2004 al Consiliului (JO 2005, C 325, p. 7, Ediție specială, 08/vol. 4, p. 220) și nici în temeiul Regulamentului nr. 773/2004 al Comisiei din 7 aprilie 2004 privind desfășurarea procedurilor puse în aplicare de Comisie în temeiul articolelor [101 TFUE] și [102 TFUE] (JO L 123, p. 18, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 242). În continuare, Comisia a constatat că, în orice caz, niciunul dintre documentele din dosarul cauzei privind transportul aerian de mărfuri nu era pertinent în privința răspunderii agenților de expediție în prezenta cauză.

339 Reclamanta susține că Comisia a încălcat articolul 27 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003 și dreptul la apărare. Aceasta ar fi trebuit să îi permită să examineze informațiile pertinente din cauza privind transportul aerian de mărfuri, care ar avea o legătură strânsă cu prezenta cauză. În lipsa unui acces adecvat la dosar, reclamanta nu ar fi putut să își exercite pe deplin dreptul la apărare.

340 Comisia contestă aceste argumente.

341 În această privință, cu titlu introductiv, trebuie amintit că, în temeiul articolului 27 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003, înainte de adoptarea deciziilor prevăzute la articolele 7, 8 și 23 și la articolul 24 alineatul (2) din acest regulament, Comisia acordă întreprinderilor care fac obiectul procedurii ocazia de a-și exprima punctul de vedere cu privire la obiecțiunile pe care le-a formulat. Comisia își fundamentează deciziile doar pe obiecțiunile asupra cărora părțile în cauză au putut prezenta comentarii.

342 Articolul 27 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003 prevede că dreptul la apărare al părților în cauză este pe deplin garantat în cadrul procedurilor. Acestea au dreptul de acces la dosarul Comisiei, sub rezerva interesului legitim al întreprinderilor de a-și proteja secretele de afaceri.

343 În temeiul articolului 15 din Regulamentul nr. 773/2004, la cerere, Comisia permite accesul la dosar părților cărora le-a fost adresată comunicarea privind obiecțiunile, iar accesul este acordat după notificarea comunicării privind obiecțiunile.

344 Din aceste dispoziții reiese că Comisia trebuie să acorde întreprinderii în cauză posibilitatea să examineze toate documentele cuprinse în dosarul de investigare care pot fi pertinente pentru apărarea sa. Acestea includ atât înscrisurile incriminatoare, cât și pe cele dezincriminatoare, sub rezerva secretelor de afaceri ale altor întreprinderi, a documentelor interne ale Comisiei și a altor informații confidențiale (Hotărârea din 1 iulie 2010, Knauf Gips/Comisia, C-407/08 P, Rep., EU:C:2010:389, punctul 22).

345 În ceea ce privește necomunicarea unor documente dezincriminatoare, potrivit unei jurisprudențe constante, întreprinderea în cauză trebuie doar să demonstreze că nedivulgarea lor a putut influența, în detrimentul acesteia din urmă, derularea procedurii și conținutul deciziei Comisiei. Astfel, este suficient ca întreprinderea să demonstreze că ar fi putut utiliza documentele respective în apărarea sa, în sensul că, dacă s-ar fi putut prevala de acestea în cursul procedurii administrative, ar fi putut invoca elemente care nu erau în concordanță cu deducțiile Comisiei în această stadiu și ar fi putut, așadar,

influența, în orice mod, aprecierile Comisiei cuprinse în decizia eventuală, cel puțin în ceea ce privește gravitatea și durata comportamentului care îi erau imputate, și, prin urmare, nivelul amenzii (Hotărârea Knauf Gips/Comisia, punctul 344 de mai sus, EU:C:2010:389, punctul 23).

346 Rezultă că reclamanta are obligația nu numai de a dovedi că nu a avut acces la documentele cuprinse în dosarul cauzei privind transportul aerian de mărfuri, ci și că le-ar fi putut utiliza în apărare. Astfel, reclamanta nu poate invoca în mod util necomunicarea înscrisurilor nepertinente.

347 Reclamanta susține că, pe baza părților pertinente din dosarul cauzei privind transportul aerian de mărfuri, ar fi fost în măsură să furnizeze o estimare a efectului înțelegerii referitoare la transportul aerian de mărfuri asupra cifrei sale de afaceri. Astfel, reclamanta ar fi putut să demonstreze că decizia Comisiei de a lua în considerare o cifră de afaceri supraevaluată a fost inadecvată și disproporționată.

348 Or, după cum s-a arătat la punctele 272-281 și 315-324 de mai sus, existența unei înțelegeri referitoare la transportul aerian de mărfuri nu era susceptibilă să aibă un impact asupra cifrei de afaceri utilizate de Comisie și nici să fie luată în considerare în calitate de circumstanță atenuantă. Pe de altă parte, după cum s-a arătat la punctele 325-330 de mai sus, reclamanta nu poate să întemeieze o critică referitoare la o încălcare a principiului egalității de tratament pe comportamentul Comisiei în cauza privind transportul aerian de mărfuri.

349 În acest context, trebuie respins și argumentul reclamantei potrivit căruia decizia Comisiei de a-i refuza accesul la dosar fără o altă analiză nu este coerentă cu „abordarea globală a dreptului Uniunii”. Astfel, acest argument nu este susceptibil să repună în discuție concluzia potrivit căreia conținutul dosarului cauzei privind transportul aerian de mărfuri nu ar fi putut să influențeze aprecierile Comisiei din decizia atacată. Pe de altă parte, întrucât în acest context reclamanta invocă Hotărârea din 22 mai 2012, EnBW Energie Baden-Württemberg/Comisia (T-344/08, Rep., EU:T:2012:242), este suficient să se arate, pe de o parte, că această hotărâre a privit accesul la dosar în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76), iar nu dispozițiile menționate la punctele 341-343 de mai sus, și, pe de altă parte, că această hotărâre a fost anulată de Curte (Hotărârea din 27 februarie 2014, Comisia/EnBW, C-365/12 P, Rep., EU:C:2014:112).

350 Reclamanta nu invocă niciun argument susceptibil să repună în discuție aceste considerații sau să demonstreze că conținutul dosarului cauzei privind transportul aerian de mărfuri ar fi putut să influențeze un alt element din aprecierile Comisiei cuprinse în decizia atacată.

351 În consecință, se impune respingerea și a prezentului aspect și, prin urmare, a prezentului motiv în totalitate, nu numai în ceea ce privește cererea de anulare, ci și în ceea ce privește cererea prin care Tribunalului i se solicită să își exercite competența de fond.

6. *Cu privire la al șaselea motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 23 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003 și a principiului egalității de tratament, pe nerespectarea Comunicării din 2006 privind cooperarea și pe o eroare de apreciere*

352 Prezentul motiv privește decizia Comisiei de a acorda DP imunitatea la amendă pentru înțelegerea referitoare la NES.

353 În considerentele (1026)-(1103) ale deciziei atacate, pe de o parte, Comisia a acordat DP imunitatea la amendă pentru înțelegerile referitoare la NES, la AMS, la CAF și la PSS. În această privință, Comisia a arătat că, în momentul în care a primit cererea de imunitate formulată de DP, având în vedere informațiile pe care aceasta i le-a transmis, avea dreptul să îi acorde, în scrisoarea sa din 24 septembrie 2007, imunitate condiționată pentru o înțelegere prezumată între furnizorii privați de

servicii de expediere internațională de mărfuri, referitoare la stabilirea sau la transferarea către clienți a unor taxe și suprataxe diverse, în special [*confidențial*]. La sfârșitul procedurii administrative, Comisia a reținut că DP a cooperat în mod satisfăcător și că înțelegerea prezumată pentru care îi acordase imunitatea condiționată „acoperea integral toate încălcările vizate de decizia atacată”. Pe de altă parte, Comisia a evaluat cererile de imunitate și de reducere a cuantumului amenzilor formulate de alte întreprinderi în raport cu aceste înțelegeri.

354 Reclamanta susține că aceste considerații sunt viciate de erori. Comisia ar fi favorizat DP în raport cu celelalte întreprinderi care au introdus cereri de imunitate și de reducere, analizând cererile lor pe o bază diferită de cea a DP. Deși a constatat existența a patru încălcări, Comisia ar fi acordat DP o imunitate condiționată generală care acoperă sectorului expedierii de mărfuri pe cale aeriană, fără a analiza dacă elementele de probă prezentate de această întreprindere au acoperit toate comportamentele în discuție. Comisia ar fi procedat în mod diferit în privința cererilor de reducere a cuantumului amenzilor celorlalte întreprinderi, pe care le-ar fi examinat în raport cu fiecare încălcare privită individual. Reclamanta afirmă că, în cazul în care toate cererile de imunitate și de reducere a cuantumului amenzilor ar fi fost examinate cu luarea în considerare a sectorului de expediere de mărfuri pe cale aeriană în ansamblu, ar fi avut dreptul la un tratament mai echitabil.

355 Comisia contestă aceste argumente.

356 Având în vedere argumentele reclamantei, prin care se încearcă să se demonstreze că, în cazul în care Comisia ar fi aplicat în mod corect Comunicarea din 2006 privind cooperarea, ar fi fost tratată într-un mod mai favorabil, trebuie să se analizeze, într-o primă etapă, în ce măsură Comisia a săvârșit o eroare acordând DP imunitate pentru înțelegerea referitoare la NES, înainte de a analiza, într-o a doua etapă, argumentul întemeiat pe utilizarea de către Comisie a unei baze diferite în privința cererilor de reducere a cuantumului amenzilor celorlalte întreprinderi, printre care și reclamanta.

Cu privire la respectarea condițiilor prevăzute pentru acordarea imunității

357 În această privință, trebuie amintit că, potrivit punctului 8 litera (a) din Comunicarea din 2006 privind cooperarea, Comisia acordă imunitate condiționată unei întreprinderi care își dezvăluie participarea la o înțelegere prezumată și este prima care trimite informații și elemente de probă care îi permit Comisiei să efectueze un control tematic în legătură cu această înțelegere.

358 Punctul 9 din Comunicarea din 2006 privind cooperarea are următorul cuprins:

„Pentru ca un control tematic să fie efectuat de Comisie în sensul punctului 8 litera (a), întreprinderea trebuie să furnizeze Comisiei informațiile și elementele de probă enumerate mai jos, în măsura în care acest lucru, în opinia Comisiei, nu compromite controalele:

(a) o declarație a întreprinderii […] care include, în măsura în care informațiile sunt cunoscute de solicitant în momentul depunerii:

— o descriere detaliată a presupusului acord cu înțelegerea, incluzând, de exemplu, scopurile, activitățile și funcționarea acesteia; produsul sau serviciul în cauză, sfera geografică de aplicare, durata și o estimare a volumelor de piață afectate de presupusa înțelegere; datele specifice, locațiile, conținutul și participanții la presupusele contacte ale înțelegerii, precum și orice explicații relevante în legătură cu elementele de probă furnizate în sprijinul solicitării;

— numele și adresa persoanei juridice care prezintă cererea de imunitate, precum și numele și adresele tuturor celorlalte întreprinderi care fac (au făcut parte) din presupusa înțelegere;

— numele, funcția, adresa biroului și, după caz, adresa de domiciliu pentru toate persoanele care, după cunoștința solicitantului, sunt sau au fost implicate în presupusa înțelegere, inclusiv ale acelor persoane care au fost implicate din partea solicitantului;

— informații pe baza cărora alte autorități de concurență, din interiorul sau din exteriorul Uniunii Europene, au fost abordate sau se intenționează să fie abordate cu privire la presupusa înțelegere și

(b) alte elemente de probă referitoare la presupusa înțelegere, care se află în posesia solicitantului sau sunt disponibile la momentul depunerii, incluzând în special orice element de probă din perioada încălcării."

359 Potrivit punctului 18 din Comunicarea din 2006 privind cooperarea, după ce a primit informațiile și elementele de probă prezentate de întreprindere și după ce a verificat îndeplinirea condițiilor stabilite la punctul 8 litera (a), Comisia acordă în scris întreprinderii imunitate condiționată la amenzi.

360 Din cuprinsul punctului 22 din comunicarea menționată reiese că, în cazul în care, la finalul procedurii administrative, întreprinderea a îndeplinit condițiile prevăzute la punctul 12, între care cooperarea reală, deplină, permanentă și rapidă cu Comisia, aceasta îi acordă imunitatea definitivă în decizia prin care se încheie procedura administrativă.

361 Pe de altă parte, trebuie amintit că, prin adoptarea Comunicării din 2006 privind cooperarea, Comisia a creat așteptări legitime, fapt pe care aceasta l-a recunoscut de altfel la punctul 38 din comunicarea menționată. Având în vedere încrederea legitimă pe care întreprinderile care doresc să coopereze cu Comisia pot să o dobândească din această comunicare, Comisia are, așadar, obligația să i se conformeze. Prin urmare, în ipoteza în care nu ar fi respectat liniile de conduită indicate în comunicarea respectivă, Comisia ar fi adus atingere principiului încrederii legitime (Hotărârea din 18 iunie 2008, Hoechst/Comisia, T-410/03, Rep., EU:T:2008:211, punctul 510, și Hotărârea din 13 iulie 2011, Kone și alții/Comisia, T-151/07, Rep., EU:T:2011:365, punctul 127).

362 În ceea ce privește alegerea elementelor luate în considerare cu ocazia aplicării criteriilor menționate în Comunicarea din 2006 privind cooperarea și aprecierea acestor elemente, Tribunalul are obligația să efectueze controlul de legalitate care îi revine, fără să se întemeieze pe marja de apreciere de care dispune Comisia pentru a renunța să exercite un control aprofundat atât de drept, cât și de fapt (Hotărârea din 24 octombrie 2013, Kone și alții/Comisia, C-510/11 P, EU:C:2013:696, punctele 24 și 54).

363 Argumentele reclamantei trebuie examinate în lumina acestei jurisprudențe și a acestor principii.

364 Având în vedere structura regulilor cuprinse în Comunicarea din 2006 privind cooperarea, trebuie să se analizeze dacă, în temeiul punctului 8 litera (a) și al punctelor 9 și 18 din Comunicarea din 2006 privind cooperarea, Comisia avea dreptul să acorde DP imunitate condiționată pentru o înțelegere de anvergura menționată la punctul 353 de mai sus, înainte de a analiza dacă, la sfârșitul procedurii administrative, avea dreptul să îi acorde imunitatea definitivă în ceea ce privește înțelegerea referitoare la NES.

365 În temeiul punctului 8 litera (a) din Comunicarea din 2006 privind cooperarea, DP trebuie să fi fost, așadar, prima întreprindere care a transmis informații și elemente de probă care să fi permis Comisiei efectuarea unui control tematic în legătură cu o înțelegere prezumată care acoperea înțelegerea referitoare la NES.

366 Reiese din decizia atacată că, la momentul la care DP a introdus cererea de imunitate, Comisia nu dispunea de nicio informație cu privire la existența unor eventuale încălcări în sectorul expedierii de mărfuri pe cale aeriană. Prin urmare, Comisia a trebuit să examineze cererea de imunitate a DP pe

baza informațiilor și a elementelor de probă transmise de aceasta. În speță, Comisia a considerat că informațiile primite de la DP îi permiteau să efectueze un control tematic în privința unei înțelegeri de anvergura menționată la punctul 353 de mai sus.

367 În această privință, reclamanta se limitează să susțină că Comisia a acordat DP o imunitate în alb în privința tuturor comportamentelor în discuție fără să fi analizat dacă elementele de probă prezentate de DP acopereau toate comportamentele în discuție.

368 În această privință, trebuie amintit că, în momentul în care Comisia primește o cerere de imunitate în sensul acestui punct, nu are cunoștință încă despre înțelegerea în discuție. Prin urmare, astfel cum se precizează în nota de subsol 1 aferentă punctului 8 litera (a) din Comunicarea din 2006 privind cooperarea, Comisia trebuie să efectueze o evaluare *ex ante* a cererii de imunitate, care se face exclusiv pe baza tipului și a calității informațiilor prezentate de întreprindere.

369 Așadar, Comunicarea din 2006 privind cooperarea nu se opune acordării de către Comisie a imunității condiționate unei întreprinderi chiar dacă informațiile transmise de aceasta nu îi permit încă să își facă o idee detaliată și precisă cu privire la natura și la întinderea înțelegerii prezumate.

370 Astfel, pe de o parte, deși punctul 9 litera (a) din Comunicarea din 2006 privind cooperarea impune întreprinderii care solicită imunitatea să furnizeze Comisiei o „descriere detaliată” în special a înțelegerii prezumate și „date specifice” cu privire la obiectul acesteia, această obligație există numai în măsura în care întreprinderea are cunoștință de acestea la momentul cererii Pe de altă parte, trebuie amintit că această colaborare din partea unei întreprinderi la descoperirea unei înțelegeri despre care Comisia nu avea cunoștință încă are o valoare intrinsecă care poate justifica imunitatea la amendă. Astfel, obiectivul punctului 8 litera (a) și al punctului 18 din Comunicarea din 2006 privind cooperarea este de a facilita depistarea unor încălcări ce nu sunt cunoscute de Comisie, care ar rămâne secrete în lipsa unor elemente de probă comunicate de întreprinderea care formulează cererea de imunitate (a se vedea prin analogie Hotărârea Kone și alții/Comisia, punctul 362 de mai sus, EU:C:2013:696, punctul 67).

371 Prin urmare, contrar susținerilor reclamantei, punctul 8 litera (a) și punctele 9 și 18 din Comunicarea din 2006 privind cooperarea nu impun ca elementele prezentate de o întreprindere să constituie informații și elemente de probă care se referă în mod specific la încălcările constatate de Comisie la sfârșitul procedurii administrative. Este suficient ca acestea să îi fi permis să efectueze un control tematic în legătură cu o înțelegere prezumată care acoperă încălcarea sau încălcările pe care le constată la sfârșitul acestei proceduri.

372 În continuare, trebuie să se arate că reclamanta nu invocă niciun argument susceptibil să repună în discuție considerația Comisiei potrivit căreia informațiile pe care DP i le-a transmis înainte de 24 septembrie 2007 îi permiteau să efectueze un control tematic în privința unei înțelegeri de anvergură între furnizorii privați de servicii de expediere internațională de mărfuri, referitoare la stabilirea sau la transferarea unor taxe și suprataxe în SEE, în teritoriile menționate la punctul 353 de mai sus.

373 Prin urmare, Comisia nu a săvârșit o eroare prin faptul că a acordat DP imunitatea condiționată pentru o asemenea înțelegere prezumată în temeiul punctului 8 litera (a) și al punctelor 9 și 18 din Comunicarea din 2006 privind cooperarea.

374 În ceea ce privește decizia Comisiei de a acorda DP imunitatea definitivă la sfârșitul procedurii administrative, trebuie să se arate că, după ce a constatat, în considerentul (1029) al deciziei atacate, că înțelegerile referitoare la NES, la AMS, la CAF și la PSS constituiau încălcări unice și continue distincte, în considerentul (1031) al deciziei menționate, Comisia a reținut că înțelegerea prezumată pentru care îi acordase DP imunitate condiționată „acoperea integral toate încălcările vizate de decizia atacată”.

375 Acționând astfel, Comisia a urmat procedura prevăzută la punctul 22 din Comunicarea din 2006 privind cooperarea.

376 Având în vedere considerațiile de mai sus, trebuie să se concluzioneze că, în speță, nu a existat din partea Comisiei o nerespectare a condițiilor prevăzute la punctul 8 litera (a) și la punctele 9, 18 și 22 din Comunicarea din 2006 privind cooperarea.

Cu privire la argumentul întemeiat pe utilizarea unei baze diferite

377 Reclamanta arată că Comisia a încălcat principiul egalității de tratament și a săvârșit erori de apreciere întrucât a tratat cererea de imunitate a DP pe o altă bază decât cererile celorlalte întreprinderi.

378 În această privință, cu titlu introductiv, trebuie arătat că, astfel cum reiese din considerentele (1029) și (1031) ale deciziei atacate, atunci când, la sfârșitul procedurii administrative, Comisia s-a pronunțat definitiv asupra cererii de imunitate a DP și asupra cererilor de reducere a cuantumului amenzilor celorlalte întreprinderi, a examinat aceste cereri pe aceeași bază, și anume în raport cu înțelegerile distincte referitoare la NES, la AMS, la CAF și la PSS pe care le constatase în acest stadiu al procedurii.

379 În continuare, trebuie analizat argumentul reclamantei întemeiat pe aplicarea greșită de către Comisie a Comunicării din 2006 privind cooperarea având în vedere elementele de care dispunea la momentul la care a primit, pe de o parte, cererea de imunitate a DP și, pe de altă parte, cererile celorlalte întreprinderi, printre care și cea a reclamantei. În opinia reclamantei, momentul depunerii cererilor de imunitate și de reducere a cuantumului amenzilor fusese deja luat în considerare în cadrul clasificării cererilor. Prin urmare, acesta nu putea fi luat în considerare din nou pentru a justifica faptul că cererea DP și cererile de reducere ale celorlalte întreprinderi fuseseră tratate pe baze diferite.

380 În primul rând, în ipoteza în care această critică ar avea în vedere împrejurarea că Comisia a ținut seama de elementele de care dispunea la momentul introducerii diferitor cereri, pe de o parte, trebuie să se arate că din regulile prevăzute de Comunicarea din 2006 privind cooperarea reiese în mod clar obligația Comisiei de a ține seama de elementele de care dispune la momentul depunerii unei cereri de imunitate sau de reducere. Astfel, din cuprinsul punctului 10 din această comunicare reiese că imunitatea condiționată în temeiul punctului 8 litera (a) din comunicare nu se acordă în cazul în care Comisia dispune de elemente de probă suficiente pentru a adopta o decizie în vederea efectuării unui control în legătură înțelegerea prezumată. În ceea ce privește cererile de reducere a cuantumului amenzii, din cuprinsul punctului 24 din Comunicarea din 2006 privind cooperarea reiese că, pentru a obține o reducere, o întreprindere trebuie să furnizeze Comisiei elemente de probă cu privire la încălcarea prezumată, care reprezintă o valoare adăugată semnificativă „în raport cu elementele de probă aflate deja în posesia [acesteia din urmă]”.

381 Pe de altă parte, trebuie amintit că programul de clemență al Comisiei nu are în vedere să ofere întreprinderilor care participă la înțelegeri secrete posibilitatea de a evita consecințele pecuniare ale angajării răspunderii lor, ci să faciliteze depistarea unor astfel de practici și, ulterior, în procedura administrativă, reconstituirea faptelor relevante, în măsura posibilului. În consecință, beneficiile care pot fi obținute de întreprinderile care participă la astfel de practici nu pot depăși nivelul care este necesar pentru a asigura eficacitatea deplină a programului de clemență și a procedurii administrative desfășurate de Comisie.

382 Prin urmare, contrar susținerilor reclamantei, în speță, Comisia nu a săvârșit o eroare prin luarea în considerare a împrejurării că, în momentul în care DP a introdus cererea de imunitate, nu avea cunoștință încă despre un comportament anticoncurențial privind serviciile de expediere de mărfuri, în timp ce, în momentul în care a primit cererile celorlalte întreprinderi, printre care și cea a grupului DB, dispunea deja de asemenea informații. În acest context, trebuie amintit că, atunci când celelalte

întreprinderi au depus cererile, Comisia dispunea nu numai de informațiile și de elementele de probă pe care i le transmisese DP, ci și de elemente de probă pe care le obținuse în cursul inspecțiilor inopinate.

383 În al doilea rând, în ipoteza în care argumentul reclamantei ar avea în vedere împrejurarea că, pe de o parte, în ceea ce privește cererea de imunitate a DP, *primo*, Comisia a acordat imunitatea condiționată pe baza informațiilor de care dispunea în ace stadiu al procedurii și, *secundo*, la sfârșitul procedurii administrative, a acordat imunitate definitivă pentru înțelegerile constatate, pentru motivul că acestea erau acoperite de înțelegerea pentru care acordase imunitatea condiționată, în timp ce, pe de altă parte, în ceea ce privește cererile de reducere formulate de celelalte întreprinderi, Comisia s-a limitat să examineze valoarea adăugată a informațiilor și a elementelor de probă transmise în raport cu înțelegerile constatate la sfârșitul procedurii administrative, acesta trebuie deopotrivă respins.

384 În această privință, trebuie arătat că Comunicarea din 2006 privind cooperarea prevede regimuri diferite pentru, pe de o parte, cererile de imunitate și, pe de altă parte, cererile de reducere a cuantumului amenzilor. Astfel, comunicarea prevede că doar în cazul cererilor de imunitate Comisia adoptă o decizie de imunitate condiționată pe baza informațiilor de care dispune la momentul primirii unei asemenea cereri, așadar, pe baza unei evaluări *ex ante*. În schimb, în cazul cererilor de reducere a amenzii, nu este prevăzută o asemenea decizie condiționată anticipată, iar Comisia se limitează deci să examineze, la sfârșitul procedurii administrative, valoarea adăugată a informațiilor și a elementelor de probă furnizate în raport cu înțelegerile pe care le-a constatat la sfârșitul procedurii.

385 În măsura în care argumentul reclamantei ar urmări să repună în discuție această diferențiere efectuată în Comunicarea din 2006 privind cooperarea, este suficient să se constate că tratamentul privilegiat al primei întreprinderi care cooperează în mod util cu Comisia în sensul punctului 8 din comunicarea menționată este justificat de obiectivele de a stimula întreprinderile să coopereze cât mai repede posibil cu Comisia pentru a beneficia de acest tratament privilegiat, pe de o parte, și de a nu conferi întreprinderilor care nu sunt primele care cooperează în mod util cu Comisia beneficii care depășesc nivelul care este necesar pentru a asigura eficacitatea deplină a programului de clemență și a procedurii administrative, pe de altă parte (a se vedea punctul 381 de mai sus).

386 În acest context, trebuie să se amintească deopotrivă că diferențierea dintre regimul prevăzut pentru cererile de imunitate, pe de o parte, și pentru cererile de reducere, pe de altă parte, este nuanțată de regula prevăzută la punctul 26 al treilea paragraf din Comunicarea din 2006 privind cooperarea. Potrivit acestei reguli, atunci când o întreprindere care solicită o reducere a cuantumului amenzii dezvăluie probe concludente în sensul punctului 25 din Comunicarea din 2006 privind cooperarea, pe care Comisia le utilizează pentru a stabili fapte suplimentare care consolidează gravitatea sau durata încălcării, Comisia nu ia în considerare astfel de fapte atunci când stabilește cuantumul amenzii aplicate întreprinderii care a furnizat aceste elemente de probă și îi acordă, ca urmare a acestei împrejurări, o „imunitate parțială”.

387 Având în vedere aceste considerații, argumentul întemeiat pe faptul că Comisia a analizat pe baze diferite cererea de imunitate a DP și cererile de reducere a cuantumului amenzilor celorlalte întreprinderi trebuie de asemenea să fie respins.

388 Prin urmare, trebuie să se concluzioneze că niciunul dintre argumentele invocate de reclamantă nu este susceptibil să demonstreze că analiza Comisiei privind cererea de imunitate la amendă a DP și cererile de reducere a cuantumului amenzilor celorlalte întreprinderi este viciată de erori.

389 În consecință, al șaselea motiv trebuie respins în totalitate, nu numai în ceea ce privește cererea de anulare, ci și în ceea ce privește cererea prin care Tribunalului i se solicită să își exercite competența de fond.

7. *Cu privire la al șaptelea motiv, referitor la decizia Comisiei de a nu recurge la încheierea unei tranzacții*

390 Reclamanta susține că, prin scrisoarea din 21 octombrie 2009, grupul DB a informat Comisia cu privire la faptul că prezenta cauză ar putea să se finalizeze printr-o tranzacție și și-a exprimat interesul de a iniția negocieri în vederea încheierii unei tranzacții. Întrucât Comisia, prin scrisoarea din 4 noiembrie 2009, a răspuns că, având în vedere împrejurările specifice cauzei și stadiul relativ avansat al procedurii, nu considera adecvat să inițieze discuții în vederea încheierii unei tranzacții în cazul de față, ar fi încălcat articolul 23 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003 și ar fi săvârșit erori de apreciere, pe de o parte, și ar fi încălcat principiul egalității de tratament, pe de altă parte.

Cu privire la primul aspect, întemeiat în special pe o încălcare a articolului 23 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003 și pe erori de apreciere

391 În primul rând, reclamanta susține că, în urma primiri scrisorii ei din 21 octombrie 2009, Comisia ar fi trebuit, pe de o parte, să examineze disponibilitatea părților de a participa la o tranzacție, pentru a-și putea exercita în mod util puterea de apreciere, și, pe de altă parte, să inițieze o discuție cu reclamanta în vederea încheierii unei tranzacții în această cauză. Obiectivul unei proceduri de tranzacție ar fi optimizarea utilizării resurselor Comisiei prin ameliorarea performanțelor sale de executare, fără a crește în mod necesar sarcinile sale administrative. Or, Comisia nu ar fi putut să evalueze în mod adecvat posibilitățile de realizare a sporirii eficienței grație procedurii de tranzacție fără să se fi asigurat înainte dacă părțile vizate de investigație erau dispuse să își recunoască eventual răspunderea potrivit articolului 101 TFUE în privința întregului comportament sau în privința unei părți a comportamentului analizat de Comisie.

392 Comisia contestă aceste argumente.

393 În această privință, cu titlu introductiv, trebuie să se arate că, potrivit metodei susținute de reclamantă, Comisia nu este în măsură să aprecieze pe deplin oportunitatea unei proceduri de tranzacție înainte de a fi intrat în contact cu părțile în cauză și înainte de a fi analizat interesul acestora de a încheia o tranzacție. Prin urmare, Comisia ar fi săvârșit o eroare de apreciere prin adoptarea unei decizii de a nu încheia o tranzacție înainte de a fi intrat în contact cu destinatarii deciziei atacate.

394 O asemenea metodă nu este conformă cu dispozițiile aplicabile.

395 Într-adevăr, potrivit articolului 10a alineatul (1) din Regulamentul nr. 773/2004, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 622/2008 al Comisiei din 30 iunie 2008 (JO L 171, p. 3), Comisia poate stabili un termen în care părțile pot indica în scris că sunt în măsură să se angajeze în discuții de tranzacționare, așa încât să poată eventual depune propuneri de tranzacționare. Din modul de redactare a acestei dispoziții reiese deci în mod clar că Comisia nu are obligația de a intra în contact cu părțile, ci dispune de o marjă de apreciere în această privință. Această interpretare a articolului 10a alineatul (1) din Regulamentul nr. 773/2004, cu modificările ulterioare, este confirmată de considerentul (4) al Regulamentului nr. 622/2008, potrivit căruia Comisia reține o marjă de apreciere amplă pentru a determina acele cazuri în care poate fi adecvată explorarea interesului părților de a participa la discuții de tranzacționare, precum și de a hotărî să participe la acestea sau să le pună capăt ori să tranzacționeze în mod definitiv.

396 În acest context, trebuie să se arate de asemenea că practica Comisiei se conformează acestei metode. Astfel, potrivit punctului 6 din Comunicarea privind procedurile de tranzacție, atunci când apreciază că, în principiu, este oportună încheierea unei tranzacții într-o cauză, Comisia va examina disponibilitatea tuturor părților la aceeași procedură de a încheia tranzacția, chiar dacă părțile nu au un drept la această formă de procedură. Din cuprinsul acestui punct reiese în mod clar că numai în ipoteza în care Comisia ar aprecia că este oportună încheierea unei tranzacții într-un caz se

presupune că ar fi examinată de Comisie disponibilitatea întreprinderilor în cauză. Prin urmare, acest punct prevede și posibilitatea Comisiei de a aprecia că într-un caz nu este oportună încheierea unei tranzacții fără să fi intrat anterior în contact cu părțile în cauză și fără să fi examinat disponibilitatea acestora de a încheia tranzacția.

397 Rezultă că, contrar susținerilor reclamantei, simplul fapt că disponibilitatea sa și disponibilitatea altor întreprinderi în cauză să încheie o tranzacție nu a fost examinată de Comisie nu este, în sine, susceptibil să demonstreze că decizia atacată este viciată de erori. Prin urmare, această critică trebuie respinsă.

398 În al doilea rând, reclamanta susține că, în împrejurările cauzei, decizia Comisiei de a nu opta pentru încheierea unei tranzacții a fost viciată de erori de apreciere. În speță, încheierea unei tranzacții ar fi determinat sporirea eficienței.

399 Comisia contestă aceste argumente.

400 Trebuie să se arate că, în mod contrar celor sugerate de reclamantă, Comisia a recurs la puterea sa de apreciere. În această privință, este suficient să se arate că, în scrisoarea sa din 4 noiembrie 2009, Comisia a răspuns că nu considera adecvată inițierea unor discuții privind tranzacția în prezenta cauză.

401 Pe de altă parte, în ceea ce privește criticile care vizează o eroare de apreciere a Comisiei, cu titlu introductiv, trebuie amintit că, potrivit informațiilor acesteia din urmă, decizia de a nu opta pentru încheierea unei tranzacții în prezenta cauză a fost întemeiată în special pe considerația potrivit căreia probabilitatea ajungerii la o înțelegere comună cu părțile implicate cu privire la domeniile afectate de potențialele obiecții nu părea suficient de mare, având în vedere în special numărul lor ridicat.

402 În acest context, trebuie amintit că încheierea unei tranzacții vizează maximizarea utilizării resurselor Comisiei prin impunerea unor sancțiuni eficiente și pronunțate rapid. Potrivit considerentului (4) al Regulamentului nr. 622/2008, Comisia trebuie să țină seama de probabilitatea ajungerii, într-un cadru de timp rezonabil, la o înțelegere comună cu părțile implicate cu privire la domeniile afectate de potențialele obiecții. Astfel cum reiese din considerentul menționat, în acest cadru, Comisia poate lua în considerare factori precum numărul părților implicate, pozițiile conflictuale previzibile cu privire la atribuirea răspunderii și gradul de contestare a faptelor. Din acest considerent reiese de asemenea posibilitatea Comisiei de a ține seama de alte considerații decât cele privind eventuala sporire a eficienței, precum posibilitatea creării unui precedent.

403 În lumina acestor considerații trebuie să se analizeze dacă argumentele invocate de reclamantă sunt susceptibile să demonstreze erori de apreciere ale Comisiei.

404 În această privință, *primo*, reclamanta invocă numărul mare de părți în cauză și faptul că o procedură de tranzacționare ar fi putut să determine o sporire a eficienței.

405 În ceea ce privește acest argument, trebuie amintit că sporirea eficienței rezultată dintr-o procedură de tranzacție este mai mare atunci când toate părțile implicate acceptă încheierea unei tranzacții. Astfel, într-o asemenea ipoteză, Comisia nu are obligația să permită accesul la dosar și să organizeze o audiere. Ea poate să se limiteze la redactarea unei versiuni succinte a comunicării privind obiecțiunile, într-o singură limbă. În schimb, dacă una sau mai multe părți implicate nu sunt dispuse să încheie o tranzacție, sporirea eficienței este limitată. Prin urmare, nu este eronat să se considere că un număr mare de părți în cauză riscă să aibă un impact negativ asupra termenului în care Comisia ajunge la o înțelegere comună cu părțile implicate cu privire la domeniile afectate de potențialele obiecții.

406 Având în vedere împrejurarea că, în speță, numărul părților care au participat la procedură s-a ridicat la 47, Comisia nu a săvârșit o eroare considerând că această împrejurare a cauzei nu milita în favoarea încheierii unei tranzacții.

407 În acest context, trebuie să se arate de asemenea, pe de o parte, că un număr deloc neglijabil de întreprinderi în cauză nu au cooperat cu Comisia pe baza Comunicării din 2006 privind cooperarea și că, pe de altă parte, anumite elemente din decizia sa, precum admisibilitatea informațiilor și a elementelor de probă prezentate de DP, stabilirea răspunderii în sarcina succesorilor economici și stabilirea valorii vânzărilor realizate în legătură cu înțelegerile, riscau să fie contestate de unii destinatari ai deciziei atacate. Prin urmare, contrar susținerilor reclamantei, nu se putea exclude riscul ca anumite elemente din decizia atacată să fi fost contestate de destinatarii acesteia.

408 Contrar celor susținute de reclamantă, numărul mare de părți nu se opunea, așadar, deciziei Comisiei de a nu iniția o procedură de tranzacție.

409 *Secundo*, reclamanta susține că numărul părților implicate ar fi putut să fie mai puțin ridicat în cazul în care Comisia ar fi decis să inițieze proceduri distincte pentru fiecare dintre înțelegerile referitoare la AMS, la CAF, la NES și la PSS, în loc să le regrupeze într-o singură procedură. Comisia nu ar putea să invoce o împrejurare pentru care ar fi răspunzătoare.

410 Acest argument trebuie de asemenea să fie respins.

411 În această privință, trebuie arătat că atât opțiunea încheierii unei tranzacții, cât și opțiunea tratării în paralel a mai multor încălcări în cadrul aceleiași proceduri urmăresc sporirea eficienței. Or, întrucât nicio dispoziție nu prevede o ierarhie între cele două opțiuni, opțiunea Comisiei de a trata mai multe încălcări în cadrul unei proceduri unice nu este restricționată de opțiunea încheierii unei tranzacții. Prin urmare, Comisiei nu i se poate imputa că a optat să trateze împreună înțelegerile referitoare la AMS, la CAF, la NES și la PSS și că a apreciat oportunitatea încheierii unei tranzacții luând în considerare situația procedurală rezultată din această opțiune.

412 În orice caz, trebuie să se constate că reclamanta nu demonstrează că decizia de a trata individual încălcările sus-menționate ar fi avut drept consecință ajungerea la un alt rezultat în ceea ce privește încheierea unei tranzacții. În acest context, trebuie să se arate că, chiar dacă aceste încălcări erau luate în considerare în mod individual, în cazul fiecărei încălcări exista un număr deloc neglijabil de întreprinderi care nu cooperaseră în cadrul Comunicării din 2006 privind cooperarea și că, pe baza acestei împrejurări, Comisia avea dreptul să considere, fără a săvârși o eroare de apreciere, că nicio încălcare nu era adecvată pentru încheierea unei tranzacții.

413 *Tertio*, reclamanta susține că Comisia a săvârșit o eroare prin invocarea stadiului avansat al procedurii. Nu ar fi vorba despre un motiv pertinent pentru neinițierea procedurii de tranzacție. Dimpotrivă, Comisia nu putea să adopte decizia în legătură cu o posibilă procedură de tranzacție înainte de a fi atins un stadiu relativ avansat al procedurii, care i-ar permite să aprecieze în mod adecvat comportamentul întreprinderilor în cauză, și înainte de a se afla în posesia unor elemente suficiente pentru a demonstra existența unei încălcări.

414 Comisia contestă aceste argumente.

415 Acest argument trebuie respins.

416 Acest argument trebuie respins ca inoperant. Astfel, în speță, considerația Comisiei potrivit căreia cauza nu era adecvată pentru încheierea unei tranzacții era deja justificată ca urmare a observației referitoare la numărul mare de părți (a se vedea punctele 404-408 de mai sus).

417 Pe de altă parte și în orice caz, trebuie să se arate că, în speță, Comisia nu a săvârșit nicio eroare prin luarea în considerare a stadiului în care se afla procedura în momentul în care a primit scrisoarea expediată de grupul DB în care acesta din urmă și-a exprimat interesul cu privire la o procedură de tranzacție. După cum s-a arătat mai sus, împrejurarea că întreprinderile își fac cunoscută disponibilitatea de a participa la o tranzacție este unul dintre factorii care pot fi luați în considerare de Comisie pentru a decide dacă este oportună încheierea unei tranzacții în cauza respectivă, acest fapt putând influența probabilitatea ajungerii la o înțelegere comună cu părțile implicate cu privire la domeniile afectate de potențialele obiecții, într-un cadru de timp rezonabil. Totuși, ponderea unei asemenea manifestări a disponibilității poate varia în funcție de stadiul procedurii. Astfel, într-un caz în care, fără a săvârși o eroare, Comisia a intenționat să nu opteze pentru încheierea unei tranzacții și a inițiat deja o procedură diferită de o procedură de tranzacție, sporirea eficienței care poate rezulta dintr-o încheiere a unei tranzacții se poate dovedi limitată.

418 În speță, Comisia a avut în vedere o procedură diferită de procedura de tranzacție și, în momentul la care a primit scrisoarea grupului DB din 21 octombrie 2009, pregătise și discutase deja un proiect al comunicării privind obiecțiunile. Prin urmare, considerația Comisiei potrivit căreia, având în vedere lucrările pe care le desfășurase deja, manifestarea disponibilității grupului DB avea o pondere mai mică nu este viciată de o eroare de apreciere.

419 *Quarto*, reclamanta susține că autoritățile de concurență din mai multe state terțe, precum Noua Zeelandă, Statele Unite și Africa de Sud, au considerat utilă tranzacționarea în legătură cu încălcări identice sau similare.

420 Acest argument trebuie de asemenea să fie respins.

421 Astfel, este suficient să se amintească în această privință că decizia Comisiei trebuie să fie analizată în temeiul reglementării Uniunii aplicabile și că împrejurarea că unele state terțe au optat pentru o tranzacție nu este, așadar, susceptibilă să demonstreze o eroare de apreciere a Comisiei. În orice caz, întrucât reclamanta invocă exemple de state în care se utilizează sistemul „acordului de recunoaștere a vinovăției” (plea bargaining), trebuie să se arate că procedura de tranzacție prevăzută la articolul 10a alineatul (1) din Regulamentul nr. 773/2004, cu modificările ulterioare, diferă în mod esențial de un asemenea sistem.

422 Prin urmare, niciunul dintre argumentele invocate de reclamantă nu este susceptibil să demonstreze că aprecierea Comisiei potrivit căreia prezenta cauză nu era adecvată pentru încheierea unei tranzacții este viciată de erori.

423 În al treilea rând, trebuie să se răspundă la critica invocată de reclamantă potrivit căreia Comisia a motivat diferit decizia de a nu opta pentru încheierea unei tranzacții în cursul procedurii desfășurate la Tribunal și că aceste elemente cuprinse în motivarea sa sunt inadmisibile sau cel puțin nepertinente.

424 În acest context, trebuie să se facă trimitere la jurisprudența menționată la punctele 229-231 de mai sus. Trebuie de asemenea amintit că motivarea unei decizii trebuie să fie comunicată persoanei interesate în același timp cu decizia cauzatoare de prejudiciu și că lipsa motivării nu poate fi remediată prin faptul că persoana interesată află care este motivarea deciziei în cursul procedurii în fața instanțelor Uniunii (Hotărârea din 19 iulie 2012, Alliance One International și Standard Commercial Tobacco/Comisia, C-628/10 P și C-14/11 P, Rep., EU:C:2012:479, punctul 74).

425 Pe de altă parte, trebuie să se arate că prezenta acțiune vizează decizia atacată și, prin urmare, motivarea acestei decizii este cea care trebuie să fie analizată. Totuși, în calitate de context al acestei decizii, poate fi luată în considerare și scrisoarea Comisiei din 4 noiembrie 2009.

426 În ceea ce privește caracterul suficient al motivării deciziei atacate, trebuie să se constate, *primo*, că, pe de o parte, în scrisoarea din 4 noiembrie 2009, Comisia a menționat stadiul avansat al procedurii și împrejurările specifice cauzei. Pe de altă parte, din contextul și din conținutul deciziei atacate reiese suficient de clar că numărul de părți în cauză era ridicat, că o parte deloc neglijabilă de întreprinderi nu cooperase cu Comisia și că exista riscul ca anumite elemente ale metodei Comisiei să fie contestate [a se vedea în special menționarea destinatarilor deciziei atacate, punctul 2.2. din decizia atacată, referitor la întreprinderile care fac obiectul procedurii la Comisie, punctul 8.5 din decizia atacată, referitor la aplicarea Comunicării din 2006 privind cooperarea, considerentele (644)-(648) ale deciziei atacate, referitoare la competența Comisiei, și considerentele (857)-(890) ale deciziei atacate, referitoare la stabilirea valorii vânzărilor].

427 *Secundo*, din contextul juridic al deciziei atacate, și anume din considerentul (4) al Regulamentului nr. 622/2008 și din Comunicarea Comisiei privind procedurile de tranzacție, rezultă că Comisia a considerat că aceste împrejurări erau pertinente pentru opțiunea sa de a recurge sau de a nu recurge la încheierea unei tranzacții.

428 Rezultă că motivarea deciziei atacate a fost suficient de clară pentru ca reclamanta să poată cunoaște motivele expuse în aceasta, iar Tribunalului să poată să își exercite controlul.

429 În consecință, primul aspect al celui de al șaptelea motiv trebuie respins.

Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe încălcarea principiului egalității de tratament

430 Reclamanta susține că Comisia a încălcat principiul egalității de tratament. Cauza referitoare la expedierea de mărfuri nu s-ar fi diferențiat semnificativ de alte cauze în care Comisia ar fi optat pentru încheierea unei tranzacții.

431 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că principiul egalității de tratament se opune ca situații comparabile să fie tratate în mod diferit și ca situații diferite să fie tratate în același mod, cu excepția cazului în care un astfel de tratament este justificat în mod obiectiv, dar și că, în ceea ce privește caracterul comparabil al situațiilor, practica decizională anterioară a Comisiei nu servește drept cadru juridic cu privire la amenzile în materie de concurență și că deciziile referitoare la alte cauze nu au decât un caracter indicativ în ceea ce privește existența unor eventuale discriminări, întrucât circumstanțele din cauze diferite nu sunt identice (punctele 326 și 327 de mai sus).

432 În continuare și în orice caz, trebuie să se arate că împrejurările invocate de reclamantă nu sunt susceptibile să demonstreze o încălcare a principiului egalității de tratament.

433 În acest context, trebuie amintit că caracterul comparabil a două situații trebuie să fie evaluat în special în funcție de obiectul și de finalitatea cadrului juridic care instituie diferențierea în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 decembrie 2008, Arcelor Atlantique et Lorraine și alții, C-127/07, Rep., EU:C:2008:728, punctul 26). Întrucât procedura de tranzacție are ca obiectiv să permită Comisiei să acționeze mai rapid și mai eficient în cauzele privind înțelegerile, aceasta trebuie să ia în considerare, printre altele, probabilitatea ajungerii la o înțelegere comună cu părțile implicate cu privire la domeniile afectate de potențialele obiecții, într-un cadru de timp rezonabil [a se vedea considerentul (4) al Regulamentului nr. 622/2008].

434 În primul rând, întrucât reclamanta susține că, în alte cazuri, încălcările ar fi fost mai complexe, este suficient să se constate că acești factori nu sunt, în sine, susceptibili să demonstreze că în prezenta cauză Comisia ar fi trebuit să considere că ar fi fost mai ușor să ajungă la o înțelegere comună cu părțile implicate cu privire la domeniile afectate de potențialele obiecții, într-un cadru de timp rezonabil.

435 În al doilea rând, întrucât reclamanta susține, în esență, că fiecare dintre înțelegerile referitoare la NES, la AMS, la CAF și la PSS ar fi fost adecvate, în sine, pentru încheierea unei tranzacții, este suficient să se constate că acest argument nu vizează o practică anterioară a Comisiei, ci se limitează, în esență, să reitereze critica întemeiată pe faptul că numărul părților în cauză ar fi putut să fie mai puțin ridicat în ipoteza în care Comisia ar fi decis să inițieze proceduri distincte pentru fiecare dintre înțelegerile referitoare la NES, la AMS, la CAF și la PSS, critică ce a fost respinsă deja la punctele 409-412 de mai sus.

436 În al treilea rând, întrucât reclamanta susține că, în Decizia C(2010) 5001 final a Comisiei din 20 iulie 2010 privind o procedură în temeiul articolului [101 TFUE] și al articolului 53 din Acordul privind SEE (cazul COMP/38.866 – Fosfați pentru hrana animalelor), aceasta din urmă a adoptat o decizie de tranzacție care nu privea toate părțile implicate în încălcare, este suficient să se arate că, în acel caz, după ce a decis să inițieze o discuție cu părțile în cauză în vederea unei încheierii unei tranzacții, Comisia a decis să nu adopte o decizie de tranzacție în privința unei întreprinderi care decisese să renunțe la discuții. Or, reclamanta nu prezintă modul în care această împrejurare face această cauză comparabilă cu prezenta cauză, în care numărul părților a fost foarte ridicat, iar o parte deloc neglijabilă de întreprinderi în cauză nu au cooperat cu Comisia.

437 Prin urmare, se impune respingerea aspectului întemeiat pe o încălcare a principiului egalității de tratament și, așadar, a celui de al șaptelea motiv în totalitate.

438 Întrucât trebuie respinse toate motivele și întrucât examinarea acestora nu a evidențiat elemente care să justifice o reducere a cuantumului amenzii aplicate reclamantei în cadrul competenței de fond a Tribunalului, se impune respingerea acțiunii în totalitate, nu numai în ceea ce privește cererea de anulare, ci și în ceea ce privește cererea prin care Tribunalului i se solicită să își exercite competența de fond.

Cu privire la cheltuielile de judecată

439 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată efectuate de Comisie, conform concluziilor acesteia.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a noua)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Obligă Schenker Ltd la plata cheltuielilor de judecată.

Berardis Czúcz Popescu

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 29 februarie 2016.

Semnături

Cuprins

Istoricul cauzei și decizia atacată 1

Procedura în fața Tribunalului și concluziile părților 3

În drept 4

1. Cu privire la primul motiv, întemeiat, pe de o parte, pe o încălcare a articolelor 4 și 7, precum și a articolului 27 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, a dreptului la apărare și a dreptului la un proces echitabil și, pe de altă parte, pe o încălcare a principiului bunei administrări 6

   Cu privire la primul aspect, întemeiat pe o încălcare a articolelor 4 și 7, precum și a articolului 27 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, a dreptului la apărare și a dreptului la un proces echitabil 6

      Cu privire la critica întemeiată pe o încălcare a secretului profesional 7

      Cu privire la critica întemeiată pe interdicția dublei reprezentări și a principiului loialității 8

      Cu privire la critica întemeiată pe o încălcare a obligațiilor fiduciare ale DP 9

   Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe o încălcare a principiului bunei administrări 9

2. Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 1 din Regulamentul nr. 141 10

   Cu privire la interpretarea articolului 1 din Regulamentul nr. 141 11

   Cu privire la serviciile vizate de înțelegerea referitoare la NES 12

3. Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe o lipsă a afectării sensibile a comerțului dintre statele membre 16

   Cu privire la primul aspect, referitor la serviciile vizate de înțelegerea referitoare la NES 16

   Cu privire la al doilea aspect, referitor la afectarea comerțului dintre statele membre 18

      Cu privire la afectarea comerțului cu servicii de expediere de mărfuri 19

         – Cu privire la efectele asupra clienților agenților de expediție și asupra comportamentului agenților de expediție din alte state membre 19

         – Cu privire la caracterul sensibil al afectării comerțului 22

      Cu privire la afectarea fluxului de mărfuri 23

      Cu privire la încălcarea principiului bunei administrări și la nerespectarea punctului (77) din Orientările din 2004 23

4. Cu privire la al patrulea motiv, referitor la decizia Comisiei prin care a stabilit răspunderea doar în sarcina reclamantei 24

   Cu privire la primul aspect, întemeiat în special pe încălcarea articolului 101 alineatul (1) TFUE și a principiului răspunderii personale 24

Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe o încălcare a articolului 41 din Carta drepturilor fundamentale și a principiului bunei administrări, și cu privire la al treilea aspect, întemeiat pe o încălcare a obligației de motivare 27

Cu privire la încălcarea articolului 41 din Carta drepturilor fundamentale și a principiului bunei administrări.

Cu privire la încălcarea obligației de motivare 29

5. Cu privire la al cincilea motiv, referitor la erori în calculul cuantumului amenzii, precum și la o încălcare a articolului 27 alineatele (1) și (2) din Regulamentul nr. 1/2003 și a dreptului la apărare .. 30

Cu privire la primul aspect, referitor la erori în calculul cuantumului amenzii 30

Cu privire la critica referitoare la valoarea vânzărilor 31

– Cu privire la vânzările realizate în legătură cu încălcarea referitoare la NES 32

– Cu privire la aplicarea suprataxei NES 34

– Cu privire la existența unei înțelegeri referitoare la serviciile de transport aerian 35

– Cu privire la luarea în considerare a prejudiciului economic cauzat 36

– Cu privire la factorii de concurență afectați 37

– Cu privire la erorile de apreciere 38

Cu privire la critica referitoare la coeficientul de gravitate 38

Cu privire la critica referitoare la existența unei circumstanțe atenuante 39

Cu privire la critica întemeiată pe o încălcare a principiului egalității de tratament 40

Concluzie 41

Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe o încălcare a articolului 27 din Regulamentul nr. 1/2003 și a dreptului la apărare 42

6. Cu privire la al șaselea motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 23 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003 și a principiului egalității de tratament, pe nerespectarea Comunicării din 2006 privind cooperarea și pe o eroare de apreciere 43

Cu privire la respectarea condițiilor prevăzute pentru acordarea imunității 44

Cu privire la argumentul întemeiat pe utilizarea unei baze diferite 47

7. Cu privire la al șaptelea motiv, referitor la decizia Comisiei de a nu recurge la încheierea unei tranzacții 49

Cu privire la primul aspect, întemeiat în special pe o încălcare a articolului 23 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003 și pe erori de apreciere 49

Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe încălcarea principiului egalității de tratament 53

Cu privire la cheltuielile de judecată 54